

Kapitalizmin gündemi kriz...

Şimdiye kadar ekonomik kalkınmanın önündeki engellerin özelleştirmeyle kaldırılmasından ve yabancı sermayenin topyekün ülkeyi istila etmesinden büyük sevinç ve kıvanç duyanlar, bundan sonra efendileri Bush'un mali piyasaya devletin müdahalesini onaylamasıyla beraber görüşlerini savunmakta zorlanmaya başlayacaklardır. □ Sayfa 8

Hapishane Endüstrisi

Emperyalist-kapitalist sistemin doymak bilmeyen kâr hırsı hapishanelerde de en ağır sömürü koşullarını yaratmıştır. Mahkum emeğinin kullanımı ve mahkumların "modern köleler" haline getirilmesi uygulamaları hapishanelerin özelleştirilmesi ile daha yaygın bir hale gelmiştir. □ Sayfa 9

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttmail.com

Sayı: 16

*Yıl:1 *2-15 Mayıs 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

Devlet terörde sınır tanımadı! Her yer 1 Mayıs alanı...

Saldırlara rağmen Taksim iradesi...

Özelleştirmeler, tüm halka yönelik çıkartılan ve hazırlıkları yapılan saldırı yasaları, işsizlik, geleceksizlik vb. birçok sorunla karşı karşıya olan işçi sınıfı ve emekçiler açısından birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, coşku ve kararlılıkla kutlanırken, diğer yandan önümüzdeki mücadele günlerinin çetin ve zorlu geçeceğini de gösterdi. Sarı, bürokratik, reformist sendikaların etkisinin kırılması için yapılacak çalışmalar, aynı zamanda geleceği örmeye işçi sınıfının önünü açacaktır. Özellikle İstanbul-Taksim'de gerçekleştirilen saldırılar, emekçilerin kararlılıkları ile karşılandı. Tüm ülkenin emekçilerinin kalbi Taksim'de attı, her yer Taksim, her yer mücadele alanı oldu...

"Rüzgar ve güneş bize yeter!"

Çernobil'in etkilerinin hala sürdüğü, egemen sınıfların ise, yağma ve talan hırsıyla, yeni nükleer santrallerdeki ısrarlarını koruduğu bugünlerde, Çernobil

22. yılında bir kez daha anıldı. Bu vesileyle 26 Nisan'da Kadıköy'de yapılan mitingde ayrıca, günümüzdeki nükleer sorununa da dikkat çekildi. □ Sayfa 6

"Ayakların" kopartacağı "kıyamet"ten kurtulamazsınız!

Egemen sınıfların krizi derinleştikçe, yaşanan gelişmelere de krizden çıkma çabaları ve bu "çabalar" sırasında düştükleri trajik durumlar damgasını vuruyor.

Sistemin ekonomik-siyasal krize paralel olarak ortaya çıkan isyanların birbirini tetikleyerek genişlemesi, paniğin de artmasına neden olmaktadır. Erdoğan da dünyadaki "ayak takımı"nın daha şimdiden rejimleri sarsan, hükümetleri düşüren kahredici gücünü görmekte ve bunun, kendisi ve temsil ettiği kesimler açısından ne anlama geldiğini/gelebileceğini iyi okumaktadır. Okumakta ve korkmaktadır. Ancak korku nafile, "ayaklar"ın koparacağı kıyametten kurtulamazsınız! □ Sayfa 3

Enternasyonal

Baburam Battarı ile röportaj

Seçimler devrimimizin bir parçasıydı

Son on yılda çarpışmalardan dolayı yapı çok değişti. Haklarından yoksun bırakılmış ve sınırlandırılmış Dalitler ve kadınlar, büyük acılar çektiler ve şehirlerde yaşayan insanlar, bu acıların ne kadar büyük olduğunu anlayamazdı. □ Sayfa 10

Belediye-İş'te yaşananlar...

Sınıf hareketindeki 2007 yılı itibarıyla yükselen mücadele çizgisi aynı zamanda iç tartışmaları da beraberinde yürütmektedir. Bugün sendikal hareketin merkezindeki anlayış, sınıfın mücadelesinin önünde **dalgakıran** olarak rol oynamaktadır. □ Sayfa 4

Sinan köylüleri toprakları için mahkemede

Sinan köylülerinin, ağanın topraklarına el koymasına karşı Diyarbakır'da açtıkları dava Reşit Sinan'ın isteği ile İstanbul'a alındı. Kadıköy Adliyesi'nde devam eden davanın 15 Nisan'da görülen duruşmasında Reşit Sinanlı hâkim karşısına çıkarak ifade verdi. Polis tarafından korunan Reşit Sinanlı verdiği ifadeyle toprakların yüzyıllardır ailesine ait olduğunu, köylülerin de işgalci olduğunu iddia etti. □ Sayfa 5

Hapishanelerin dış güvenliği gardiyanlara...

Son aylarda yapılan açıklamalara göre hapishanelerde dış güvenlikle ilgili yapılacak değişiklikler, 2009'dan başlayarak 5 yıl içinde hapishanelerin dış güvenliğinin jandarmadan alınıp "infaz uzmanı" diye tabir edilen gardiyanlara devredilmesi gündemde. □ Sayfa 7

İşçi köylü'den

Ayaklar baş olursa...

Bütün teröre ve yaratılmak istenen korkuya rağmen 1 Mayıs'ta Taksim'e yürümek için gelen işçi ve emekçilerin bu yönlü tavrı, büyütülmesi ve geliştirilmesi gereken bir noktadır. Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

"Nepal'de Maocuların sürpriz zaferi"

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Sarı-bürokratik sendikaların taktikleri

Sayfa 4

Pusula

Militan duruş zorluklarla savaşmayı içerir

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Açların devrimi...

Sayfa 13

TEKEL'in özelleştirilmesi süreci, TEKEL işçisinin ciddi bir karşı koyuşunu da beraberinde getirdi.

TEKEL işçileri "beklemeye" alınmış!

Özelleştirme saldırısının en boyutlu yaşandığı KİT'lerden biri olan TEKEL, geçtiğimiz aylarda emperyalist sigara tekkellerinden BAT'a satıldı. Bu "satış" da yine yağma-talan zihniyetiyle, KİT'lerin yok pahasına elden çıkarılma zihniyetiyle hayata geçirildi. Satış geçtiğimiz günlerde onaylanarak, resmileşti.

Ancak bilindiği gibi TEKEL'in özelleştirilmesi süreci, TEKEL işçisinin ciddi bir karşı koyuşunu da beraberinde getirdi. TEKEL işçisi aylar süren eylemlerle satışa durdurulmaya çalıştı. İşçilerin, ihalenin yapıldığı 18 Şubat günü Özelleştirme İdare-si önünde gerçekleştirdiği direniş ve polis bu direnişe dönük azgınca saldırısı hala hafızalardaki tazeliğini korumaktadır. Tazeliğini koruyan bir diğer önemli noktada da, işçilerin sendika önderlerinin "eylem bitmiştir, kalanlar işçi değildir" açıklamasıyla, işçiyi polisle "baş başa" bırakarak, eylem alanını terk etmesiydi.

Ancak TEKEL işçisi direnmekte kararlı görünüyordu. Satışın onayını durdu-

nenini öğrenmek istiyoruz. Ayrıca uzunca zamandır fabrikaya gelmeye ve içinde işçilerle görüşmeye çalıştığımızı, ancak birkaç kez de sendika aracılığı ile girmeye çalışsak da, sendikanın ilgilenmediğini, kapıdan da içeri alınmadığımızı söylüyoruz.

Yetkin "sendika ile işveren kol kola çalışıyor, onlar buraya, özellikle de devrimci basının gelmesini istemiyorlar" diyor. İşçilerin resim çek-tirmeme ve gazetecilerle görüşmeme nedenini ise "insanlar göze batmak, öne çıkmak istemiyorlar, korkuyorlar" sözleriyle açıklamaya çalışıyor. Meselenin ayrıntısını ise sohbetin ilerleyen bölümünde öğreniyoruz.

Sohbete, TEKEL'in özelleştirilmesinden sonra, iş yerlerini terk etmeme kararıyla devam ediyoruz. Ve TEKEL işçilerinden uzunca zamandır ses çıkmadığını belirterek, işyerini terk etmeme eyleminin hala sürüp sürmediğini öğrenmek istiyoruz.

İşyerini terk etmeme eylemine ilk başlarda tüm bölümler destek vermiş. Sonraki günlerde ise ağırlıklı olarak ambalaj bölümünde devam etmiş. Ancak ambalaj bölümü şu an özelleştirme kapsamında olmadığı için, bir süre sonra buradaki işçiler de "nasıl olsa bize dokunan bir şey yok" demeye başlamış ve eylem burada da kırılmış. Kısacası işyeri terk etmeme eylemi şu an hayata geçirilmiyor.

Eylemin bir bütün olarak kırılmasının esas nedenine gelince, Yetkin bunu şu sözlerle açıklıyor: "Ey-

gazeteye "eylemlere ara verdik, daha güçlü eylemler yapacağız" türünden bir açıklama yaptığını, gerçekten böyle bir planın olup olmadığını soruyoruz.

Kendilerine "2. bir karara (o da uygun koşullar olursa) kadar eylemler durduruldu" açıklaması yapılmış.

"Sendika oyalıyor!"

Ancak sendikanın bir daha etkin bir eylem kararı alacağına inanmıyorlar. "Sendika bizi oyalayıp duruyor" diyor Yetkin ve devam ediyor "bırakalım tekrar eylem yapmayı, bizim sürecimizde SSGSS eylemleri oldu, ancak 'bizi ilgilendirmiyor, nasıl olsa kamu çalışanıyız' mantığı hakim olduğu için bu sürece dahil olmadık. Bu da sendikadan kaynaklı yine, onlar hiç eylem olmasın istiyor."

Sendikanın oyalama meselesine gelince, sendika işçiyi "işsiz kalmayacaksınız, sizi yaprak bölümlerine veya başmüdür-lüklere gönderecekler" diyor, Bakanlık ise "başka kamu kuruluşlarına göndereceğiz" açıklaması yapıyor. İşçinin kafası iyice karışmış. Hangisine inanacaklarını bilemez duruma gelmişler. Yaprak bölümüne gönderildikleri takdirde, en fazla iki yıl çalışabileceklermiş. Çünkü süraire üretilmediğinde, yaprak bölümü boşa çıkıyormuş. Yetkin son olarak şöyle diyor: "Biz baştan beri şunu söyledik: Tek tek kurumların özelleştirilmesine değil, bir bütün olarak özelleştirme politikasına karşı çıkmak gerekiyor. Oysa hep fabrika bazında gerçekleştirildi direnişler. Örneğin PETKİM, TÜPRAŞ ve da-

"TİS görüşmeleri sırasında eylem örgütleyeceklerine, işçiyeye bahçede voleybol oynattılar. Bu da yetmedi, 'ülke ekonomisi kötü' diyerek, işçiyeye gönüllü olarak bir saat fazla çalışmayı dayattılar."

rana kadar kendilerini fabrikaya kapatma kararları var. Bu süreci takip eden ilk günlerde TEKEL işçisinin direnişine dair eskisinden daha cılız da olsa, kamuoyuna yansıyan gelişmeler olsa da, bunu takip eden günlerde ciddi bir sessizliğe büründü TEKEL işçisi.

Biz bu sessizliği merak ettik ve Cevizli TEKEL'e giderek, işçilerle görüştük.

Akşam 20:00'ye doğru vardığımız fabrikada, önceden görüştüğümüz ve içeri girmemizi sağlayacak TEKEL işçisi arkadaşın yanına gittik. Kendisi yemekhanenin önünde karşıladı bizi ve birlikte yemekhaneye gittik. Yemekhane dolu. İşçiler masalarda yemeklerini yiyorlar, bir yandan da sohbet ediyorlar.

Hemen işe koyulmak için, yemekhanedeki işçilerin resimlerini çekmek ve sohbet etmek istedik. Ancak bunun mümkün olmadığını öğrendik. "Aman resim falan çekmeyin, gazeteci olduğunuzu anlamasınlar" denildi. Bunun nedenini ise, "kompresör odası" diye adlandırılan odada, gözlerden uzak yaptığımız söyleşi sırasında öğrenecektik.

Kompresör odasında, önce İbrahim Yetkin ardından da Mehmet Gökçe adlı işçilerle görüştük. Yetkin 9 yıllık TEKEL işçisi. Dokuz yıl önce hükümlü kadrosundan girmiş işçi. Mehmet Gökçe ise 20 yıllık TEKEL işçisi. Sohbetle İbrahim Yetkin'le başlıyoruz.

"Sendika-patron kol kola"

Öncelikle, yemekhanede resim çekilmesinin istenmemesinin ve "işçiler gazeteci geldiğini bilmesin" yönlü yaklaşımın

lem, bir yandan sendikanın bir yandan da işverenin baskısıyla bitti. Satışın yapıldığı gün 'üretimi tamamen durduracağız' diyerek geldik. Şube Başkanı da böyle diyordu bize. Ancak aynı günlerde Genel Merkez'den bir yazı geldi. Yazıda üretimi artırmamız isteniyordu.

Bağlı olduğumuz şube bu yazı üzerine sadece üretime başlama değil, ayrıca üretimi artırma kararı aldı. Sendika işverenle kafa kol ilişkisi içinde, ne etliye-ne sütlüye dokunmuyor."

Eylemi bitirmede, fabrikada kalan işçilerin, sendika tarafından üçe bölünmesi de etkili olmuş. Zaten kalanlar da ağırlıklı olarak, emekten, ekmeğinden yana olan, şu veya bu oranda duyarlı işçilerimiz.

Geçtiğimiz günlerde yaşanan bir olay eylemin bittiğini ilan etmek için bahane olmuş sendikacılara. Gece vardiyasında bir işçi bir kavgaya sırasında birini bıçaklamış. İşin ilginç, sendikacılara yakın olarak bilinen bu kişi, sarhoş bir vaziyette gelmiş, elinde bıçakla sendikacıları sormuş, başka biri de müdahale edince, boğuşma sırasında yaralanma meydana gelmiş. Bu olayı da tam olarak anlayamamışlar zaten. Eylemi bitirmek için tezgah mıydı acaba düşüncesiz bile olmuş işçilerde.

Tek Gıda-İş 2 Nolu Şube Başkanı Yunus Durdu'nun geçtiğimiz günlerde bir

ha sonra biz. Sendikalar artık tamamen hükümetin arka bahçesi. Bizim ruh halimize gelince, hepimizde korkulu bir ruh hali hakim. Ne olacağız diye bekliyoruz."

"KİT'lere darbe kültürüyle yetişmiş işçi alındı"

Yetkin işi olduğu için acil çıkıyor ve Mehmet Gökçe ile devam ediyoruz sohbeti.

"Özelleştirme artık bir devlet politikası" sözleriyle başlayan Gökçe ve devam ediyor: "Bunu global bir bakış açısıyla değerlendirmek gerekir. Bunlar sermayenin, gücü elinde tutmaya dönük, özelleştirme saldırıdır. Kamu mallarını ortadan kaldırmaya ve özel sektöre vermeye dönük. Özal döneminde başladı, Çiller ve bugün de AKP ile devam ediyor. Emperyalist sermaye yağma ve talanı kiminle daha rahat hayata geçirecekse, onları iş başına getiriyor."

İşçilerin bu noktadaki atıl tutumlarını ise şöyle açıklıyor: "Darbe kültürüyle yetişmiş yeni işçiler dahil ettiler kamu kuruluşlarına. Bu arkadaşlar sınıf bilincinden yoksun. Onları eğitecek sendi-

kal örgütüllük de olmamış karşılarda."

Özelleştirmelerin özellikle de AKP döneminde hızlanmasına dair düşüncesini ise "IMF ve DB AKP'ye epey yedirdi" şeklinde açıklıyor ve "Özelleştirmeler, KİT'ler zarar ediyor vb. propagandalar eşliğinde, önce toplum nezdinde meşrulaştırılmaya çalışıldı. Yatırım yapılmayarak, çalışan sayısını azaltarak, atıl hale getirmeye çalıştılar" sözleriyle devam ediyor.

Sohbet dönüp dolaşıp, fabrikadaki direnişin sonlanmasına ve nedenlerine geliyor bir kez daha. "İş yerini bırakmama eylemi başlarda geniş katılımlıydı. Ancak işi doldurulamadı, işçiyeye bilinç taşınmadı. Örneğin işyerine kapanıldığı günlerde, getirip, işçi eylem ve etkinliklerini içeren belgeseller izlettirilebilirdi. İşçiler de giderek, sadece yemekhaneyi bekleyen bir ruh hali oluştu."

"İsteseler Türkiye'yi ayağa kaldırırlar"

TEKEL eylemini kamuoyuna duyurmada da giderek eksiklikler ortaya çıkmış ve bu da sendikanın tutumundan kaynaklanmış yine.

"SSGSS vd. eylemlere, yanlarına bir avuç kendilerine yakın olan insanları alarak gittiler. Diğer işçilere jurnalci gözüyle baktılar. Geriye kalan işçiler, bunların bukailemun gibi ikiyüzlülüğünü görünce, durumdan bıktı ve onların oyunlarına alet olmamak için suskunluğa büründü."

Sendikacıların TİS dönemindeki bir tutumunu örnek veriyor, şu anki durumun daha iyi anlaşılması için.

"TİS görüşmeleri sırasında eylem örgütleyeceklerine, işçiyeye bahçede voleybol oynattılar. Bu da yetmedi, 'ülke ekonomisi kötü' diyerek, işçiyeye gönüllü olarak bir saat fazla çalışmayı dayattılar."

Gökçe işçinin üretimden gelen gücünün ne kadar önemli ve yaptırım gücü olduğu noktasında ise şöyle diyor: "15 bin işçi var, bunları harekete geçirmek isteseler Türkiye'yi ayağa kaldırırlar."

Sendika kendi aleyhlerinde yazı çıksın istemiyor. İşçilerin konuşmasını da bu yüzden istemiyorlarmış. Devrimci basını içeri almama noktasındaki tavır da yine esas olarak onların yaklaşımından kaynaklı bir durummuş.

Kendileriyle ilgili olumsuz tanımlamalarda bulunan devrimci bir basını (isim vererek) tehdit ettiklerini söylüyor. Çünkü diyor, devrimci basının işçileri uyardırmasını istemiyorlar. "İşçi uyanırsa eylemlerin dozunu artırmak zorunda kalacaklar" diyor.

Mehmet Gökçe TEKEL eylemlerini gerici bir içeriğe büründürme çabalarına da değiniyor ve sohbeti şu sözlerle bitiriyor: "Eylemlere işçi önderlerinin değil, Fatih Sultan Mehmet'in resimlerini getirip, işçiyeye taşıtıyorlar. Sanki Fatih Sultan işçi önderi. Ben bu adda bir işçi önderi duymadım. Biz işçi sınıfının önderi denince, Marks, Lenin, Mao, bunların isimlerini duyduk. Bunu yaparak kim ne mesaj vermeye çalışıyorlar acaba? Kimlere dalkavukluk yapıyorlardı, bunu da gelsin kendileri açıklasın."

Öyle görünüyor ki, TEKEL işçisi sendika tarafından beklemeye alınmış! Bu bekleyişin ne kadar süreceğini ise onlar da bilmiyor. Kesin olan bir şey var ki, o da sendikal ihanetin bu kez de TEKEL işçisi özgülünde hayata geçirildiği.

(Kartal)

"İş yerini bırakmama eylemi başlarda geniş katılımlıydı. Ancak işi doldurulamadı, işçiyeye bilinç taşınmadı. Örneğin işyerine kapanıldığı günlerde, getirip, işçi eylem ve etkinliklerini içeren belgeseller izlettirilebilirdi."

İşçi-köylü'den

Ayaklar baş olursa...

1 Mayıs'ın coşkusunu gazetemize yetiştirebilmek için birkaç gün gecikmeli olarak yayıma hazırladığımız gazetemizin geçtiğimiz sayısındaki manşeti "1 Mayıs için seferberlik"ti. Alanlarımızda gerçekleştirilen çalışmaların değerlendirmesi kuşkusuz alanlarda yapılabilmektedir. Biz ise, daha çok 1 Mayıs öncesi sürece ve 1 Mayıs günü yaşananlara kısaca bakmakla yetineceğiz.

Kuşkusuz bu yıl, birçok il ve ilçelerdeki kutlamaların yanı sıra 1 Mayıs'a damgasını vuran Taksim hedefi oldu. Bilindiği gibi, 1977 yılında Taksim Meydanı 1 Mayıs'la özdeşleşmiş, daha sonraki yıl da aynı alanda kutlamaların yapılmasının ardından 1980 Askeri Faşist Cunta ile birlikte Taksim Meydanı emekçi kitlelere sıkı sıkıya kapatılmıştı.

Daha sonraki yıllarda da Taksim, başta devrimciler olmak üzere emekçilerin 1 Mayıs için hedefi olmuşsa da, özellikle de son 4 yıldır, Taksim hedefine giden yol, devrimcilerin ortak çabasıyla daha somut olarak adınlanmaya başlanmıştır. Bu noktada özellikle DİSK'in açıklamalarının, aldığı kararların etkisini görmekten gelmek mümkün değildir. Ancak Taksim'i gerçekten kazanacak olan, tabandan büyük ölçüde kopmuş olan DİSK vd. konfederasyonlar değil, devrimcilerle bütünleşmiş geniş işçi ve emekçi kitleler olacaktır.

1 Mayıs'ı değerlendirirken, sınıf hareketinin ve toplumsal muhalefetin son sürecine bakmak durumundayız. Son aylarda sınıf hareketinin bağımsız tavır geliştirme başlamış olması hem devleti hem de sarı, bürokrat ve reformist sendikal anlayışları zorlamaya başlamıştır. Ki (SSGSS, İstihdam Yasası vb.) saldırıların boyutu düşüldüğünde bu hareketin yükseliş göstereceğini de tahmin etmek onlar (ve de bizler) açısından zor değildir.

İşte böylesi bir süreçte Türk-İş, DİSK ve KESK'in Taksim kararı almasının ardından devlet cephesinden alan üzerinden estirilen korku, şiddet ve teröre rağmen oldukça yüksek bir katılım sağlandığı bir 1 Mayıs yaşadık. Üretimi durduran sendikalar ise başta Türk-İş Merkezi'nin Taksim'den vazgeçmesine rağmen bu konfederasyona bağlı Deri-İş, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Yol İş 1 No'lu Şube ve Tümtis'e üye işçiler, DİSK'e bağlı Genel İş'in 2 Şubesi 1 Mayıs'a yoğun katılım sağladılar. Bütün teröre ve yaratılmak istenen korkuya rağmen 1 Mayıs'ta Taksim'e yürümek için gelen işçi ve emekçilerin bu yönü tavır, büyütülmesi ve geliştirilmesi gereken bir noktadır. Bu 1 Mayıs'ta üretimi durduran tüm sendikalar alana da kitle taşıyanlar olmuştur.

1 Mayıs öncesinde İstanbul'da Taksim üzerinden aylar öncesinden başlayan tartışmalarda Devrimci 1 Mayıs Platformu ve Platformda yer almayan diğer devrimci yapılar tavırlarını net olarak belirlemiş, bu noktada kararsız ya da "bekle-gör" tavrına girenler ise en nihayetinde Konfederasyonların ortaklaşmaları sonucunda Taksim diyebilmiştir.

Bu süreçle birlikte devlet cephesinden Başbakan Erdoğan'dan gelen "ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar" açıklaması ve İstanbul Valisi Muammer Güler'in sadece Taksim'e gelmek isteyen kitleleri değil, tüm İstanbul halkını teröze etmeyi amaçlayan açıklamalarına yanıtı ise 1 Mayıs'ta Taksim'e girmek için biraraya gelen/gelmeye çalışan binler tarafından verilmiştir. Bir ülkede Başbakan ve Vali sıfatıyla görev yapan kişilerin ağızından "devlet terörü"nü itirafıdır söylenenler.

Devlettir, tehdit eder, terör uygular, emekçi halka saldırır (!) Pe ki ya, emek örgütlerinin bu açıklamalar karşısındaki tavır ne olmuştur. En kolayı Türk-İş'ten başlarsak, son gün kendinden bekleneni yapan Türk-İş Merkezi, Taksim'e çelenk koymakla yetineceklerini ifade ederek, hükümetin arka bahçesi tanımlamasını hak ettiğini bir kez daha göstermiştir. DİSK ve KESK ise süreç boyunca "demokratiklik" görünümüne hanel getirmeksizin kendi aldıkları kararları dikte ettirme çabası içinde olmuştur. Oluşan işçi katılımı alınan toplantılara rağmen son gün daha önceden devletle yaptıkları görüşmelerde pazarlık unsuru yaptığı konuları, yeni bir şeymiş gibi "öneri" olarak getirmeye çalışmıştır. Bu "yeni" tartışmalardan bazıları 2008 1 Mayıs'ın hassaslığı dikkate alınarak kabul edilse de (üç kol duyurusu yapılmasına rağmen tüm kidenin "güvenlik" gerekçesi ile tek kolda toplanması gibi) kimi "öneriler" de kabul edilmeyeceği bilinmesine rağmen ve çoğunluk kararına rağmen basına açıklanmıştır. Bunlardan bir tanesi de kimsenin kendini ifade etmediği, pankartların yasaklandığı anlayıştır. Devrimciler için eylem birliğinin temeli olan ajitasyon/propaganda serbestlik ilkesinin ne kadar önemli olduğu herkes tarafından bilinir. Bu nedenle son dakikada DİSK, tek pankart dayatmasını yine "öneri" adı altında getirmeye çalışmıştır. Ancak bu "önerileri" kabul edilmiş olmasına karşın, yarım saat sonra Türk-İş'te yapılan toplantıda bir kez daha gündeme getirilerek karar olarak açıklanmıştır.

1 Mayıs günü ise yine de bu konfederasyonların Taksim'i dillendirmeleri, DİSK binasında olumlu bir direniş göstermelerine karşın öğlen saatlerinde (CHP'li milletvekillerinin de telkinleriyle) "can güvenlikleri tehdit altında" olduğu gerekçesiyle Taksim'den vazgeçildiği açıklanmıştır. Oysa aynı dakikalarda Şişli, Osmanbey, Pangaltı vd. bölgelerde polis emekçilere azgın saldırısı ve çatışmalar sürmektedir. Konfederasyonlar "dağın" çağrısı yaparak provokasyonları engellediğini iddia etseler de, devlet terörü karşısındaki kitleleri orada bırakarak daha büyük provokasyonların önünü açmış, tek pankartla çıkılacağı ortaklaşmış bir karar olmasına rağmen kamuoyuna açarak devletin "bizim sorunumuz sendikalarla değil, bazı provokatörlerle" açıklamasına kendi cephelelerinden destek sunmuşlardır. Nitekim saldırılar sonrasında burjuva-feodal basında yapılan tüm haberlerde bunun yansımaları görmek mümkündür.

Ancak yazımızın en başına belirttiğimiz gibi bahsi geçen kurumların bu yaklaşımını karşısında şaşırılmak gerekir. Süreci özetlerken altını çizdiğimiz bir takım eylemliliklerden de yakından tanıdığımız bu dayatmalar elbette ki daha önce de karıştıran ve gerekli yanıtlarla karşılanan pratiklerdir. Yine başta dediğimiz gibi Taksim'de dahil olmak üzere işçi sınıfına kapalı olan tüm alanları açacak olan bu konfederasyonlar değil, devrimcilerle bütünleşmiş geniş işçi ve emekçi kitleler olacaktır.

Egemen sınıfların krizi derinleşti-çe, yaşanan gelişmelere de krizden çıkma çabaları ve bu "çabalar" sırasında düştükleri trajikomik durumlar damgasını vuruyor.

Geçtiğimiz günlerde, **Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin** (AKPM), AKP'ye açılan kapatma davasına ilişkin, kapatma davası aleyhine bir bildiri yayımlama hazırlığı içinde olduğu haberi düştü kamuoyunun gündemine. Bu bildiri eksenli tartışmalar ve de bir takım iddialar gecikmedi. Esaslı iddia ise, AKP'li vekillerin AKP-M'den böyle bir bildiri kaleme almasını "rica" ettikleri yönüydü. AKPM Başkanı Maria De Puig'in açıklamaları da "Türk heyeti bizden böyle bir talepte bulundu" doğrultusunda olunca, iddianın da ötesinde bir durumla karşı karşıya olduğumuz anlaşıldı.

Takıyıcı zihniyet, ABD emperyalizminin "cepte" olarak görülen desteğine, uzunca bir süredir AB desteğine de eklemekle beraber, kapatma davasıyla birlikte "demokrasi havariliğine" soyunan, doğası gereği de, bunu sadece kendisi için isteyen bir anlayış var karşımızda. 301. madde üzerindeki tartışmaların, kapatma davasını takip eden günlerde daha yoğun bir biçimde tartışılmaya başlaması da yine bu demokrasiyi sadece kendisi için isteyen anlayışın ürünüdür.

Başından beri dile getirdiğimiz bu yaklaşımın ne kadar yerinde olduğunu ise, madde üzerinde yapılmaya çalışılan "değişiklikler"in özüne baktığımızda görmekteyiz.

Değişiklik değil, aldatmaca

AB ile ilişkileri geliştirme kapsamında, ancak esas olarak da kapatma davası sürecinde ortaya atılan "demokratikleşme paketi" içindeki 301. madde "değişikliği", AKP'nin kendi açıklamasında da konulduğu gibi, egemen kilitler arasındaki çatışmalarda "siyasi tansiyonu düşürmek" için atılan bir adım olma özelliği taşıyor. Halka dönük yeni bir aldatmacadan öte bir anlam ifade etmeyen ve meclise sunulan, TCK'nın 301. maddesine ilişkin "değişiklik"

önergesi, bu maddenin başlığını, "Türk Milletini, Türkiye Cumhuriyeti Devletini, Devletin kurum ve organlarını aşışılama" olarak değiştirilmesini öngörüyor. Aynı önerge yine maddede yer alan, "Türklüğü" tanımlamasının ise "Türkiye Cumhuriyeti" olarak düzenlenmesini istiyor. Önergede ayrıca, maddeye aykırı hareket edenlere verilecek cezanın üst sınırı 3 yıldan 2 yıla indiriliyor. TCK'nın 301 ve 305'inci maddesine aykırı davranışlarla ilgili soruşturma yapılabilmemesini de, Cumhurbaşkanı'nın iznine bağliyor.

Üzerinde onca yaygara koparılan tüm "değişiklik" işte bundan ibaret! İncelendiğinde, bu sözde "değişiklik" ifade özgürlüğü önündeki hiçbir engeli kaldırmadığı da görülecektir.

Madde kalksa da, "önlemler" hazır

Maddenin özüne ilişkin hiçbir değişikliği olmadığı, yapılanın sadece bir aldatmacadan ibaret olduğu, "adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs", "halkı askerlikten soğutma", "basın yoluyla kamu barışına karşı işlenen suçlar", "halkı kin ve düşmanlığa tahrik", "suçu suçluyla övme", "temel milli yararları karşı faaliyetinde bulunmak için yarar sağlama" gibi bir dizi düzenlemenin aynen korunmasından da ayrıca anlaşılacaktır.

Zaten şunu da görmek gerekmektedir ki, madde olduğu gibi kaldırılabilir, aldatmaca da olduğu gibi kaldırılabilir.

egemen sınıflar başka ve daha ağır deneyecek maddelerle egemenliklerini sürdürme yönü "önlemler" almış bulunmaktalar. **Toplumla Mücadele Yasası**, geçtiğimiz yıl kapsamlı genişletilen **Polis Vazifesi ve Salahiyet Yasası**, **sansürcü Basın Yasası** ve daha bir dizi yasak ve baskı içeren yasa, bu "önlemler" dahilindedir. Yani 301 kalksa da başka "önlemler" hazır beklemektedir.

Bunların korunması ise egemenler açısından neredeyse hayati önemdedir. Bunların olmaması "özgürlük" ve "demokrasi" anlamına gelmektedir ki, bu iki kavram onların en korkulu rüyasıdır.

Bu korku ise onlara İttihatçı geleceğin bir mirasıdır. Darbeci, komplocu ve de imha-inkarıcı olan bu geleceğin sürdürücüleri şunu biliyorlar ki, özgürlük ve demokrasi demek, işçi-emekçi yığınların, bir bütün olarak da ezilen halkın, kendi geleceğini belirlemek üzere siyasi süreçlere dâhil olması demektir. İşte onları korkutan da budur. Halkın siyasi süreçlere dâhil olması durumunda kaybedecekleri konumlarıdır. Yağmanın, talanın, sömürünün ve de emperyalizme göbekten bağımlılığın geniş emekçi yığınlar tarafından sorgulanmaya başlaması ve tüm bunlara son vermek üzere ayağa dikilme hamlelerine hız vermeleridir. Bir ters-yüz oluş yaratılmaktadır. Tüm kurulu düzenlerinin tepede taklak olması ve zıtların yerinin değişmesidir. Ya da kendi deyimleriyle "ayakların baş olması!"

Korku nafile, "ayakların" kopartacağı "kıyamet"ten kurtulamazsınız!

"Ayaklar" baş olursa...

Erdoğan bu korkuyu geçtiğimiz günlerde oldukça "anlaşılır" bir dille gözler önüne serdi. Emperyalizme uşaklık etmede sınır tanımayanlar, ülkenin tüm değerlerini üreten-yaratanları, bu değerlerin gerçek sahiplerine hangi dille baktığını, bundan daha açık bir dille anlatmak mümkün değildir herhalde.

1 Mayıs'a günler kala grup toplantısında şöyle diyordu Erdoğan:

"Ayakların başları yonettiği bir yerde kıyamet kopar."

İşçi-emekçi yığınların Taksim ısrarı özgünlüğe dile getirilen bu sözler, aslında kıyametin, sözlerin sahibinin de sık sıkıya sarılıyor izlenimi yarattığı din öğretilerinden "farklı" biçimde kopacağına itirafı oluyor.

Kıyametin bu kendi ifade ettiği biçimine daha çok inandığına ise hiç şüphe yoktur!

Sözü edilen kıyamet, anlaşılacağı üzere, milyonlarca emekçinin, kan emici keneler gibi bedenlerine yapışmış olan ezen-sömüren sınıfları alaşağı etmeye üzere hareket geçtiklerinde ortaya çıkacak olan toplumsal alt-üst oluştu. Emperyalist efendilerine sırtlarını dayayarak, yağma ve talanı büyütenler açısından kıyametin gerçek anlamı budur. Ve o "ayak" olarak tanımladıklarının iktidarında neler olabileceğinin, başlarına neler gelebileceğinin oldukça farkındalar. Erdoğan "ayaklar"

diyerek küçümsediği, öde ise korktuğu toplumsal kesimlerin kimler olduğunu çok iyi bilerek söylüyor bunları. İşçiler, emekçiler, işsizler-yoksullar, seçim dönemlerinde "Din kardeşlerim" dediği fakirler, kapılarına kadar gidip oy istedikleridir onlar. Ya da Fransız Devrimi sırasında Fransız aristokrasisinin "alt tabaka" için kullandığı gibi, onlar "aldırın çıplaklar"dır!

Bu sözlerin, korktuğu o kesimlerin birlik-dayanışma-mücadele gününün arifesinde ve bu günün özüne uygun kutlanması ısrarı karşısında söylenmesi, daha da bir anlamlıdır. Ve yüz binlerin, hatta milyonların, hep birlikte sokağa dökülerek, hak ve özgürlüklerini talep etmesi olasılığı arttıkça, içine girilen panik havasının dışı vurumudur.

Korku nafile

Bu panik havası ise bugün sadece Erdoğan'da değil, ahlak isyanlarıyla sarsılan ve hepsi de yine emperyalizme bağımlı olan ülkelerin uşak-ışbirlikçi iktidarlarında da hâkimdir. En fazla panikleyenler ise, yeryüzündeki milyarlarca insanın açlığını ve açlıklara bağlı, çoğunluğunu çocukların oluşturduğu ölümlerin, işgal savaşlarının, yağmanın, talanın gerçek sorumluları olan emperyalistlerdir. Onlar da aynı uşakları gibi, "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" diye düşünmektedir.

Bunun içindir ki, sistemin ekonomik-siyasal krizine paralel olarak ortaya çıkan bu isyanların birbirini tetikle-

yerek genişlemesi, paniğin de artması na neden olmaktadır.

Erdoğan'da dünyadaki "ayak takımı"nın daha şimdiden rejimleri sarsan, hükümetleri düşüren kahredici gücünü görmek ve bunun, kendisi ve temsil ettiği kesimler açısından ne anlama geldiğini/gelebileceğini iyi okumaktadır.

Okumakta ve korkmaktadır. Ancak korku nafile, "ayaklar"ın koparacağı kıyametten kurtulamazsınız!

Sınıfsal Yaklaşım

"Nepal'de Maocuların sürpriz zaferi"

10 Nisan seçimlerinin kesinleşmiş sonuçları ile birlikte başlıklara tırmanan "Maocuların zaferi", Nepal'i son üç yıldır taşıdığı dünya gündeminden yeniden ilgi odağı haline getirmiş bulunuyor. Seçim sonuçlarına ilişkin uluslararası para-medya organlarının haber-yorumlarında NKP(Maoist)'in elde ettiği başarının sürpriz olduğuna dair ifadeler dikkat çekicidir. Ancak daha dikkat çekici olan, bu başarının Maoistler tarafından da öngörülemeyeceği dair yorumlardır. İşte burada durmak ve yakın sürece dair taktik politikaların stratejik yönelim ışığında nasıl oldığını hatırlatmakta fayda bulunmaktadır. Bundan önce bugüne nasıl geliştiğine dair kısa bir özete ihtiyaç vardır.

Fiziki ve kültürel açıdan dünyanın en yoksul ikinci ülkesi olarak gösterilen 27 milyonluk Nepal'de nüfusun yüzde 70'i yoksulluk sınırının altında yaşamakta, toplam gelirin yarıya yakını en zengin yüzde 10'luk bir kesim tarafından gasp edilmektedir. Okumaz yazma bilme oranı yüzde 40'i geçmeyen ülkede, kırsaldaki nüfus oranı yüzde 90'dır. İşgücü de buna göre yüzde 81 düzeyinde tarımla ilgili istihdam edilmektedir. Köylülerin yüzde 80'i topraksızdır. Yüzde 10'u tamamen, yüzde 60'ı kısmi düzeyde işsiz bir nüfus vardır.

Bu nesnel gerçekliğe kaynaklık teşkil eden yarı-sömürge yarı-feodal sosyo-ekonomik yapının temelleri, İngiliz emperyalizminin güdümündeki Hindistan devletiyle Nepal hâkim sınıflarının işbirliği neticesinde geçtiğimiz yüzyılın başlarında atılmıştır. Hindistan yayılmacılığına 1950'lerden

sonra başta ABD olmak üzere diğerlerinin de iştirak etmesiyle, emperyalizmle bağıni pekiştiren faşist-otokratik Nepal devleti, 2.5 asırlık monarşiye yaslanmaktadır.

NKP(Maoist)'in Yeni Demokratik Devrim hedefiyle 13 Şubat 1996'da başlattığı Halk Savaşı; 10 yıl boyunca büyük muharebeler, çatışma ve direnişlerle yürütüldü, büyük bedeller ödenerek stratejik savunma ve denge aşamaları kat edildi ve nihayet başkent Katmandu'nun kuşatıldığı stratejik saldırı aşamasına taşındı. Geline aşamada, kırık bölgelerde ülkenin yüzde seksenlik bir bölümü karşı-devrimin iktidar alanından büyük ölçüde soyutlanabildi.

NKP(Maoist) her şeyden önce MLM ideolojinin temel gereklerini başarıyla yerine getirdi. Ülkesinin koşullarını bilimsel sosyalizmin metotlarını kullanarak analiz etti. Devrimin yolunu ve ihtiyaçlarını doğru biçimde belirledi. Asgari programını şekillendirdi, araçlarını oluşturdu ve yola koyuldu. Halk Savaşı yolunda ilerlerken elbette ki "yükseliş ve iniş, dönüş ve sapmalar" (Prachanda) da yaşadı. Ancak her seferinde MLM ideolojinin yol göstericiliğine başvurdu, onun bilimsel yöntemlerinden yararlanmayı bildi. Bu sayede, gerek parti içi iki çizgi mücadelesi, gerek iktidar yürütüşünde proletaryanın kazançlı çıkması mümkün olabildi.

Halk Savaşı 10. yılına girildiğinde Nepal hâkim sınıfları tam manasıyla köseye sıkıştı, büyük bir aceze düştüler. Krallık ile parlamento/hâkim sınıf partileri arasındaki kriz derinleşti. ABD emperyalizminin desteğiyle 1

Şubat 2005'te Kral tarafından gelen darbe neticesinde parlamentonun feshi, partilerin kapatılması ve liderlerinin tutuklanması varan müdahale, ateşe benzin dökülmesine yol açtı. Komünistler, bu krizfırsat karşısında yaptıkları durum değerlendirmesi sonucu Eylül 2005'te süreli ateşkes ilan ederek yüklenmeyi sürdürdüler.

Katmandu başta olmak üzere şehirlerde yeterli örgütlenme ve kitle desteği olmayan NKP(Maoist)'in amacı; öncelikle bu zafiyetini gideren bir çalışma ortamı yakalayarak şehirlerde (diğer halk sınıfları içerisinde) de belli bir güç toplamak, monarşiye son vermek ve düzen partilerini kuruculanayasal meclis seçimlerini zorlamak idi. Hedef, bir bütün olarak inisiyatifli ele geçirmek, meşruiyeti ülke ve uluslararası gündeme kendi araçlarıyla dayatmak, hâkim sınıfların güçlerini ve kurumlarını parça parça tasfiye etmek şeklinde çizilmişti. Krallın kovulması ve seçimlerin yapılması üzerinden (demokratik cumhuriyetin kurulması başlığıyla 12 maddelik bir anlaşma) 22 Kasım 2005'te 7 düzen partisi ile ittifak kuruldu.

2006 Nisan'ında NKP(Maoist)'in ittifak gülerini de yedeğine alarak örgütlediği Halk Hareketi 2, anlaşmanın pratikleştirilmesi yolunda ilk büyük hamle oldu. Parlamento açıldı, yeniden hükümet oluşturuldu ama krallın kovulması konusunda gerici partiler sözlerinde durmadılar. Politik tut-sakların saliverilmesi, kayıpların bulunması vd. anlaşma maddelerine uyulması hususunda adımlar atılmaya başlandı ancak seçimlerin örgütlenmesi konusunda ayak direme sürüyordu. Barış görüşmeleri, nihai bir aşamaya ilk anlaşmadan ancak 1 yıl sonra ulaştırılabildi.

ABD emperyalizminin ısrarlı baskılarına karşın, kitlelerin basincına dayanamayan düzen partileri Maoistlerle uzlaşma yoluna gittiler. 21 Kasım 2006'da varılan anlaşma sonrasında NKP(Maoist) temsilcileri parlamento

ve hükümette görev almayı kabul ettiler. Nepal Hükümeti ile MLM'ler arasında bağtlanan önceki bütün sözleşmelere referansları da içeren, ateşkesi nihai barışa dönüştüren bu kapsamlı anlaşma, 2007 Haziran'ına kadar kurucu meclis seçimleri yapılmasını teminat altına alıyordu. Hükümet, oyalama yoluyla ayak direme tutumunu, kâh seçim sistemi, kâh kralın konumuna ilişkin bahanelerle sürdürüp seçimleri 22 Kasım 2007'ye erteleyince, NKP(Maoist) Eylül 2007'de hükümetten çekilerek kitlelerin gücünü ateşledi ve bu resti görme şansını bulmayan hâkim sınıflar bir kez daha geri adım atmak zorunda kaldılar.

23 Aralık 2007'de sağlanan yeni uzlaşmanın ardından, parlamento çoğunluğu kararıyla yüzde 40 dolayında bir güce sahip olacak ve buna paralel kurulacak hükümette de etkin bir durumda bulunacaktır. NKP(Maoist) sözcülerinin açıklamalarına göre hâkim sınıf partileriyle ittifak daha farklı bir güç dengesi içerisinde olsa da sürece ve yeni meclis kurucu/anayasal işlevli olarak çalışmaya başlayacaktır. Tam da bu aşamada, Yeni Demokratik Devrimin gerekleri bakımından, ekonomik, sosyal ve siyasal düzlemde mevcut rejimin temellerini sarsacak nitelikte adımların atılması mümkün olabilecektir mi?

Kritik soru(n) budur. NKP(Maoist)'li yoldaşlar, çeşitli beyanlarında ittifak yaptıkları 7 partiyi halk saflarında değerlendirmediklerini, bunların Nepal'deki hâkim sınıfları temsil ettiklerini belirlemektedir. Bu bağlamda, bu partiler ile girilen önceki ittifakların geçici olması gibi bundan sonra kurulacak ittifakların da geçici olacağı tabiidir. Karşı-devrimciler kurulacak hükümet ve meclislerden devrime yönelik tasarrufların üretilmesini beklemek de hayalcilik olacaktır. NKP(Maoist) "demokratik cumhuriyet" olarak öngördüğü bu süreci, 3-8 Ağustos 2007 tarihinde yapılan MK genişletilmiş 5. toplantısında,

Hâkim sınıf kilitleri ittifaklar halinde -Krallık da dahil-, Halk Savaşı'nın kaydedtiği aşama karşısında MLM'lerin önünü kesmek amacıyla 2005'ten itibaren çeşitli taktik politika ve hamleler geliştirdiler. Bunda bir bakıma rejimin yıkılmasını geciktirmek bakımından şu ana kadar "başarılı" oldukları da söylenebilir. Diğer yandan Maoistlerin yürütüşünü, gelişip güçlenmesini ve nihayet seçimlerden zaferle çıkmalarını engelleyemediler. Ancak devlet mekanizmasını ellerinde bulundurmayla, beyaz orduyu muhafaza etmeye, üretim ilişkilerine yön vermeye devam ediyorlar.

Şimdi Nepal devriminde yeni bir safha geçilmiştir. NKP(Maoist) yeni toplanacak parlamentoda en güçlü parti konumuyla yüzde 40 dolayında bir güce sahip olacak ve buna paralel kurulacak hükümette de etkin bir durumda bulunacaktır. NKP(Maoist) sözcülerinin açıklamalarına göre hâkim sınıf partileriyle ittifak daha farklı bir güç dengesi içerisinde olsa da sürece ve yeni meclis kurucu/anayasal işlevli olarak çalışmaya başlayacaktır. Tam da bu aşamada, Yeni Demokratik Devrimin gerekleri bakımından, ekonomik, sosyal ve siyasal düzlemde mevcut rejimin temellerini sarsacak nitelikte adımların atılması mümkün olabilecektir mi?

Kritik soru(n) budur. NKP(Maoist)'li yoldaşlar, çeşitli beyanlarında ittifak yaptıkları 7 partiyi halk saflarında değerlendirmediklerini, bunların Nepal'deki hâkim sınıfları temsil ettiklerini belirlemektedir. Bu bağlamda, bu partiler ile girilen önceki ittifakların geçici olması gibi bundan sonra kurulacak ittifakların da geçici olacağı tabiidir. Karşı-devrimciler kurulacak hükümet ve meclislerden devrime yönelik tasarrufların üretilmesini beklemek de hayalcilik olacaktır.

NKP(Maoist) "demokratik cumhuriyet" olarak öngördüğü bu süreci, 3-8 Ağustos 2007 tarihinde yapılan MK genişletilmiş 5. toplantısında,

"devlet iktidarının kapsamlı bir yeniden yapılandırılmasıyla bu cumhuriyet; sınıf, ulus, bölge ve cinsle ilgili sorunları çözecek birçok partili geçiş cumhuriyeti rolünü oynayacaktır" şeklinde tanımladığı için kritik soru(n) devam etmektedir. O da iktidardan kansız el değiştirip değiştirmeyeceği meselesidir. Marksist devlet teorisinin karşımıza çıkardığı bu soru(n), tam da Halk Savaşı sayesinde devrimi bu noktaya taşıyan, hâkim sınıfları gerileterek bu pozisyona zorlayan, seçimlerde kitlelerden bu desteği elde eden, devrimde şiddet'in/zorun rolüyle ilgilidir.

Ancak sorun Nepal özgünlüde 10 yıllık Halk Savaşı mücadelesinin iktidarı almaya yeter bir potansiyel yaratıp yaratmadığıyla ilgili olarak da tartışılmalıdır. NKP(Maoist) 2005'ten bu yana ürettiği politika ve geliştirdiği taktiklerle bunu değerlendirmeye çalışmaktadır. Nepal özgünlüde MLM ideolojisi yaratıcı biçimde uygulayan, Halk Savaşı mücadelesine başarılı şekilde önderlik eden, "stratejik katılık taktik anlayışta esnekliği" prensip edinen NKP(Maoist)'in, bunu başarabilmesi için hiçbir neden yoktur.

Dünyanın ezilen halkları ve ulusları, Halk Savaşı'nda büyük başarılar elde eden, bunu seçim başarısı ile taçlandırılan NKP(Maoist)'li komünistlerden, Nepal devrimini zafere doğru taşımalarını bekliyor. Enternasyonal proletaryanın umudu ve sembolü haline gelen Nepalli Maoistlerin omzundaki sorumluluk şimdiki bir kat daha artmış bulunuyor. İnancımız ve güvenimiz odur ki, MLM ideolojinin rehberliğiyle yol alan Nepalli yoldaşlarımız; ABD ve diğer emperyalistler ile Hindistan devletinin baskı ve yayılmacılığına, Nepal gericiğini, sosyal ve komplolarına karşı koymayı başaracak, yeni demokratik devrimi mutlaka başarıya ulaştıracak, Sosyalist Nepal'i kuracaklardır!

Bursa

1 Nisan günü Meclis Genel Kurulu'na getirilen kölelik yasa tasarısına karşı ülkenin birçok yerinde olduğu gibi Bursa'da da **DISK**, **KESK**, **TMMOB**, **TTB**, **TDB** gibi kurumların çağrısı üzerine binlerce emekçi saat 12:30'da Altıparmak Stadyumu önünde bir araya geldi. Buradan "IMF uşağı hükümet istifa", "Mezarda emekli olmayacağız", "AKP yasası al başına çal" vb. sloganlar ve alkışlarla Fomara Meydanı'na kadar yüründü.

Fomara Meydanı'nda DISK Marmara Bölge Temsilcisi **Ayban Ekinci** ve SES Şube Başkanı **Dr. Candan Coşkun** birer açıklama yaptılar. Eyleme Türk-İş'e bağlı Petrol-İş, TİM-TİS, Tez Koop-İş Şubeleri ve birçok devrimci ve demokratik kurum da destek verdi. (Bursa)

Meclis'e faks yağmuru

Ülkenin dört bir yanındaki emekçiler yaptıkları eylemlerle SSGSS Yasa Tasarısı'na karşı çıktılar. Emekçiler Meclis'teki yasa oylaması öncesi milletvekillerine faks göndererek, yasaya karşı oy kullanmalarını istedi.

Ankara

Kızılay Postanesi önünde bir araya gelen çok sayıda sendika üyesi adına açıklama yapan, KESK Genel Başkanı **İsmail Hakkı Tombul**, yasanın IMF ve Dünya Bankası isteği ile yasanın hazırlanmış olduğunu dile getirdi. Kurum temsil-

cileri daha sonra Kızılay Postanesi'ne geçerek, milletvekillerine "yasayı oylamayın" faksı gönderdi.

İstanbul

* DISK, KESK, TMMOB ve TTB üyeleri, TBMM Başkanlığı'na "Oylarınızla geleceğimizle oynadığımız farkında mısınız? AKP, çıkartmakta ısrar ettiği halkın geleceğiyle oynayan 5510 Sayılı yasayı referandumla götürmelidir" başlıklı faks gönderdi. DISK Genel Merkezi'nden Şişli Merkez Postanesi'ne kadar sloganlarla yürüyen kitle adına postane

"Oylarınızla geleceğimizle oynadığımız farkında mısınız? AKP, çıkartmakta ısrar ettiği halkın geleceğiyle oynayan 5510 Sayılı yasayı referandumla götürmelidir"

önünde kısa bir açıklama yapan DISK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi**, çıkartılmak istenen yasa tasarısının finans kuruluşlarına daha fazla kâr kazandırmayı amaçladığını söyledi.

* Türkiye Sakatlar Derneği (TSD) Genel Başkanı **Şükrü Boyraz**, SSGSS'nin engelliler açısından taşınması ağır yükler getirdiğini belirtti.

*Taksim Gezi Parkı'nda bir araya gelen İHD üyeleri "SSGSS yasa tasarısı geri çekilsin", "Mezarda emekliliğe hayır" pankartlarını taşıyarak SSGSS'nin geri geçilmesini istedi.

Ankara

Eğitim-Sen, kamusal haklar ve toplumsal mücadele için başlattığı bölge mitinglerinin sonuncusunu Ankara'da gerçekleştirdi. 20'ye yakın ilden 19 Nisan günü sabah saatlerinden itibaren gelen emekçiler oluşturulan kortejle Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Mitingde ilk konuşan KESK Genel Başkanı **İsmail Hakkı Tombul**, eğitim ve sağlığın paralı hale getirildiğini ifade ederek, toplumun muhafazakârlaştırıldığını söyledi.

Mitingde eğitim emekçilerine seslenen Eğitim-Sen Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer** ise, eğitim alanındaki sorunlara değinerek, AKP'nin politikalarını eleştirdi. Beklenilenden daha az bir katılımın olduğu gözlenen Eğitim-Sen mitingi Grup Kızılırmak'ın müzik dinletisiyle sona erdi. (Ankara)

Samsun

SSGSS'ye karşı düzenlenen bölgesel mitinglerden biri de Samsun'da yapıldı. Bu mitinge **Sivas**, **Erzincan**, **Trabzon**, **Kastamonu** vb. illerden katılım oldu. Miting saldırı yasalarna karşı emekçilerin öfkesine tanıklık etti. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı eyleme **YDG**, **DGH**, **SGD**, Gençlik Kolektifleri, **Geleceğimizi İstiyoruz**, Halkevleri, **ÖDP**, **EMEP**, **TKP** vb. katıldı. Alana girişte YDG'li arkadaşlarımız çeşitli gerekçeler gösterilerek polis tarafından alana alınmama çalışıldı. Eğitim-Sen Samsun Şube Başkanının alana gelmesi ve müdahalesi ile YDG'li arkadaşlarımız alana alındı. "Parasız eğitim, parasız sağlık", "Zulüm yasası SSGSS'ye hayır" vb. sloganların atıldığı mitingde YDG'liler "Kahrolsun komprador patron ağa devleti", "Demokratik, bilimsel, anadilde eğitim", "Ağa patron devletini yıkacağız, halk iktidarı kuracağız" sloganlarını attılar. Halaşların çekildiği, horonların tepildiği konserin ardından miting sona erdi. (Sivas YDG)

Tersane işçisiyle dayanışma

Boğaziçi, ODTÜ, Koç, Sabancı ve Gebze Yüksek Teknoloji Enstitüsü'nde okuyan öğrenciler "Türkiye Tuzla Olmasın" şiarıyla, tersanelere bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

19 Nisan'da, Kadıköy İskele Meydanı'nda yapılan bir basın açıklamasının ardından toplu halde Haydarpaşa'ya gelen öğrenciler, buradan trenle Kartal'a hareket ettiler.

İskele Meydanı'nda yapılan açıklamayı, öğrencilerin adına İsmigül Şimşek yaparak "İş cinayetleri ve kötü çalışma koşullarına karşı yürüyoruz. Türkiye Tuzla olmasın" dedi.

Açıklamanın ardından, pankart ve sloganlar eşliğinde yola çıkan öğrenciler, Haydarpaşa Tren garına kadar yürüdü ve burada bildiri dağıtıldıktan sonra, topluca ücret ödemeden terene binildi.

Kartal Tren İstasyonunda yürüyüş kolunu Liseli Öğrenci Birlikleri, Eğitim-Sen 5 Nolu Şube ve Emekli-Sen Kartal Şubesi karşıladı. Öğrenciler buradan Pendik'te Sahil yoluna indiler. Yürüyüş esnasında gemi

tersanelerinin önünden geçen öğrenciler, işçiler tarafından selamlandı. Öğrencilerin selamlamaya sloganlarla karşılık verdiler. Yürüyüşe saat 10'da başlayan öğrencilerin coşkusu yürüyüş boyunca dinmedi. Verilen molalarda halaya duruldu, marşlar söylendi.

Öğrenciler, toplam 12 km yürüyerek, saat 16.30'da Tuzla tersanelerine ulaştılar. Tersaneler bölgesinde ise Tuzla yürüyüşçüleri, Selah Tersanesi önünde Limter-İş Sendikası yöneticileri, üyeleri ve tersane işçileri tarafından karşılandı. Yürüyüş kolu buradan, İçmeler Tren İstasyonu'na doğru yol aldı.

İçmeler Tren İstasyonu önünde öğrenciler adına **İsmigül Şimşek**, Tuzla Yürüyüş metnini okudu. Limter-İş Sendikası Genel Başkanı vekili **Hakkı Demiral** da bir konuşma yaparak, Limter-İş adına öğrencilere teşekkür etti.

Üniversite öğrencilerinin 'Büyük Tuzla Yürüyüşü'nün son durağı, Limter-İş Sendikası'nın İçmeler Düğün Salonu'nda düzenlediği "Tersanelerde ölen işçilerin aileleriyle dayanışma" gecesi oldu. (Kartal)

Belediye-İş'te yaşananlar üzerine

Sınıf hareketindeki 2007 yılı itibarıyla yükselen mücadele çizgisi aynı zamanda iç tartışmaları da beraberinde yürütmektedir. Bugün sendikalar hareketindeki anlayış, sınıfın mücadelesinin önünde **dalgakıran** olarak rol oynamaktadır. Bunu en son SSGSS'deki işbirlikçi tutumlarında gördük. Türk-İş içinde son dönemlerde başlayan iki farklı anlayış, 6 Nisan'daki SSGSS'ye karşı Kadıköy'de yapılan mitingde gün yüzüne çıktı. Aslında uzun süredir mücadeleye paralel başlayan bu **iç mücadele** zaten bilinmekteydi. Ancak bu kez mesele, iç tartışmalardan çıkarılarak kamuoyunda açığa çıktı. Bu, uzun süredir olması gereken tavrı ve oldukça da etki yarattığını tüm kesimler gördü. Toplumsal olaylardaki tavırda, grevlerde, direnişlerde, dayanışmalardaki bu farklı tutumlar SSGSS'nin kamuoyundaki tartışılmaya başlamasıyla, kendini mücadeleye paralel gösterdi. Bu farklılık, sendikal merkezler tarafından kontrol edilmeye ya da baskı altında tutulmaya çalışıldı. Ancak bunlar yapılmayınca tasfiyeler gündeme geldi. Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'nda da bu tasfiye süreçlerinden biri yaşanmaktadır. Uzun süredir İstanbul Şubeleriyle (1, 2 ve 3 No'lu) bu yönlü çelişkisi bulunan Belediye-İş Merkezi son olarak bundan 2 ay önce Belediye-İş'in 1 No'lu Şube Kongresinde şubelere, işçi ve temsilcilere yönelik saldırısına

karşı temsilcilerin ve 3 No'lu Şube Başkanı'nın açığa alındığı havta tartışmaları başladı. Bu kongrede planladığı niyati geçiremeyen Genel Başkan, 3 No'lu Şube üye sayısının yeterli olmaması gerekçesiyle tasfiye etme kararı aldı. Çünkü 1 No'lu Şube Kongresinde kazanan liste Genel Merkezin desteklediği liste değildi. Onların destekledikleri liste, işverenlerin de desteklediği ve dün gerici-İşbirlikçi diye nitelendirildikleri liste idi. Bu dahi, Genel Merkezin mücadeleye ve sınıfa bakış açısını göstermeye yetmektedir.

Belediye-İş 3 No'lu Şubenin kapatılma nedeni de farklı değildir. Buna paralel 5 şube daha kapatıldı. Belediye-İş'te ilerici kesimlerin tasfiye süreci sürmektedir. Yaklaşık olarak 3 yıldır süren bu süreç, sınıf hareketindeki duruma paralel devam edecektir.

Belediye-İş Genel Başkanı'nın bugün aynı zamanda Türk-İş yönetiminde de görevi bulunmaktadır. Tasfiye süreci de zaten Türk-İş'teki bu görevine paralel olarak arttı. Ancak bizler biliyoruz ki, mücadele yükseldikçe sınıf içindeki geri yapılar ve gerici anlayışlar da tek tek çözülecektir. Buna 14 Mart'ta ve 6 Nisan'da sınıfın bağımsız tavrı ortaya koymuştur. Bugün görevimiz bu hareketleri örgütlemektir. Bu mücadeleyi genişletmek ve örgütlemektir. Sendikal hareketteki değişimler de buradan başlayacaktır.

Emekçinin Gündemi

Sarı-bürokratik sendikaların taktikleri

2007 yılında Hava-İş'in grev oylaması süreci ile başlayan Telekom'la süren, 2008 yılında SSGSS ile genişleyen ve 14 Mart'ta son yılların en geniş emekçi eylemini içeren süreç ile 6 Nisan'da tüm işbirlikçilere rağmen sınıfın bağımsız eyleminin tarihte yer aldığı bir süreci yaşadık. Bu süreçte etki eden nedenler ile süreci oluşturan koşullara ve bu koşullarda sendikaların ve bunun içinde Türk-İş'in yerinin önemine tanıklık ettik.

'89 ve '92 yılındaki bahar eylemlerindeki sendikaların süreçteki tutumu ile bugün sendikalarda yaşananlar arasında (toplumsal durum aynı olmakla beraber) sarı ve bürokratik sendikaların sınıf karşıtı politikaları açısından değişiklik olmadığını görmekteyiz. Sınıf hareketindeki yükselişte burjuva-

zinin mücadeleyi etkisizleştirmede kullandığı metotların da değişmediğini görmekteyiz. Özellikle sınıf hareketinin bağımsız gelişiminden oldukça rahatsız olmaları **sınıfsal niteliklerinin** bir sonucudur. Bu nedenle bağımsız hareketleri engellemek ya da kendi rotalarında tutmak için sınıfın kendi kurumlarını işbirlikçileri vasıtasıyla ele geçirmeye ya da denetim altında tutmayı oldukça önemsemektedirler. '80'li yıllar sonrası ise bunu fiili olarak günümüze kadar (özellikle de bugünkü Türk İş ve DISK'te) gerçekleştirmişlerdir.

Sınıfın kendi örgütleri olan sendikaların burjuvazi tarafından denetlenmesi ya da kontrol altında tutulması sağlanınca sınıf hareketinin yürüttüğü mücadelede varılacak nokta

da önceden belli olmaktadır. Bu durum sınıfın kendi kurumlarına karşı **güvensizliği** yaymakta ya da tam da böyle bir süreçte mücadele, **içer** yöneltilememektedir.

Son dönemlerin kitlesel ve mücadelecilik çizgisi, işçi hareketinde önemli bir noktadır. Başta Türk-İş olmak üzere DISK ve KESK'in mücadele çizgilerini aşan bu hareketlerin kontrol altında tutulması için bütün sendikacılar "işçi sınıfın dostları", "devrimci" kesildiler ve sınıf kavramını dillerinden düşürmemek için her konuyu vesile yapmaya başladılar. Emekçilerin, 14 Mart'ta sokağa çıkma kararı olmasına rağmen çıkmaları ve 6 Nisan'da Türk-İş'e rağmen on binleri bulan kitlesel miting bu dönemde doğru algılanmalıdır. Çünkü bu süreçler aynı zamanda sendikalarda iç tartışmaların yaşandığı ya da yaşanacağı süreçler olarak görülmektedir. Başta Türk-İş olmak üzere 14 Mart'ta **Türk-İş Genel Merkezine rağmen** eylemlere katılan şubeler ile 6 Nisan'da eyleme kimi sendikaların

Genel Merkezlerinin de katılımı Türk-İş yönetimini harekete geçirecek yeni bir hamle yapmaya zorladı. Öncelikle Türk-İş Merkezine rağmen ve bağımsız hareket edenlerin dizginlenmesi ya da hizaya çekilmesi süreci de aynı zamanda başlatıldı. Bir yandan bunlar olurken diğer yandan yükselen mücadelenin kendi kontrolleri dışına çıkarması için 2008 yılı 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlama kararı alındı. Özellikle bu süreçte ileriler için büyük önem arz eden ve bütün tartışmaları bir anda kesecek olan Taksim hedefi, aynı zamanda tuzak olarak ortaya atılan bir tutumdur. Yoksa başta Türk-İş olmak üzere 2008 yılı 1 Mayıs'ının Taksim'de, DISK ve KESK'le birlikte yapılması çok olası görülmüyordu. Çünkü 14 Mart sonrası SSGSS için Çalışma Bakanlığı yapılan görüşmelerde aralarından çıkan uyumsuzluk sonrası böyle bir birliğin ve ortak hareketin yapılması çok kısa sürede mümkün değildi. Ama **6 Nisan'da Türk-İş, DISK ve KESK'e rağmen ortak yaratılan ve oldukça etkili olan**

Dersim

Dersim'de postane önünde biraraya gelen KESK Tunceli Şubeler Platformu adına SES Şube Başkanı **Gürbüz Solmaz** bir açıklama yaptı. Gürbüz, "Kendilerine halkın vekilliği payesini biçenler, eğer IMF'nin değil halkın taleplerini esas alıyorsa, içinde insan unsurunu barındırmayan, emeği, emekçileri ve halkı dışlayan, sermayenin kârına kâr katarken halka yoksulluğu ve sefaleti reva gören SSGSS yasa tasarısını genel kuruldan derhal geri çekmeliler" dedi.

İzmir

* Çağdaş Avukatlar Grubu üyeleri, İzmir Adliyesi önünde açıklama yaptı. Kitle adına konuşan Av. **Mahmut Dikmen** "Hak kayplarının artmasına sebep olacak bu yasa değişiklikleri pek tabii ki yine halkın ve biz emekçilerin aleyhindedir" dedi.

* KESK İzmir Şubeler Platformu da Konak Sümerbank önünde açıklama yaptı. Eyleme DISK, TTB, TDB, TMMOB ve TEB üyeleri de destek verdi. Açıklamanın ardından Konak Postanesi önüne kadar yürüyen emekçiler, "Oylarımızla geleceğimizle oynadığınız farkında mısınız?" başlıklı metinleri milletvekillerine gönderdi.

Eğitim emekçileri hakları için bir araya geldi

Eğitim-Sen, kamusal haklar ve toplumsal mücadele için başlattığı bölge mitinglerinin sonuncusunu Ankara'da gerçekleştirdi. 20'ye yakın ilden 19 Nisan günü sabah saatlerinden itibaren gelen emekçiler, bir süre burada halay çekti. Burada oluşturulan kortej eşliğinde Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi.

Mitingde ilk konuşan KESK Genel Başkanı **İsmail Hakkı Tombul**, eğitim ve sağlığın paralı hale getirildiğini ifade ederek, toplumun muhafazakârlaştırıldığını söyledi.

Mitingde eğitim emekçilerine seslenen Eğitim-Sen Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer** ise, eğitim alanındaki sorunlara değinerek, AKP'nin politikalarını eleştirdi. Beklenilenden daha az bir katılımın olduğu gözlenen Eğitim-Sen mitingi Grup Kızılırmak'ın müzik dinletisiyle sona erdi. (Ankara)

İşçiler

haklarını istiyor!

İstanbul Üniversitesi, Çapa ve Cerrahpaşa Tıp Fakültelerinde işçiler Toplu İş Sözleşmesinin (TİS) tıkanmasını ve işten atılmaları protesto ederek bir eylem yaptı. Belediye İş 5 No'lu Şube, üyelerine sahip çıkarak işten atılmaları karşı 16 Nisan günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Tez Koop-İş Sendikası'nın da destek sunduğu eylemde işçiler, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi önünde toplanarak sloganlarla Dekanlık önüne yürüdü. Dekanlık önünde bir konuşma yapan Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı **Nihat Alataş**: Ülkemizde örgütlenme özgürlüğünün olduğu söyleminin aldatmacadan ibaret olduğunu, işyerlerinde yaşananların da bunu doğruladığını söyledi.

İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü okuma yazma bilmediği ve 55 yaşını aşmış gerekçeyle temizlik işçilerini işten çıkarmakta. İşçiler ise okuma yazma bilmeyenlerin milletvekili olabildiğini ancak temizlik işi yapamadığını dile getirerek çifte standart uygulandığına dikkat çekiyorlar. (İstanbul)

Türk Telekom'da binlerce işçi işten çıkarıldı!

2005 yılında yüzde 55'lik bölümü **Öger Telecoms'a** satılarak peşkeş çekilen Türk Telekom'da binlerce işçinin çıkışı verildi.

Türk Telekom'un özelleştirilmesi ile birlikte kurum bünyesinde çalışan işçilere yönelik saldırılar da adım adım yaşama geçiyor. Telekom yönetimi yeniden yapılandırma kapsamında 6 bin 500 personeli işten çıkardı. Çıkışı verilen personelin 4 bin 800'ü işçilerden oluşurken diğer bölümü ise sözleşme imzalatılarak başka kamu kuruluşlarında çalışabilecek memurlardan oluşuyor. İşten atılmaları birlikte Telekom'da çalışan sayısı 38 binden 32 binin altına düşmüş oldu ve **Türk Telekom'da** sendikal örgütülüğü bulunan **Haber-İş** Sendikası da yetkiyi kaybetti. Hatırlanacağı üzere **Haber-İş** Sendikası 2007 Ekim'inde 44 gün devam eden greve çıkmış devlet grevi kırmak için işçilere saldırarak birçok işçiyi tutuklamıştı. Telekom, emperyalistlere yük pahasına satılacak kimsenin mağdur olmayacağı iddia edilmişti. Oysa yaşananlar durumun hiç de böyle olmadığını gösteriyor. Yapılan özelleştirmeler ile on binlerce insan işten atıldı, atılmaya da devam edecek. (İstanbul)

rak böyle süreçlerde bunlarla nasıl mücadele etmemiz gerektiği üzerinde durmalıyız. Bunu doğru bir bakış açısı ile ele alırsak bu saldırı ya da tasfiye diye bilinen süreçleri **sınıfın lehine** kullanmamız mümkün olur. Bunun için de böyle dönemlerdeki **eğilimlere** ve buna neden olan **koşullara** doğru noktalardan bakılmalıdır.

Bizler soruna böyle bakamazsak bu anlayışların sınıf içindeki ikiye bölünmüş tutumlarını ve yaratacakları tehlikelere göremeyiz. Bugün bu tehlike 1 Mayıs'ın özünün gözardı edilmesi/karar-tılmasıdır. Bu nedenle de bütün tartışmalar, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanıp kutlanmayacağına kilitlendirilmelidir. Bu anlayışla 1 Mayıs'ın üretimden gelen gücü, birleşik yönü ve bugünkü talepleri kaybedilmektedir. Bu şekilde 14 Mart ve 6 Nisan'da bağımsız gelişen, kitleselleşen sınıf hareketinin yönü, rotası kontrol altında tutulmak ve rotadan çıkarılmak için tuzağa düşürülmek istenmektedir. Bu taktiğin bundan sonraki saldırılarda da karşımıza çıkacağını görmeliyiz.

Tarım işçilerini taşıyan traktör devrildi: 20 yaralı

Yazın gelmesiyle birlikte tarım işçilerinin yolculukları da kazalarla başladı. Geçtiğimiz haftalarda hükümet yetkililerinin yaptığı "tarım işçilerinin kaza yapmaması için her türlü tedbir alınıyor" açıklamasının ardından kazalar ardi ardına gelmeye başladı. Şanlıurfa'nın Bozova ilçesinde tarım işçilerini taşıyan traktörün devrilmesi sonucu, 2'si ağır, 20 kişi yaralandı.

Alınan bilgiye göre, Karacaören köyünün Karapınar mezrasında domates ekimi yaptıkları tarladan köylerine dönen tarım işçilerini traktör, sulama kanalının geçtiği tarlanın yakınında devrildi. Kazada, traktörün römorkunda bulunan ve çoğunluğunu genç kadınların oluşturduğu 32 kişiden, 20'si yaralandı. Köylülerin yardımıyla Bozova Sağlık Merkezi'ne götürülen yaralılardan sürücü İsmet Ç. ile Asiye Akgün (17), Saliha Kiraz (19), Hatun Çakmak (17), Cemile Poyraz (17), Naile Koç, Remziye Atmaca ve Melek Akgül ile adları henüz öğrenilemeyen tarım işçileri, buradaki ilk müdahalenin ardından ambulanslarla Şanlıurfa'ya sevk edildi. Yaralılarından 18'inin durumunun hafif, 2 kişinin ise ağır olduğu öğrenildi. (H. Merkezi)

TARİŞ'te grev kararı!

Türkiye Kooperatif ve Büro İşçileri Sendikası (Koop-İş) TARİŞ ile devam eden Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde bir sonuç alınamaması üzerine grev kararı astı.

Koop-İş İzmir Bölge Şubesi ile TARİŞ İncir, Üzüm, Pamuk ve Yağlı Tohumlar Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri arasında süren görüşmelerde bir ilerleme sağlanamaması üzerine 14 Nisan tarihinde grev kararı astı.

TARİŞ Bölge Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yapan Koop-İş Sendikası, işçilerin yaşanabilir bir ücret istediklerini dile getirdi.

Basın açıklamasını okuyan İzmir Bölge Başkanı Mehmet Karaaslanoglu; 1980 yılından bu yana TARİŞ'te örgütlü olduklarını söyleyerek işçilerin ekonomik olarak zor durumda olduğunu ve taleplerinin makul olduğunu ifade etti.

154 işçinin çalıştığı TARİŞ'te yasaya göre grev kararının asılmasından 60 gün sonra bir anlaşma sağlanamaz ise sendika greve çıkabilir. (H. Merkezi)

Yörsan ve Arçelik işçileri kararlı!

Sendikal hakları için mücadele eden işçiler kazanıncaya kadar mücadele etmekte kararlı.

Balıkesir'in Susurluk ilçesinde kurulu bulunan Yörsan fabrikasında Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Yörsan işçileri direnişlerinin 137. gününde Taksim'de bir eylem gerçekleştirdi. 19 Nisan günü düzenlenen eylemde işçiler önce Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun yaptığı basın açıklamasına destek sundu, ardından Taksim Tramvay durağından Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüdü. Yörsan Yersen İnişiyatifi tarafından örgütlenen eylemde "400 Yörsan işçisiyiz! Sendikamıza üye olduk işten atıldık! Yörsan ürünlerini tüketmiyoruz!" pankartı açan işçilerin önü polis tarafından kesildi. İşçiler "Emekçiye değil sermayeye barikat" sloganları ile barikatı protesto etti. İşçilerin kararlı duruşu karşısından polis, barikata kaldırmak zorunda kaldı. İşçiler "Sendika hakkımız engellenemez", "Yörsan tüketme, işçi hakkı yeme" sloganlarını atarak Lisenin önüne geldi. Burada konuşan Tek Gıda-İş Sendikası Marmara Bölge Başkan Yardımcısı Göksel Şengül, "Yörsan'da örgütlenmekte kararlı olduklarını dile getirdi. 400 Yörsan işçisi adına konuşan Göktürk Yıldız da bu işi sonuna kadar götüreceğimizi söyledi.

Eyleme, T. Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi, Deri-İş Tuzla Şubesi, Emekli-Sen, Yapı-Yol Sen ve Genç-Sen üyeleri de destek verdi. (İstanbul)

Sinan köylüleri toprakları için mahkemede

Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Sinan köylülerinin topraklarına el koyan ağaya karşı yürüttükleri haklı mücadelenin hukuki ayağı sürüyor.

Hatırlanacağı üzere Sinan köylüleri hile ile topraklarına el koyan ağaya karşı toprak talebi ile mücadeleye başlamış geçen 5 yıllık süre boyunca yaptıkları eylem ve etkinliklerle seslerini kamuoyuna duyurmaya çalışmışlardı.

Kadastroda yaptığı sahte işlemler ile köylülerin toprağını kendi adına geçiren Reşit Sinanlı bölgedeki işbirlikçileri aracılığı ile Sinan köylülerinin mücadelesini engellemeye çalışmıştı. Köylülerin yaptığı eylemlere saldıran jandarma, Reşit Sinanlı'nın çıkarlarını savunurken köylüleri öldürmekle tehdit etmiş bölgede toprağı sürece kimse bulmayınca askerler ağanın tarlasını sürmüştü.

Sinan köylülerinin, ağanın top-

Sinan köylülerinin, ağanın topraklarına el koymasına karşı Diyarbakır'da açtıkları dava Reşit Sinanlı'nın isteği ile İstanbul'a alındı. Kadıköy Adliyesi'nde devam eden davanın 15 Nisan'da görülen duruşmasında Reşit Sinanlı hâkim karşısına çıkarak ifade verdi.

raklarına el koymasına karşı Diyarbakır'da açtıkları dava Reşit Sinanlı'nın isteği ile İstanbul'a alındı. Kadıköy Adliyesi'nde devam eden davanın 15 Nisan'da görülen duruşmasında Reşit Sinanlı hâkim karşısına çıkarak ifade verdi. Polis tarafından korunan Reşit Sinanlı verdiği ifade de toprakların yüzyıllardır ailesine

ait olduğunu, köylülerin de işgalci olduğunu iddia etti. Oysa ağa, Sinan köyüne 1950'li yıllarda yerleşmiş; ondan önce topraklar Sinan köylülerine ait. Sinan köylüleri Osmanlı döneminden kalma tapu evraklarını göstererek ağanın iddialarını da çürüttü. Mahkemeden sonra Kadıköy İskelesi önünde bir basın açıklaması

yapan Sinan köylüleri, yaşadıkları sorunları dile getirdi.

Sinan köylüleri ile mahkeme öncesinde yaptığımız sohbetlerde köylülerin mücadelede kararlı olduklarına bir kez daha tanık olduk. Sinan köylüleri şu anda ölülerini bile defnedecek bir yerleri olmadığını, çünkü ağanın adamlarının buna en-

gel olduğunu dile getiriyorlar. Köylüler mücadele süreci içinde bilinçlenmiş. Jandarmanın saldırılarını, ağanın Vali tarafından nasıl korunduğunu ve mahkemeyi İstanbul'a alarak neyi hedeflediklerini anlatıyorlar. Sinan köylüleri mücadele boyunca birçok sendika, demokratik kitle örgütü ve ilerci ve devrimci kurumla da iletişime geçmiş.

Tüm bunlar köylülerin süreci daha bilinçli yaklaşmasına neden oluyor. Daha önce birkaç kez büromuzu ziyaret eden Sinan köylüleri Diyarbakır'a doğru yola çıkmadan önce de büromuza uğradı. Sorunlarını ve buna dair yapılabilecekleri konuştukumuz Sinan köylüleri demokratik ve ilerci kamuoyunun daha fazla desteğini bekliyor. Bir sonraki mahkemeleri 7 Temmuz'da yapılacak olan Sinan köylüleri bu duruşmaya daha hazırlıklı gelmeyi hedefliyor. (İstanbul)

Kocaeli Üniversitesi emekçilerinin direnişi sürüyor

Kocaeli Üniversitesi bünyesinde çalışan OLEYİS üyesi emekçilerin, özelleştirme ve taşeronlaşmaya son verilmesi, işten atılan işçilerin geri alınması talebiyle, üç ay önce başlattıkları grev sürüyor.

Üniversite yönetiminin, grevdeki işçilerin taleplerini dikkate almamaya dönük ısrarına karşın, grevdeki işçilerle dayanışma da büyüyor.

Greve destek verenler arasında akademisyenler de var. 22 Nisan

günü grevci işçileri ziyaret eden bir grup akademisyen burada bir açıklama gerçekleştirdiler. Prof. Dr. Cem Terzi tarafından yapılan açıklamada, akademisyenlerin işçilerin taleplerinin kabul edilmesi için bir imza kampanyası başlattığına ve 270 öğretim görevlisinin kampanyaya dahil olarak, imza verdiğine dikkat çekildi ve "Üniversiteler, kamusal hizmet verilen, topluma karşı sorumluluk taşıyan kurumlardır. Bu

sorumluluk, üniversitede çalışan tüm işçiler dahil olmak üzere üniversite bileşenleri tarafından paylaşılmaktadır. Bu temelde üniversite çalışanlarının örgütlenme ve grev haklarına saygı gösterilmemesi kabul edilemez. Kocaeli Üniversitesi'nin taleplerini ve bu doğrultuda başlattıkları grevi destekliyor, Kocaeli Üniversitesi'ndeki özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamalarına son verilmesini, işten atılan işçilerin geri

alınmasını talep ediyoruz" denildi.

Terzi'nin ardından söz alan OLEYİS Genel Sekreteri Mehmet Emin Ünal ise, sendikalarının 29 Haziran 2007'de Kocaeli Üniversitesi Rektörlüğü Sağlık, Kültür Spor Daire Başkanlığı iktisadi işletmesine bağlı iş yerlerinde toplu iş sözleşmesi yapma yetkisi aldığını söyledi. Rektörlüğün yetkinin alındığı tarihten bugüne kadar bu toplu iş sözleşmesinin uygulamaya geçmemesi için

tüm çabalarına rağmen çalışanların ve sendikaların yasal prosedürü uyguladığını da vurgulayan Ünal, bu süreçte rektörlük üyeleri üzerinde giderek artan baskılara devam edildiğini, grev kırıncılığına kadar gidildiğini ve sendikalaşma sürecinin önünün kesilmeye çalışıldığını söyledi.

Açıklama, Kocaeli Üniversitesi yönetiminin tutumunu protesto eden içerikte sloganların atılmasıyla sona erdi. (Kartal)

Köylüler sadaka değil, haklarını istiyor!

İşçi ve emekçilerin hakları ve işleri için sokakları daha fazla zorladığı süreçte, köylülük de örgütlülüğü oranında toprağına, ürününe ve emeğine sahip çıkmamanın mücadelesini veriyor. Taşfiye saldırısının hedefindeki köylüler, hükümetin tarımsal destekleme uygulamalarını Kahramanmaraş'ta bir miting yaparak protesto etti.

13 Nisan günü yapılan mitingde bin beş yüzden fazla köylü alanı çıkarak "Sadaka değil hakkımızı istiyoruz" dedi. Mitinge getirilen traktörlerin üzerindeyse "Dikkat hacizli araç", "İthalatçı değil, ihracatçı Türkiye", "Çiftçi

ezilirken, Avrupa Birliği olmaz" yazıyordu. Köylülerin pankartlarında ise "Emegimizin karşılığını istiyoruz", "Bu ülkede son sözü çift-

çi söyler", "Çiftçi kukla değil, milletin efendisidir", "Sadaka değil, hakkımız istiyoruz" ve "Anamız evde yok, babamız la geldik" yazılıydı.

Mitingde konuşan Kahramanmaraş Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Yusuf Temizkan ve ZMO Genel Başkanı Gökhan Günaydın Türkiye köylüsünün yanlış politikalar nedeniyle giderek yoksullaştığını söylediler. Son dönemde artan gübre ve mazot

fiyatları yanında, tarımsal ürünlerin çiftçi fiyatlarının düşmesi, buna karşılık tüketici fiyatlarının artmasına ilişkin örnekler veren Günaydın, bu düzenin üretici ve tüketici geniş halk kitleleri lehine değiştirilmesi gerektiğini ifade etti.

Ayrıca özelleştirme uygulamalarının Türkiye'yi üretimden kopardığını ve sektörü yabancılaştırdığını da ifade eden Günaydın, üreticinin yalnızca destekleme sistemine değil, ülkenin doğal kaynaklarına, yönetim yapısına ve tüm gelişmelere de duyarlı olması gerektiğini altını çizdi. (H. Merkezi)

Sendikal örgütlenmeye tahammülsüzlük

Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin kuruluşu olan Bursa Ulaşım A. Ş. (Burulaş) tarafından Deniz Ulaşım A. Ş.'ye devredilen ve Deniz Ulaşım A. Ş. tarafından da Evin Taşımacılık A. Ş.'ye ihale edilen belediye otobüslerinde çalışan işçiler TÜMTİS Sendikası'na üye olarak sendikali çalışmak istemişlerdi. TÜMTİS Sendikasının çoğunluk tespiti için 2 Temmuz 2007 tarihinde Çalışma Bakanlığı'na başvurmasıyla Burulaş ve Gün Taşımacılık şirketi, işçilerin sendikaya üye olmalarına tahammül etmeyerek, sendikadan istifa etmeleri için çeşitli baskılar yapmışlardır. Örneğin günde 12-13 saat uzun çalışma, bununla da yetinmeyip işten çıkarma ve sürgünlerle baskılarını daha da artırmışlardır. Ve bu baskılara direnerek sendikadan istifa etmeyen 10 işçiyi işten çıkarmıştır.

Bursa Büyük Şehir Belediyesi ve taşeron şirket Evin Taşımacılık A.Ş.'nin sendikal örgütlülüğe tahammülsüzlük olmasının nedeni taşeronlaştırma sisteminde emekçileri daha düşük ücretle daha fazla çalıştırma, sosyal haklardan mahrum bırakma, örgütlenmenin önüne geçmek ve sömürüyü daha da katmerleştirmektir.

Bursa Büyükşehir Belediyesi ve Evin Taşımacılık A. Ş.'nin bu saldırısına karşı TÜMTİS Sendikası Bursa Şubesi 18 Nisan günü Bursa Büyükşehir Belediyesi binası önünde işten çıkarılan işçiler ve sendika üyeleri, KESK ve Türk-İş'e bağlı sendika yöneticilerinin de destek verdiği bir basın açıklaması yaparak, baskıları protesto etti.

Açıklamayı okuyan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürol Yılmaz yaşanan baskılara değinerek Belediye Başkanını görevden davet etti. Yılmaz açıklamada "Üyelerimizin sendikal haklarına yönelik saldırılar karşısında sessiz kalmayacağız, yasal ve meşru tüm haklarımızı kullanacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz" dedi. Kitle alkış ve sloganlarla eyleme destek verdi. (Bursa)

Şahin Motor işçisi direnişte

Otomobil-İş ve Birleşik Metal-İş'in 35 yıldır örgütlü olduğu Çayırova'daki Şahin Motor işçileri tazminat-sız olarak işten atıldılar. Kıdem tazminatlarını alabilmek için direnişe geçen işçiler, patronun sendikasıyla tartışmaya dönük saldırılarına karşı da tepki göstermektedir.

Patron ise bu süreçte bütün sendikal işçileri işten attı ve hiçbir görüşme talebini kabul etmiyor. İşçiler patronun kendilerini hiçbir gerekçe göstermeden işten attığını, gerçek amacının ise sendikayı yok etmek olduğunu söylemektedirler. İşyerindeki sendikal örgütlenmenin yeni değil, 35 yıllık bir geçmişe sahip olduğunu da belirtten işçiler, patron baskısının son dönemlerde giderek arttığını, hatta sendikadan istifa etmeleri için rüşvet bile teklif edildiğini söylediler.

Borcun olan üç işçinin patronun verdiği 20'er bin lirayı alarak, istifa etmesi ve bunun ortaya çıkması ile birlikte, işten atılmaya başlamış.

Fabrikada şu an sadece 30 işçinin çalıştığı, bunların ise taşerona bağlı olduğu da işçiler tarafından aktarılan bilgiler arasında. İşten çıkarılan işçilerin her birinin ortalama 40 biner lira alacakları olduğu söyleniyor.

Ücretlerin, sendika devre dışı bırakılarak, sadece kendisiyle belirlenmesini isteyen Şahin Motor patronu, ayrıca işe yeni girenlerin sendikaya üye yapılmamasını "istemiyor"! Ayrıca işçiler patronun kendilerini hiçbir gerekçe göstermeden işten attığını, gerçek amacının ise sendikayı yok etmek olduğunu söylemektedirler. İşyerindeki sendikal örgütlenmenin yeni değil, 35 yıllık bir geçmişe sahip olduğunu da belirtten işçiler, patron baskısının son dönemlerde giderek arttığını, hatta sendikadan istifa etmeleri için rüşvet bile teklif edildiğini söylediler.

Borcun olan üç işçinin patronun verdiği 20'er bin lirayı alarak, istifa etmesi ve bunun ortaya çıkması ile birlikte, işten atılmaya başlamış.

Emekliler sendikalarına sahip çıktı

DISK'e bağlı Emekli-Sen üyeleri, sendikalarına yönelik kapatma davasına karşı, 20 Nisan 2008 tarihinde Ankara'da "Emekliler İnsanca Yaşam İstiyor" mitinginde buluştu.

Abdi İpekçi Parkı'nda düzenlenen mitingde katılan emekliler, mücadelelerinin süreceğini dile getirerek, hükümete tepki gösterdi.

Taleplerini dile getirmek için Toros Sokak'ta bir araya gelen emekliler, "Emekliler İnsanca Yaşam İstiyor" pankartı arkasında, miting yapılacağı Abdi İpekçi Parkı'na yürüdü.

Mitingde ilk olarak konuşan DISK Yöneticisi Kani Beko,

SSGSS yasası ile birlikte iki yıl görev yapan milletvekillerinin emekli olacağını, toplumun diğer kesiminden ise 65 yaşında emekli olacağını belirtti.

Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen, örgütsüz toplumu yönetmekten rant elde edenlerin emek ve demokrasi mücadelesi önüne sürekli engel koymaya çalıştıklarını dile getirdi.

Bütün engellere rağmen mücadelelerini sürdüreceklerini ifade eden Beysülen, sendikalarına açılan kapatma davasını "hukuksuzluk" olarak niteledi.

Miting, müzik eşliğinde çekilen halaylarla son buldu. (Ankara)

Proletarya Partisi'nin 36. yılı selamlandı

Elimize e-posta kanalıyla ulaşan bir habere göre İstanbul'un **Gülsuyu Mahallesi**nde pankart ve yazılama eylemleri gerçekleştirildi. **İstanbul Semt Komitesi** imzalı bildiride 25 Nisan günü, sabah 04.00 sularında Gülsuyu Mahallesi'nin merkezi olan Heykel'de "36. yılında şan olsun Partimize TKP/ML TIKKO" yazılı bomba süsü verilmiş pankart asıldığı ifade edildi. Saat 10.00'a kadar asılı kalan pankartın düşmanı oldukça hareketlendirdiği ve bomba imha ekibi getirilerek müdahale edildiği öğrenildi.

Yine aynı bildiride aynı gün 24 Nisan Proletarya Partisi'nin kuruluşunu ve işçi sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü olan 1 Mayıs'ı selamlayan yazılamaların yapıldığı da ifade edilmekte. Yazılamlarda "36. yılında şan olsun Partimize", "Nisan güneşini selamlıyoruz", "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak", "Çeteleşmeye ve yozlaşmaya karşı 1 Mayıs'a", "Yükümlere karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e" vb. sloganlar yer aldı.

Rıza Çiçek hala tutuklu

7 ay önce Dersim'in Hozat ilçesinde odun toplamaya giden **Rıza Çiçek** ve **Bülent Karataş**'in üzerine asker tarafından ateş açılmış, açılan ateş sonucu Bülent Karataş yaşamını yitirken, Rıza Çiçek de ağır yaralanmış, hastanede tedavisi yapıldıktan sonra "örgüt üyesi" olduğu gerekçesiyle tutuklanmıştı. Hazırlanan iddianameden tutalım da, hazırlık soruşturmasının yürütülüş biçimi, delillerin yok edilmesi vb. birçok usulsüzlüğe ve Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin savcının iddianamesini ikinci kez "delil yok" diyerek iade etmesine rağmen Rıza Çiçek hala tutuklu bulunuyor.

Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı, olaydan 7 ay sonra yani 31 Mart'ta tutuklu yargılanan Çiçek ile ilgili iddianameyi hazırladı. Fakat iddianame de savcı, "örgüt üyesi olduğu" iddiasıyla tutuklanan Çiçek'in örgüt üyesi olmadığını, "örgüte bilerek ve isteyerek yardım ettiğini" ileri sürdü. 11 Nisan'da hazırlanan ve mahkemeye sunulan çelişkilerle dolu iddianameyi inceleyen Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi de savcının delil olarak gösterdiği belgelerde sanığın üzerine atılı suçlu işlediğine dair bilgi bulunmadığını belirterek, savcının dava açılma talebini aynı gün reddetti. Bunun üzerine savcı 15 Nisan'da iddianameyi tekrar mahkemeye sundu. Mahkeme heyeti de iddianameyi tekrar görüşerek ikinci kez reddetti ve soruşturma dosyasını Diyarbakır Nöbetçi Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdi. Diyarbakır Nöbetçi Ağır Ceza Mahkemesi'nin de aynı yönde karar vermesi durumunda, dosya tekrar savcılığa gönderilecek ve savcılık ya iddianameyi tekrar hazırlayacak ya da takipsizlik kararı verecek. Malatya Cumhuriyet Savcısı'nın mahkemeye sunduğu delillerin ise **Hozat Savcılığı** tarafından imha edildiği ortaya çıktı.

Mahkeme iddianameyi geri çevirmekte, ancak Rıza Çiçek'in tahliye edilmesi talebini de reddetmektedir. Kendi kendisiyle çelişen mahkeme aynı zamanda savcının asılsız iddiaları ve delilleri yok etmesine de müdahale edip soruşturma açmamaktadır. "Güvenilir", "bağımsız" denilen yargının ne kadar güvenilir ve bağımsız olduğunu da ortaya koyan yeni bir davayla karşı karşıya bulunmaktadır. (Erzincan)

23 Nisan mı?

23 Nisan günü Konak Kemeraltı girişinde bir araya gelen **Partizan**, **ESP**, **DTP**, **SDP**, **İHD**, **DHP** ve **Köz** Türkiye'de ve diğer ülkelerde çocukların maruz kaldığı şiddet ve sömürüye ilişkin bir basın açıklaması yaptı. Kitle adına basın metnini okuyan **Mihriban Karakaya** 250 milyondan fazla çocuğun kötü koşullarda, ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırıldığını, her yıl 5 milyon 700 bin çocuğun köle olarak satıldığını, 1 milyonu aşkın çocuk tutuklu olduğunu söyledi. Karakaya Sokak çocukları, tinerçi çocuk, mahkum çocuk, köprü altı çocuğu, çirak çocuk, gözcede çocuk derken her alanda sömürünün ve çocuk hakkı ihlallerinin ayıyuka çıktığı bir ülkede "çocuk bayramı" kutlamak için neler yapılması gerektiğine dikkat çekmek için burada olduklarını dile getirdi. "Güzel günler göreceğiz çocuklar, motorları maviliklere süreceğiz" yazılı pankartları açıldığı eylemin bitiminde çocuklara şeker ve balon dağıtıldı. (İzmir)

T. Kürdistanı'nın her yerinde "gizli" bir OHAL uygulaması olduğu birçok uygulamayla ortaya çıkıyor. Olağan Üstü Hal'in (OHAL) uygulandığı alan ve bölgelerde her şey sınırlı bir şekilde verilmekte, kontrollerden geçirilmektedir. Bir kilo şeker, bir kilo un, bir paket sigara...ikinci bir kilo ya da paketi almak yasak. Sadece gıda ambargosu değil elbette halka uygulanan. Hava karardıktan sonra sokağa çıkmak, belli alanların dışına çıkmak, muhalif gazete ve kitapları okumak, muhalif müzikleri dinlemek de yasak. Ayrıca şehrin, ilçenin giriş, çıkışlarında ya da karşınıza her an çıkabilecek bir arama noktasında saatlerce GBT kontrolünden geçirilip, tutuklanabilir, kaybolabilirsiniz.

OHAL'in yıllar önce kalktığını, uygulanmadığını söyleyebilirsiniz. Evet kağıt üstünde OHAL'in kaldırıldığı doğru. Ama gelin görün ki, durum hiçte görüldüğü gibi değildir. Örneğin Dersim'de 2001 yılında OHAL'in kaldırıldığı söylendi. Kağıt üzerindeki bu uygulamayla belki gıda ambargosu kaldırıldı, ancak bunun dışındaki uygulamalar devam etmektedir. Sadece Dersim'le sınırlı olmayan bu durum Türkiye Kürdista-

Operasyonlar, bitirmek için...

nı'nın birçok ilinde yaşanmaktadır. Örneğin Erzincan'daki köylere giriş çıkışlarda kontrol yapan jandarma, geçtiğimiz günlerde yeni bir uygulamayla köylülerin çantalarını arayarak, belli bir miktardan fazla gıda götürülenleri tehdit ederek, sınırlama getireceklerini bildirmişlerdir.

Devlet yaylaları yasaklamak istiyor

Gıda ambargolarıyla, katliamlarla, baskılarla sindiremediği, kontrol altına alamadığı halkı yerinden yurdundan etmek için her yolu denedi. Yaylaları yasaklayarak köylünün hayvan yetiştirmesinin önüne geçmek istedi, bu da tutmayınca bu sefer daha köklü bir çözüm buldu kendince; **köylere yakmak, boşaltmak**.

Zorla göç ettirilenlerden Dersim'e komşu illere yerleşen arıcılık ve hayvancılık yapan köylüler her yaz yaylalarına, köylerine giderek, sonbahara kadar kalmaktadır. Ancak köylülerin bu gidişi devlet tarafından engellenmek istenmektedir. Her yıl yayla zamanı köylüler ya jandarma komutanları ya da Kaymakam veya Vali-

ler tarafından çağırılarak telkinlerde bulunulmakta, "gitmeyecaksiniz" tehditleri arasında "giderseniz yaylanıza, köyünüze gelen gerillayı ihbar edeceksiniz" uyarılarıyla köylüleri ihbarcılığa, ispiyonculuğa zorlanmaktadır. Bu yıl da yayla zamanı geldiği için benzer uygulamalar başlamış durumda. Köylülerine, yaylalara gitmek için başvuran köylülerin bir kısmı, operasyonlar var diyerek geri çevrilmekte.

Operasyonlar bitmek bilmiyor

Yayınlarımızda sık sık haber ola-

man savaş uçaklarıyla dağ taş bombalanmaktadır. On binlerce asker ve özel timin katıldığı operasyonlarda, operasyon bölgesinde bulunan köylere girilerek kimlik kontrolleri ve ev aramaları bahanesiyle hakaretler, tehditlerle baskı yapılmaktadır. Yukarıda da değindiğimiz gibi resmi olarak ilan edilmiş olmasa da bugün bölgede OHAL'i aratmayacak uygulamalar yapılmaktadır. Malum OHAL adı bile teşhir olduğu için bu kez bunu daha "yumuşak" bir ifadeyle uygulamak istemektedirler. Yeni isim ise "**Geçici Güvenlik Bölgesi**" (GGB) olmaktadır. 2007 içinde T Kürdistanı'nın birkaç ilinde uygulanan ve sonbahar aylarından itibaren Dersim içinde tartışılan GGB bugün yeniden gündemleştirilerek tartışılmaktadır.

Bölgede gerek psikolojik, gerekse de fiziki olarak yürütülen saldırılara karşı bölge halkının kararlı ve ısrarlı duruşu etkili olacak ve bu saldırı dalgası ancak böyle kırılacaktır. GGB'lerin de, operasyonların da, yayla yasaklarının da tek amacı vardır, bölgeyi insansızlaştırarak gerilla mücadelesini bitirmek, devrimci, ilerici, demokrat güçleri yok etmektir. (Dersim)

Son kara hareketinde umduğunu bulamayıp üstüne de ağır kayıplar veren devletin ikinci kara hareketine hazırlandığı son günlerde medyada yer almaktadır. Sınır noktalarına yapılan askeri sevkıyat, askeri inşaatlar, İran'la yapılan ikili görüşmeler ve savaş uçaklarıyla, toplarla yapılan bombalamalar bunun işaretleri olarak okunabilir.

Bunun yanısıra son bir haftayı tadarığımızda bilhassa Kürt ulusal güçlerine saldırıların pervası bir hal aldı görülecektir. Gabar, Bestler Dere, Cudi, Dersim, Erzincan ve diğer yerlerde operasyonlar sıklaştırılmış durumda. Elbette, Newroz'un militan duruşunun, etkili gerilla saldırılarının bunları getireceği beklenebilir bir şeydi. Tüm ülkede yaygın olarak ger-

Derinleşen krizin Kürt ayağında azgınlaşan devlet...

çeleştirilen tutuklamaların yanısıra İstanbul-Sarıgazi DTP binasının basılması, Suruç'ta yine Öcalan'ın doğum gününe ilişkin 61 kişi hakkında arama kararı çıkarılmasını, Newroz kutlamalarına yapılan vahşi saldırıları, Sakarya'da DTP'ye yönelik linç saldırısı vs. hesaba kattığımızda etkeleri tutuşan faşizmin korku boyutunu fark edeceğiz. Burada bir ayrıntıya değinmekte fayda var. Özellikle, devletin Şemdinli'deki katliam girişiminde çuvalamasıyla, Susurluk'la açılan "derin

devlet" tartışmaları sil baştan sahneye çıkarılmak durumunda kalmıştı.

Devletten bağımsız "derin" bir devletten bahsediliyordu o dönem, işte şimdiki süreç bütün çıplaklığıyla gösteriyor: Devletin derin halleri vardır. Devlet aynı devlettir oysa. Ayar değişikliği, bu halleri geri plana atmayı gerektirir. Son dönem gayet açık yapıyor her şey, legal yollar sonuna kadar açılmış durumda. Polisi, askeri legal yollarla gözaltına alıyor, halka yasalar çerçevesinde ateş edi-

yor, yasalar çerçevesinde başka bir ülkenin egemenliğine müdahale ediyor, yasal bombalar kullanıyor köylere vurmak için. İşkence yasal, yaralama yasal, öldürmek yasal... Son günlerde en çok çocukların gözlerinde ezilmişliğin acısını duyumsadık, bir kez daha kabardı kinimiz faşizme karşı. Kolu kırılan o küçük çocuğun göz yaşları gözümüzden aktı.

Görüyorsunuz ya, sevgili kardeşim Pippa, barış temennisi insanlığın ve nihai barış için savaşmak lazım gelir.

"Rüzgar ve güneş bize yeter!"

1986 yılında yaşanan bir facia, dünya ölçeğinde, hem insan yaşamına hem de doğaya, onarılması mümkün olmayan bir yıkım getirmişti.

1986 yılının 26 Nisan günü, saat 01.24'te Çernobil Nükleer Santrali'nin 4 numaralı reaktöründe meydana gelen patlama kelimesinin tam anlamıyla "felakete" dönüştü. Patlama sonucu, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının 200 katı kadar radyoaktif madde atmosfere salındı. Çernobil'den kaynaklanan radyoaktif serpinti 160 bin kilometre kare toprağı kirletti. Binlerce kişinin yaşamına mal olan, öldürücü etkisi günümüze kadar devam eden Çernobil faciasında en fazla etkilenen bölgelerden biri de Karadeniz Bölgesiydi. Bu bölgede sadece insanlar değil, doğa ve dolayısı ile bölgenin ekinleri de büyük zarar görmüş, radyasyona bulanmıştı.

Çernobil'in etkilerinin hala sürdüğü, egemen sınıfların ise, yağma ve talan hırsıyla, yeni nükleer santrallerdeki ısrarlarını koruduğu bugünlerde, Çernobil 22. yılında bir kez daha anıldı. Bu vesileyle 26 Nisan'da Kadıköy'de yapılan mitingde ayrıca, günümüzdeki nükleer sorununa da dikkat çekildi.

Küresel Eylem Grubu tarafından organize

edilen miting, saat 12.00'da Tepe Nautilus önünden Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe başladı.

Mitinge, **Munzur Çevre Derneği**, Anti-Kapitalist, **İstanbul Tabipler Odası**, **DTP**, **EMEP**, **Yeşiller**, **TUDEF-Munzur Koruma Kurulu**, **Fındıklı Dere**, **İleri Koruma Grubu**, **Tüketicileri Koruma Derneği** ve çok sayıda kurum katılarak destek verdi.

Munzur Çevre Derneği'nin, Munzur'u sembolize etmek amacıyla taşıdığı ve üzerindeki "**Munzur Özgür Akacak**" yazan, metrelere uzunluğundaki bez, yoğun ilgi çekti.

Partizan okurları da mitinge Dernekle birlikte ve operasyonları protesto eden döviz ve sloganlarıyla katıldı.

İskele Meydanı'na kadar devam eden yürüyüşün ardından başlayan mitingin açılış konuşmasını, Tertip Komitesi adına **Umut Şahin** yaptı. Munzur Çevre Derneği adına da bir konuşmacının yer aldığı mitingdeki konuşmalarda ağırlıklı olarak, Türkiye'nin temiz enerji kaynaklarının bulunduğu ve aslında nükleer santrallere ihtiyaç olmadığına dikkat çekildi. Konuşmaların yanı sıra, mitingde sahne alan, **Abi Hayat** ve **Marsis** Grupları da müzik dinletisi verdiler. (Kartal)

Mersin'de nükleer karşıtı miting

Mersin'de ise Nükleer Karşıtı Platform'un düzenlediği yürüyüş ve miting yaklaşık 5 bin kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Mitingde slogan ve pankartlarda AKP'ye yönelik eleştiriler vardı. "Nükleer santrale ve balık çiftliklerine hayır" sloganıyla düzenlenen yürüyüş öğle saatlerinde Mersin Devlet Hastanesi önünden başladı. Mersin, Iskenderun, Sinop, Kocaeli ve İstanbul'daki çevre örgütlerinin yanı sıra TMMOB'a bağlı meslek odaları, Tabip Odası, ÇYDD, ADD, Biz Kaç Kişiyiz Platformu, işçi ve memur sendikaları, Yeni Demokrat Gençlik, Mersin LÖB ve Mersin Üniversitesi öğrencileri de kortejler halinde yürüyüşe katıldı. Yürüyüş kortejleri "**Mersin Çernobil olmayacak**", "AKP süründürür, nükleer öldürür", "**Nükleerini al da git Tayyip**", "Halk uyandı, imam bayıldı", "**Ayaklar baş olacak, nükleerler kaybedecek**" şeklinde sloganlar eşliğinde Metropol Miting Alanı'na kadar yürüdü. Burada bir konuşma yapan Nükleer Karşıtı Platform Sözcümüz **Kamer Gülbeyaz**, "Ülkesini seven, çocuklarına yaşanabilir bir ülke bırakmak isteyen insanlar günün birinde nükleer partiyi tarihe gömeceklerdir" dedi. Miting **Grup Karar Sesi** ve **Sevinç Eratalay**'in sunduğu dinletilerle sona erdi. (Mersin)

Sarıgazi'de halk toplantısı

Sarıgazi Partizan faaliyetçileri olarak **15 Nisan** günü saat 19.30'da halk toplantısı gerçekleştirdik. Bölgemizde uyuşturucu kullanımı, uyuşturucu trafiğini organize eden çete faaliyetleri son dönemde daha da yaygınlaşmıştır. Bu durum Sarıgazi halkını kaygılandırmakta, gençlerin bu batağın içine çekilmesi korkusu yaşanmaktadır. Bu nedenle Sarıgazi halkı, bu soruna müdahale etmek isteğiyle bir araya gelmek istemiştir.

Toplantıda ilk olarak söz alan faaliyetçilerimiz semtlerde yaygınlaşan sorunlara değinerek sorunun çözümü noktasında halkımızda oluşan beklenti ve kimlerden nasıl bir çözüm istediği konusunda üzerinde durdu.

Semtlerde yaşanan bu sorunun yaygınlaşması nedeniyle halkın örgütsüzlüğü, burjuva-feodal kültürün etkisinde kalması, devrimci değerlerden ve kültürden uzaklaşması ve sonuç olarak da yabancılığın tespiti yapıldı. Sorunlara müdahale konusunda halkımızın, çözümünü kendi dışında araması, kurtarıcılardan medet umması gibi bir tutumun geliştirildiği belirtildi.

Yapılan tespitlerden sonra söz kitleye bırakıldı. Her konuşmacı yaşadığı sorunları ifade etti. Konuşmacıların çoğu çürümenin sistemden kaynaklandığında hemfikir olmuş, aynı zamanda kendi cephelelerinden edilgenlik, tepkisizlik, örgütsüzlük gibi tespitlere de katılmışlardır.

Yapılan bu toplantı, halkın yaşadığı sorunları somut bir biçimde tartışmak, halkla birlikte soruna müdahale etmek anlamında öğretici oldu. Halkın bizi dinlemesi, bizim sorunu nasıl tanımladığımızı görmesi anlamında öğretici ve bizlerin de halkı dinlemesi onların düşünceleri ve önerilerini alması, tepkilerini, beklentilerini gözlemlemesi açısından iyi bir çalışma oldu.

Toplantıya halkın gösterdiği ilgi, katılan herkesin düşüncelerini ifade edip tartışması oldukça olumlu oldu. Bu tarz faaliyetlerin devamının sağlanması, farklı konular ve gündemler etrafında toplantılar, tartışmalar örgütlenmesi, kitleyle bağlarımızı güçlendirecektir. Düşüncelerimizi, anlayışımızı, politikalarımızı ifade etmekte, kitleyle tartışmak faaliyetimizin temel olan kitlelerden kitlelere anlayışının uygulanmasının örnekleri olacaktır. **Sarıgazi İK okurları**

Gebze Tuncelililer Derneği'nden halk şöleni

Gebze Tuncelililer Derneği 9. kuruluş yıldönümü vesilesiyle 20 Nisan Pazar günü bir halk şöleni düzenledi. Geceye TUDEF Genel Sekreteri **Yusuf Topçu**, TUDEF yöneticisi **Ali Yıldız**, DTP Tunceli milletvekili **Şerafettin Halis**, Gebze DTP ilçe başkanı, Bursa Tuncelililer Derneği Başkanı **Özkan Arslan**'ın da aralarında bulunduğu birçok kurum ve başkanları da katıldı. Etkinlik, Türkçe ve Zazaca yapılan açılış konuşmasıyla başladı. "Ana dilde eğitim insan hakkıdır", "Barış ve Kardeşlik için 1 Mayıs'a", "Birlik mücadele daya-

nışma", "Köylerimize koşulsuz geri dönüş sağlansın" vb. yazılı döviz ve pankartlar salonda çeşitli yerlerine asıldığı gecede açılış konuşmasından sonra **Grup Kardelen** sahneye çıkarak Türkçe ve Zazaca eserler seslendirdi.

Gruptan sonra Dernek Başkanı **Hasan Gündoğdu** Dernek adına bir konuşma yaptı. Konuşmasında ABD emperyalizminin işgal ve talan politikasına değinen Gündoğdu, devletin devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlara linç kampanyaları örgütlediğini, Kürt halkına

yönelik imha, inkâr ve operasyonların sürdüğünü, Kürt halkının kültür ve dilinin yok sayıldığını söyledi. Gecede TUDEF Genel Sekreteri ve Şerafettin Halis de birer konuşma yaptılar. Gece **Mehmet Ekici**, Sait Usta ve **Mehmet Özcan**'ın söylediği ezgilerle ve çekilen halaylarla sona erdi. Gecede Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri stand açarak Tutsak Partizanların yaptığı eylemlerini sergiledi, standı oldukça iyi idi. Ayrıca geceye Partizan, İşçi köylü, DTP vb. birçok kurum dayanışma mesajı gönderdi. (Gebze)

İci tutsakların 1 Mayıs'ını kutladı

İzmir Cezaevi İnciyatifi üyeleri devrimci tutsakların 1 Mayıs'ını kutlamak için hazırladıkları kartları Konak Postanesi önünde yaptıkları bir basın açıklaması ile sahiplerine gönderdi.

İÇİ adına okunan metinde, 1 Mayıs'ın öngünlerinde işçi-emekçilere, ezilen halklara dönük her türlü saldırı politikasının hapisanelerde yaşananlardan bağımsız olmadığına, 120 yıldır **birlik-mücadele-dayanışma** günü olarak kutlanan 1 Mayıs'ta "içerde dışarıda hücreleri parçala" yaklaşımının hayat bulmasının bugün her şeyden daha önemli olduğuna değinildi. "Yaşasın 1 Mayıs-Biji Yek Gulan-Devrimci tutsaklar onuru-muzdur" pankartının açıldığı eylemde tutsak yakınları hazırladıkları kartları sahiplerine gönderdiler. (İzmir)

Son aylarda yapılan açıklamalara göre hapisanelerde dış güvenliğe ilgili yapılacak değişikliklerle, 2009'dan başlayarak 5 yıl içinde hapisanelerin dış güvenliğinin jandarmadan alınıp "infaz uzmanı" diye tabir edilen gardiyanlara devredilmesi gündemde.

Konuyla ilgili hazırlanan ve 24 maddeden oluşan "Ceza İnfaz Kurumları Dış Güvenlik Hizmetleri Kanunu Tasarısı"na göre; hapisane-

Hapishanelerin dış güvenliği gardiyanlara devrediliyor!

Tekstil atölyesinde çalıştırılan adli tutuklulara aylık 90-100 YTL verilirken diktikleri gömlek önlük gibi giysiler dışarıdan anlaşma yapılan özel şirketlere satılmaktadır.

nelerde görev yapan 20 bin askerin yerini 6 bin "infaz uzmanı", yani gardiyan alacak. Ve gardiyanların gerçekleştirilebileceği öldürme-yaralama-işkence gibi durumlarda ezkaza yargılanırlarsa avukat ücretini de Adalet Bakanlığı ödeyecek. Yine tutsaklara karşı zor kullanmanın kademeli olacağı, "takdir" yetkisinin gardiyanlara bırakılacağı ve "meşru savunma" halinde silah kullanılabileceği belirtiliyor. Hatta tutuklu ve hükümlülere karşı "kurumun dışında icra edilecek faaliyetlerde 'teslim ol' çağrısına uyulmaması ve silah kullanılmaya teşebbüs edilmesi halinde dış güvenlik görevlileri tehlikeyi etkisiz kılacak ölçü ve orantıda, doğrudan ve duraksamadan hedefe karşı silah kullanmaya yetkilidirler" denilmekte.

Bu düzenlemenin nedeni..

Oysa tutsaklara yönelik hak gaspları, saldırı ve katliamlarda asker ve ha-

pishane idarelerinin anında birleştiğine tanığız. Yine asker ve hapisane idareleri arasında zaman zaman rekabet, gerginlik gibi durumlar yaşansa da bunların dahi tutsaklar aleyhine kullanıldığını bildiğimiz için, esas nedenin "iki başlılık" vs. olmadığı görülmektedir.

Her şeyden önce yasal kılıfı da oluşturularak gardiyanlara sınırsız öldürme-katletme-işkence yapma yetkisi veren bu düzenlemeyi halka yönelik topyekün saldırının bir parçası olarak görmek gerekiyor. Bu durum toplumsal muhalefeti sindirmek, bastırmak için çıkarılan **Terörle Mücadele Yasası**, ve askere, polise sınırsız yetkiler tanıyan **Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu**'nun devamı niteliğindedir. Çıkarılan TMY ve PVSK'dan sonra artan yargısız infazları düşündüğümüzde hapisane dış güvenliği ile ilgili çıkarılacak yasayla da hapisanelerde

yaşanabilecekler oldukça aşıkardır.

Yeniden yapılandırma...

Emperyalizmin ve uşaklarının ihtiyaçlarına paralel birçok alanda yapılan "yeniden yapılandırma" saldırılarının bir ayağını da hapisanelerin "yeniden yapılandırılması" oluşturmaktadır. Bunun ilk ayağı olarak bahsi geçen, halka yönelik saldırılara karşı, onlara öncülük edebilecek devrimci ve komünistlerin kitlelerden koparılmasını hedefleyen F Tipi tecrit hücreleri yaşama geçirildi. Ardından adiller de buralara konulmaya başlandı. Devamında ise adına "kampüs" dedikleri birçok hapisaneyi içine alan, sağlık merkezi, lojman, kafeteryası vs. bulunan alanlar oluşturulmaya başlandı/yer yer tamamlandı. Bu "yapılandırma"nın ikinci ayağı ise bir araya toplanan hapisanelerin emperyalist ülkelerdeki gibi

özelleştirilmesi ve tutsakların "ucuz" işgücünü sermayenin ihtiyaçlarına sunularak sömürülmesi hedefleri oluşturmakta. Bu çerçevede birçok hapisanede oluşturulan iş yurtları ve kurulan atölyelerle küçük küçük adımlar atılmaya başlanmıştır. Buralarda çok düşük ücretlerle çalıştırılan tutsakların ürettikleri ürünler büyük kârlarla özel şirketlere satılmaktadır.

Hapisanelerin özelleştirilmesi ve tutukluların ucuz işgücünün egemenler için önemini daha iyi anlaşılması açısından **Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi**'nde yaşanan örneği inceleyebiliriz. Bu hapisanede 11 Ocak 2008 tarihinde Adalet Bakanı tarafından tekstil ve mantı atölyelerinin açılışı yapılmıştır. Burada tekstil atölyesinde çalıştırılan adli tutuklulara aylık 90-100 YTL verilirken diktikleri gömlek önlük gibi giysiler dışarıdan anlaşma yapılan özel şirketlere satılmaktadır. Yine mantı atölyelerinde çalıştırılan mahpuslara yaptığı mantı miktarına göre kilo başına 4 YTL'den aylık 60-90 YTL arası ücret ödenirken bu ürünler çok daha büyük kârlarla büyük markeler zincirlerine satılmaktadır.

Egemenlerin derinleşen krizleriyle birlikte düşünüldüğünde böylesi önemli bir sömürü çarkının sorunsuz işlemesi için güvenliğinin de daha sistematik ve profesyonelce ele alınması ihtiyacı kendini dayatıyor. Yani asker gibi "geçici" ve zorunlu değil, bu işi gönüllü, paralı ve devamlı bir meslek edinmiş, kendi alanında uzmanlaşmış birimlerle yapmanın daha güvenli olduğu düşünülmekte. Polis ve asker gibi gardiyanların da öldürme vs. şeklin-

de özel yetkilerle donatılması da bu çarkın işlemesinde çıkabilecek pürüzlerin ortadan kaldırılabilmesi, tutsakların sindirilebilmesi için koruyucu bir zırh olacak.

Diğer taraftan 20 bin askerin yerine 6 bin "infaz uzmanı" gardiyana devredecek olması 14 bin gibi büyük bir askeri gücün boşa çıkması anlamına geliyor. Bu da 14 bin askerin, farklı alanlara kaydırılabileceği demek. Önümüzdeki süreçte, ABD emperyalizmi tarafından, Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılması sürecinde TC'ye verdiği görevler, bölgedeki artan silahlanma yarışları, Türkiye'nin enerji geçiş güzergâhlarından kaynaklı önemi, başta PKK olmak üzere silahlı mücadele ve gerilla savaşlarına karşı verilen mücadele ve ülkede artan toplumsal muhalefetin bastırılması gibi konularını da hesaba kattığımızda 14 bin askerin açığa çıkması oldukça önemli TC için.

Son olarak; Türk Ceza Kanunu (TCK)'da yapılan düzenlemelerle bir dizi konuda "ceza"ların artırılması, son çıkarılan Terörle Mücadele Yasası, kolluk güçlerinin yetkilerini artıran Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu gibi düzenlemelerin devam niteliğindedir. Ceza İnfaz Kurumları Dış Güvenlik Hizmetleri Kanunu da bu saldırılarla birlikte artık hiç kimsenin basit bir gerekçeden dolayı tutuklanmama hakkının garantisini yoktur. O halde karşı koyuş, boşa çıkarış da çok daha geniş kesimleri kapsayacak, içerdeki ve dışarıdaki mücadelenin bütünleştirilmesi ve devrimci dayanışmanın daha da büyütülüp, güçlü birliklerinin yakalanabilmesi ile olacaktır.

Van'da Bakan Çelik'e protesto

Van'da yaşanan Newroz olaylarıyla faşist yüzü iyice ortaya çıkan kolluk güçleri, üniversitemize Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'i gönderip yurt açtırmak istemiş, ama tüm hayalleri Öğrenci Derneği'nin kararlı pratiğine takılmış ve Çelik, konuşmak için çıktığı kürsüden konuşmadan inmek zorunda kalmıştır.

AKP'nin Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'in yurt açılışı yapmak için Yüzüncü Yıl Üniversitesi'ne geleceğinin öğrenilmesi üzerine YÖDER günler öncesinden Kürt halkının katillerinin bu göz boyama hamlesini boşa çıkarmak için çalışmalarına başladı ve 24 Nisan günü yurt öğrencileri yurt içinde toplandı. Yine diğer öğrenciler de Merkezi Kafeterya'da toplanarak slogan marş ve halaylarla Çelik'in üniversiteye gelişini protesto etti. Üniversite yönetimi eyleme katılımı engellemek için sınav saatlerini eylem saatine aldı ve buna tepki olarak da merkezi yemekhane kantinine "**Sınavlarla bizi yıldırılmazsınız**" afişi asıldı. Buradan kortej oluşturularak yurda doğru harekete geçildi. Yurdun girişinde askerlerin engelleme çabalarına karşı yurttaki öğrencilerin ve kafeteryadan gelen öğrencilerin ortak kararlılığı üzerine kitle yurda girdi ve oradan da açılış alanına gidildi. Eylemci sayısının açılışa katılardan fazla olması bakan Çelik'i üzümüş olacak ki konuşmasını yarıda kesmiş ve sahnedan ayrılmıştır. Yaşananlar Kürt halk gençliğinin kararlı tutumunun karşısında hiçbir gücün engel teşkil edemeyeceğini göstermiş ve yine bu tutum tüm devrimci hareketlere sevinç ve moral vermiştir. Biz YDG'li de eylemlere katıldık. (Van YDG)

1 Mayıs Mahallesi'nde Taksim çağrısı

1 Mayıs Mahallesi halkı emperyalist saldırganlığa ve yoksulluğa karşı 1 Mayıs'ta alanlarda buluşma çağrısı yaptı.

27 Nisan günü Sima Dügün Salonu'nda "**Sömürüye yoksulluğa zamlara karşı 1 Mayıs'ta alanlara**" şiarı ile Partizan tarafından bir etkinlik gerçekleştirildi. İbrahim Kaypakkaya ve Başkan Mao'nun resimleri ile süslenen salondaki etkinlik 1 Mayıs'ın tarihsel gelişimini anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı. Gösterimin ardından kitle, devrim mücadelesinde toprağa düşenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Partizan adına yapılan konuş-

mada 1 Mayıs'a doğru giderken çıkarılan SSGSS yasası ile geniş emekçi kesimlerin geleceğinin ipotek altına alındığına emekçi semtlere dönük Kent-Sel Dönüşüm Projesi ile binlerce insanın sokağa atılmak istendiğine dikkat çekilerek emekçilerin geleceğine sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta alanlardaki yerini alması gerektiğinin altı çizildi. Konuşmadan sonra sahneye çıkan mahalle sakinlerinden bir genç bağlaması ile dinleyenlere müzik ziyafeti verdi. Kitlenin beğenisini kazanan ve dakikalarda alkışlanan dinletinin ardından **Hilmi Yarayıcı** sahnedeki yerini aldı. Türkülerini ezgilerini kitle ile

birlikte seslendiren Hilmi Yarayıcı "**Hatırla Sevgili**" dizisine değinecek şekilde yansıtılmadığını **İbrahim Kaypakkaya**'dan ise hiç söz edilmemesini eleştirdi. **13-14 Mart** eylemleri ve **6 Nisan** Kadıköy mitinginin örgütlenmesinde önemli bir rol oynan Türk-İş Şubeler Platformu ve bunun bir bileşeni olan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm de söz alarak sendikal bürokrasiye karşı, SSGSS eylemlerinde olduğu gibi

alanlara çıkılmasının anlamlı olduğunu altını çizdi.

Semah ekibinin gösteriminin ardından **Grup Vardiya** ezgileri seslendirdi. İbrahim yoldaş parçasını Grup Vardiya ile birlikte ayakta söyleyen kitlenin coşkusu dikkat çekti. Etkinlik Nurettin Güleç'in türkülleri ile sona erdi.

Etkinlikte Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin de mesajı okundu. Aileler açtıkları stant ile tutsakların yaptıkları ürünleri sattı. (İstanbul)

Yeni Demokrat Gençlik faşist yasaları protesto etti

"Her türden baskının kendini en çok hissettirdiği yerlerden biri de yarı aydın genç kesimin kendini var etmeye çalıştığı üniversiteler olmaktadır."

19 Nisan Cumartesi günü Galatasaray Postanesi önünde toplanan Yeni Demokrat Gençlik okurları, gençlik üzerindeki baskılara ve sosyal yıkım yasalarına karşı basın açıklaması yaptı. "**Söz, Yetki, Karar- Söz, Eylem, Örgütlenme Hakkımızı İstiyoruz**" yazılı pankart açan kitle adına basın açıklamasını **Meral Özdemir** okudu. Basın açıklamasında, "Her türden baskının kendini en çok hissettirdiği yerlerden biri de yarı aydın genç kesimin kendini var etmeye çalıştığı üniversiteler olmaktadır" denilerek öğrencilere yönelik politikalara dikkat çekildi.

Bu faşist yasalar hayata geçirilmeye çalışırken milliyetçi faşist bir dalga yaratılarak halkın birbirine düşürülmesi çalışıldığına da dikkat çeken YDG'li öğrenciler yaşanan gerginliklerin Türk-Kürt çatışması gibi gösterilmeye çalışıldığını belirtti. Eylem sırasında "Yaşasın bilimsel, parasız, ana-dilde eğitim mücadelemiz", "Yaşasın özerk, demokratik eğitim mücadelemiz", "SSGSS Yasası geri çekilsin" dövizleri taşıyan kitle basın açıklamasının ardından eylemlerine devam edeceklerini belirterek dağıldı. (İstanbul)

Polis felç ediyor, Başibüyük halkı yılmıyor!

İki ay aşkın bir süredir Kent-Sel Dönüşüm Projesi'ne karşı kurdukları çadırlarla direnen Başibüyük halkı, polislin azgınca gerçekleştirdiği saldırılara rağmen pes etmiyor. Bu saldırılarda onlarca kişi yaralansa da, en son yaşanan bir örnekte olduğu gibi, felç olma tehlikesi ortaya çıksa da, Başibüyüklüler "**Yılgınlık yok direniş var!**" diyor.

Mahalle halkından **Sultan Ta-**

rakçioğlu, 13 Şubat günü gerçekleşen polis saldırısında yaralanmıştı. Saldırı sırasında tansiyonu yükselen Tarakçioğlu felç kalma tehlikesi ile karşı karşıya.

Olayların yaşandığı gün götürüldüğü birçok hastane tarafından geri çevrilen, bu nedenle durumu daha da ağırlaşan Tarakçioğlu şu

an evinde yatıyor. Edindiğimiz bilgilere göre özellikle bölgedeki hastaneler, son dönemde Başibüyükteki saldırıların ardından buraya gelenlere rapor vermemekte direniyor.

Eşi de hastanelerin bu tutumuna ve de polislin şiddetine oldukça öfkeli ve isyan ediyor.

Mahalleli ise, son dönemde çok sayıda insanın saldırılar nedeniyle evde yatacak derecede yaralandığına veya hastalandığına dikkat çekiyor ve en son Tarakçioğlu'nun felç tehlikesiyle yüz yüze kalmasına tepki gösteriyor.

Ancak tüm bu yaşadıklarına karşın, büyük çoğunluğu yaklaşık 40 yıldır mahallede yaşayan Başibüyüklüler hala, evlerine ve de böylelikle mahallelerine sahip çıkmakta, yıkıma karşı direnmekte kararlılar. Bu kararlılıklarını ise, şantiye alanı olarak belirlenen yerin hemen karşısına kurdukları çadırlarda, 24 saat dönüşümlü nöbet tutarak göstermeyi sürdürüyorlar. (Kartal)

Söz, eylem, karar ve örgütlenme hakkımız için...

Gençliği ilgilendiren gündemlerde söz söyleme, karar alma, gençliğe karşı gerçekleştirilen saldırılara karşı örgütlenme hakkının önündeki engelleri teşhir etmek olarak ele aldığımız "**Söz, yetki, karar ve örgütlenme hakkımızı istiyoruz**" kampanyamız çerçevesinde **İzmir YDG** olarak 19 Nisan Cumartesi günü Özgür Yaşam Kooperatifi ile birlikte bir yürüyüş örgütledik.

Saat 15.00'de Konak Pier önünde toplandı. Toplanma yerinden yürüyüşe geçen kitle sık sık, "**Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde**", "Söz, yetki, karar, örgütlenme hakkımı istiyorum", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganlarını attı. Yürüyüş boyunca kitleye ve halka dönük ülkemizde işçi, köylü ve öğrenci gençliğe ilişkin yeni yasaları teşhir eden konuşmalar yapıldı. Şemberbank ödünce gelindiğinde kitle adına basın açıklamasını YDG'li bir arkadaşımız okudu. Basın açıklamasında; Bologna projesi

ve bu proje nezdinde ortaya çıkan tüm saldırı yasalarının kaldırılması, OKS, ÖSS, KPSS vb. eleme sınavlarının kaldırılması, gençliğin örgütlenmesinin önündeki engellerin kaldırılması, öz örgütlenmelerinin okul yönetimine katılması, parasız bilimsel ana-dilde eğitim hakkının sağlanması vb. talepler okunduktan sonra bunların gerçekleşmesi için mücadele etmenin ve örgütlenmenin gerekliliğinden bahsedildi.

Açıklama sonrası davul zurna eşliğinde halay çeken kitle "birlik, mücadele, zafer" sloganları ile eylemi sonlandırdı. Genel anlamıyla coşuklu geçen eylem, çevreden ilgiyle izlendi ve en son çekilen halaya halktan insanlar da ilgi gösterdi. (İzmir YDG)

Kapitalizmin gündemi kriz...

Son zamanlarda dünya ekonomik krizi hakkında fazlasıyla yazı yazıldı, tartışma yapıldı. Kuşkusuz bunların büyük çoğunluğu emperyalizmin, onun uzantısı sistemlerin müptelası "aydınlar"ın saçmalıklarıyla doluydu. **Ancak gene de konu krizdi!** Son dönem yazıları, tartışmaları ciddi değişimler içeriyor. Bundan kısa bir süre önceye kadar "ayakta kalmayı başarmış" tek tük "iyimser" de artık dizlerinin üstüne çökmüş durumda! İnatla "piyasanın kendi kendini düzeltebileceğini" savunma gafletine düşen bu aymazların kaçınılmaz olana karşı bu direnişleri, gerçekte vazifeleri gereği. Zira onlar prof, doktor olsalar da şimdiki "müşkül" durumlarından kesinlikle rahatsız değildiler. Şeytanın bu çirkin avukatları, dizleri üzerine çöktükleri halde suratlarından riya eksik olmamaktadır.

Bu aymazlar takımının patronu kabul edebileceğimiz IMF, artık iyimser davranmanın gereğini kalmadığını nihayet açıkladı ve tüm büyüme tahminlerini bir kez daha geri çekti. Krizin varlığına dikkat çekti, uzun süreceğine değindi ve aymazlar takımını "müşkül" halde- yeni görevleri konusunda bilgilendirmiş oldu.

Artık devletlerin piyasaya müdahalesi bir gereklilik olmuştur. Piyasanın kendi kendini düzeltebileceği tezinden gayri vazgeçilmelidir. Büyük finans kurumları kurtarılmalı, kredi musluklarının akması için devlet teşvik edici olmalıdır vs. Şimdi devletler, piyasaya müdahale politikalarıyla değerlendirilmelidir. ABD Başkanı ve hükümeti sadece dış politikadaki hatalarıyla değil, aynı zamanda ve hatta daha çok ekonomi politikalarıyla, mali piyasaya müdahalesiyle değerlendirilmeli, eleştirilmelidir... Zaten öyle de oluyor. **Ne oldu beyler?**

Düzen tersine mi döndü?

Devletin sınıflar üstü olduğu ve ekonomiye dair bir kategori olarak değerlendirilmemesi gerektiği iddiaları terk edildi. Özelleştirme teorik temeli, tuzla buz oldu. Ama Türkiye'de halen özelleştirmeyi sosyalizme karşı savaş biçiminde lanse eden şarlatanlar var.

Piyasa kendi kendini düzeltemez; bozulduğu durumda devlete ihtiyaç duyulur; bu durumda müdahale "haksız rekabet" olarak kabul edilmez!

Devletin ekonomiye müdahalesi sosyalizm kalıntısı değildir, aklın gereğidir... Bu gibi "yeni" tezleri savunmak artık diz üstüne çökmüş haldeki ne idüğü belli prof ve doktorların yeni vazifesidir.

Kapitalizmin kaçınılmaz krizi, devleti yeni görevlerine göre yeniden düzenlemeye mecbur ederken sosyalizme yapılan saldırılara sessiz kalmak bizi huzursuz etmektedir.

Devletin tam da ekonominin bir gereği olarak inşa olduğu ve egemen sınıf veya sınıfların egemenlik aracı olduğu gerçeğinin altını daima çizdik. Tam da böyle olduğundan kapitalistler devletin bağımsızlığından, sınıflar üstü olduğundan bahisle ellerindeki bu sömürü aracını onu ögütleyerek kullanmayı

seçtiler. Dünyadaki tüm devletleri mevcut rejimleri her şeyden önce egemenlikleri altındaki halka karşı korumakla yükümlüdür. **Hiçbir devlet tüm ülke insanlarının, vatandaşların arzusuna, çıkarına göre düzenlenmemiştir.** O nedenle henüz piyasasının "devlete ihtiyaç duymadığı" durumda sömürü ve talanın sınırlandırılmaksızın hüküm sürmesine devletler izin vermiştir. Şimdi büyük tekeller çarklarını döndüremez duruma geldiklerinde ise devlet müdahaleye çağırılmaktadır.

Şimdiye kadar devletin piyasaya müdahalesini, ekonomik kurumların ve süreçlerin "kamuya" ait olmasını, sosyalizmin kalıntısı propagandalarını değiştirecektir. Ülkemizde de bir avuç kompradorun, bürokrat burjuvanın sömürü aracı olan Kamu İktisadi Teşebbüslerinin sosyalist zihniyetin ürünü olduğu, geriliğin, gelişmemişliğin nedeninin de bu olduğu propaganda edildi. Sosyalizmle hiç alakası olmayan bu kuruluşların yabancı sermayeye, özel teşebbüse peşkeş çekilmesine zemin sunmayı amaçlayan bu iğrenç ve riyakar propaganda günümüz krizinden çıkan sonuçla beraber tersine dönecek. Bu kez Keynes, bir peygamber olarak yeniden yeryüzüne indirilecek ve devlet "kamu" adına yaraları sarımayı üstlenecek, ağır yükleri taşıyacak. Geçmişte yaşadığı gibi, elbette adına "sosyalizm" denmeden!

Şimdiye kadar ekonomik kalkınmanın önündeki engellerin özelleştirmeyle kaldırılmasında ve yabancı sermayenin topyekün ülkeyi istila etmesinden büyük sevinç ve kıvanç duyanlar, bundan sonra efendileri Bush'un mali piyasaya devletin müdahalesini onaylamasıyla beraber görüşlerini savunmakta zorlanmaya başlayacaklardır.

Geçen yıllar dünyada likiditenin görece bol olduğu ve borç sarmalında talan çarkının dönbildiği yıllardı. Ülkeden sermaye transferinin gerçekleşmesini sağlayan güçlü para akışının sonu gelmiştir. Ülkede özelleştirile-

cek "teşebbüs" epey azalmış ve bu sayede sağlanan paranın, dolayısıyla bütçe denkliliğinin de gerçekleşmesi hiç mümkün gözükmemektedir. Tarımın tasfiyesini içeren politikalar sayesinde dış güçlere, dev tekelere bağımlılığın had safhaya ulaştığı yerde geçen yıllardan daha beter bir gelecek önümüzde durmaktadır.

Belirttiğimiz gibi bugün ve bundan sonra devletler ekonomiye müdahaledeki yetenekleriyle değerlendirilecektir. Dünya ekonomisi dışı bir kategori addedilen devlet, burjuvazinin talebi gereği sorumluluk yüklenmektedir. ABD Başkanı G. W. Bush ve bu sorumluluğu nihayet omuzlamakla birçok finans kurumunu rahatlattı... Artık müdahalenin gereği kabul edildi. Bundan sonra bunun derecesi ve başarısı üzerinde durulacaktır!

ABD'de tartışmalar şimdiden Merkez Bankası'nın yetkilerinin genişletilmesine kaydırılmış durumda. Kimse bu yetkilerin varlığını sorun etmiyor, ancak başarısızlık olasılığının yarattığı tedirginlik herkesin içini kabartan sorun yumağıdır.

Merkez Bankası'nın yetkilerinin artması/artırılması aslında derinleşmekte olan krizin engellenmesini değil, yaşanacak hasarın sınırlı kalmasını, daha doğrusu belli kesimlerin bu süreçten daha az hasarlı ve hatta kârlı çıkmasını amaçlamaktadır. Devletin aldığı önlemler ve Merkez Bankası'na bu kapsamda verilen yetkiler yoksulların ve orta tabakanın esasının değil, bunlar üzerindeki asalakların iflasını engellemek için belirleniyor. Çünkü onlara göre ancak dev tekelinin, finans kurumlarının iflasları engellenirse, azaltılırsa krizin hasarı azaltılmış olacaktır. Ellerindeki tüm tasarrufları şimdiden yitirmiş olanlar hiçbir yardım görmezken büyük şirketler iflastan kurtarılmaktadır. Yoksullar gündeme geldiğinde piyasaya müdahalenin "haksız rekabet" olacağı teranesi okunmakta ve ahlaki olmanın gereği savunulmakta, dev kurumlar gündeme geldiğinde ise krize önlem alınmakta! **Oysa devlet herkesin devletiydi, değil mi?!**

Bu durumda yoksulların ve yoksullaşmakta olanların kriz süreçlerinde "kaybeden", daha doğrusu "kaybettirilen"ler olduğunu söylemiyoruz. Kaybettirmede açık, doğrudan uygulanmaktadır. O "demokrasi" yöntemiyle inşa edildiği ve tüm toplumun çıkarlarını düşünerek hareket ettiği söylenen, iddia edilen **DEVLET** eliyle!

Ahlak da ideolojik ve sınıfsal bir kavramdır

En son Bear Stearns, Merthorn Rock gibi bankaların kurtarıldığına tanık olduk. Bu dev finans kurumlarının kurtarılması ekonomi için olmazsa olmaz kabul ediliyor. Ekonominin sahiplerinin, devletin kimin/kimlerin egemenlik aracı olduğunu düşündüğümüzde bu durum şüphesiz gerçektir; bu ekonominin gereği budur! Hâlihazırda Türkiye'de SGGSS yasaasının savunulmasında ortaya konan tezler de bunun ayıdır. Patrona destek olunmalı ki fabrika kurtulsun; işçiler de o sayede kurtarılmış olur zaten! Anlayış bundan ibarettir. Ne var ki bu zihniyetin uygulayıcıları ideolojiji çağdışı ilan etmişlerdi, değil mi? Şimdi ise, neredeyse her seferinde sınıfsal ayrımlarla hareket ediyorlar. Ahlak, yoksullar karşısında başka, Bearn Stearns karşısında başka hallere bürünüyor! Zira bu dönemde ellerindeki tüm tasarrufları kaybeden yoksullara sıra geldiğinde "kurtarma"nın ahlaki olmayacağı söylenirken dev şirketler "zorunlu" olarak kurtarılmaktadır. Halen ideolojik davranmanın çağdışı olduğunu iddia edenle-

Şimdiye kadar ekonomik kalkınmanın önündeki engellerin özelleştirmeyle kaldırılmasından ve yabancı sermayenin topyekün ülkeyi istila etmesinden büyük sevinç ve kıvanç duyanlar, bundan sonra efendileri Bush'un mali piyasaya devletin müdahalesini onaylamasıyla beraber görüşlerini savunmakta zorlanmaya başlayacaklardır.

rin ne tür sahtekârlık yaptıkları sanırsız kuşkusuz bir biçimde açığa çıkmaktadır. Bunlar sadece proletarya ideolojisinin, ezilenlere kurtuluş perspektifi sunan ideolojinin, devrimci ideolojinin bittiğini iddia ediyorlar. Burjuva ideolojisi ise "sapaşlağlam" ayağa dikiyorlar. **Ancak bir şey, yok sayılarak yok olmaz!**

İdeoloji halen insanlara yön veren kategoridir. ABD Başkanı ve şürekâsı ve de onlarla hareket edenler işgallerle bunun doğruluğunu apaçık ortaya koydular. Ama işgal, başka ülkelerin halklarıyla savaş getirdiğinden birçok şey gibi burjuva-proleter ideolojik çatışması da görmezden gelinemedi. Şimdi ise ekonomik kriz ABD içerisinde ideolojik çatışmayı gündeme getirmektedir. İdeolojik saldırıya maruz kalanlar bu kez apaçık ABD halkıdır...

Bugün Türkiye'de uygulanan her politikanın tüm "Türk toplumu"nun çıkarına göre uygulandığını, sınıf ayrımı gözetilmediğini iddia edenlerin ve bunun bir devamı olarak hemen her durumda (Tuzla tersanesindeki oturma eylemi, SGGSS karşıtı grev kararı...) halkın çıkarlarını esas alanları farklı düşünceleri "ideolojik yaklaşıyorlar" diyerek mahkûm etmeye yetenelerinin gerçekte neye çalıştıklarını anlamak için değindiğimiz durum iyi bir örnektir. Bush da finans kurumlarını kurtarıırken ve yoksullara sırtını dönerken ahlaktan, ideolojik davranmamaktan söz ediyor Erdoğan da! Köylülerin üretmez hale geldiği, işsizliği yükselişini sürdürdüğü, borçluların borçlarını ödeyemez hale geldiği durumda mevcut devletler ahlaktan, piyasa ekonomisinden söz edemiyorlar... Ancak büyük finans kurumlarının kurtarılması, des- teklenmesi, önelerinin yasalarla açılması, çeşitli yükümlülüklerden arındırılmaları gereği olduğunda "toplumsal çıkarlar" ve devletin koruyucu, düzenleyici, denetleyici hükümlükleri anımsanmıyor! Demek ki krizler perdelenen gerçeklerin gizlenemez hale gelmesine neden olduğu ahlaki değerler de yerle bir oluyor. "Çağın gerisinde kalmış" ideolojik davranışlar nükesediyor!

Bu tabii durum kriz hakkında yazılır, tartışılırken de açığa çıkmaktadır. Türlü manipülasyonlar yapılmaktadır...

Krizin gerçek nedeni gizleniyor

Yaşanan kriz hakkında çeşitli otoritelerin türlü iddiaları var. Çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen işbilmez yöneticilerden, yeni ekonomi argümanlarının henüz yeterince kavranamamış olmasının neden olduğu aksaklıklardan, kimi devletlerin gerektiği kadar çalışmadığından, düzenlemelerin gecikmesinden, paranın denetiminin sağlanmamasından dolayı çok fazla boşluk olduğundan vs. bahsediliyor. Her kriz onun özü hakkında, dolayısıyla kapitalizmin ilişkisi üzerinde durulmadan anlatılmak istenir. Şimdi de öyle. Yakın zamanda Türkiye'de büyümenin yavaşlamasını tarımdaki gerilemeye, bunu da kuraklık sorununa bağlayanların da yaptıkları aynı şeydir. Meseleyi gerçekliğinden, özünden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Aynı durumu Türkiye Merkez Bankası'nın enflasyonun bir türlü hedefe yönelmemesi halinde yaptığı açıklamalarda görüyoruz.

Çeşitli büyük otoriteler önce krizin varlığını tartıştılar. Çoğunluğun inkâr ettiği kriz derinleştiçe bu kez derecesi gündeme geldi ve yer yer yaşanan sarsıntılarda da şirketlerin ve hatta yönetici veya çalışanlarının yeteksizlikleri! Piyasanın kendi kendini düzel-

teceği beklentileri yerini bulmadıkça tedirginlik arttı. Nihayet devletin devlet müdahalesinin gerekliliğinden, her şeyin piyasaya bırakılmasının doğru olmadığından söz ediyor çoğu. **Oysa bu ne kadar söylenmek istenirse de kapitalizmin kaçınılmaz krizidir; aşırı üretim ve arz-talep dengesinin bozulmasından kaynaklanan krizdir.** Dahası yeni değil uzun zamandır var olan, ancak çeşitli argümanlarla ötelenen, gizlenen ve bu nedenle de yaratacağı sonuçlar bakımından boyutlandırılan bir krizdir. Konut kredilerinin komutların karşılığı olmaktan çıkmasıyla, dolayısıyla borçların ödenemez hale gelmesiyle varlığı duyurulan, kabul edilen kriz, hâlihazırda ABD'de bu borcun miktarının belirsizliğinden ötürü kredi sorununa da yol açmaktadır. Bankaların yükümlülüklerini yerine getirmeleri ve kredi musluklarını açmaları istenmekte, bu devletlerce teşvik edilmektedir. Zira talebin yaratılması krizin çözümünü sağlayacaktır! Ne var ki kendi bataklarının boyutu hakkında dahi belirsizlik yaşayanlar ve bunu açıklamakta zorlananlar dönüşü olamayacağı pek muhtemel kredileri nasıl dağıtsınlar; bu kapitalist mantığa uyan bir öneri olamaz ki!

ABD belki de halen doların değerinin düşük olmasından kaynaklanan bir ekonomik işlerliğe sahiptir. Bunun da sonucu, sorunların diğer ülkelere taşınmasıdır. Böylece ABD krizi ister istemez taşırılmakta ve derinleşmektedir. Bunun krizden çıkma yöntemi olmadığını bilmemek mümkün değildir, bu sadece krizin tahribatını yayarak ABD'deki etkisini mümkün olduğunca daraltmaktadır. Emin olabiliriz ki şimdi hiçbir devlet ya da finans kurumu krize çare aramamaktadır, sadece krizden kârlı çıkmanın yollarını arayanlardan söz edebiliriz. Çünkü krizler aynı zamanda kapitalizmin yenilenmesidir. Ne pahasına? Kıtlık, açlık, işsizlik, yoksulluk ve hatta savaşlar pahasına!

Son günlerde çeşitli ülkelerde kıtlıktan ileri gelen kitlesel başkaldırıları insanlığın geleceği hakkında önemli ve kaçınılmaz bilgiler vermektedir. Bu yüzyılın "ayaklanmalar yüzü" olacağına dair kehanetlerde bulunulmuştur. "Bilgi ve teknoloji çağı"nın "ayaklanmalar çağı"na dönüşmesi kapitalizmin çelişkilerinden kaynaklanmaktadır. İnanılmaz derecede üretim yoğunluğu ve kıtlığa varan çaresizlik! **Mısır'da, Tunus'ta, Haiti'de, Bangladeş'te, Fildişi Sahilleri'nde** yaşananlar bilgisayar üretiminin vardığı son muazzam teknik araçlığıyla anında okunuyor, görülüyor, içselleştiriliyor! Yanıbaşımızda yaşanan kıtlığa çaresizce bakıyoruz... Açlığa isyan edenlerin "terörüne" anti-terörde uzmanlaşan güvenlik kuvvetleri silahlarla karşı koyuyorlar... Devletler "krize" işte böyle de müdahale ediyorlar.

Tayyip Erdoğan yine "yabancı düşmanlığı" yapanları komünistlikle suçladı. Evet, komünistlerin ülkemize sömürü ve talan için gelen ve yerli üretimi tasfiye eden yabancı sermayeye karşıdır. Tarımın, hayvancılığın ve kendi dinamiklerine dayanan sanayinin tasfiyesine neden olan yabancı sermayeye bel bağlayan, onun sayesinde ülke borcunu çevirebilen ve bundan dolayı gayet hoşnut olan, hoşnutsuzluğunu da daima hesapabilir olmasını takdirle zorlayan Başbakan, Türkiye'yi tam da yabancı sermayeye bağımlılığı nedeniyle içine çekmekte olan kriz karşısında henüz pek rahat davranmaktadır. Ancak bilmeli ki, hiçbir hesap bilir yaşamaya başlayan tufanın boyutlarını ölçebilecek kapasiteye sahip değildir. Gıda fiyatlarının artması ülkenin geleceğinin yabancı sermayeye endekslenmesinin ne derecede bir ülke pazarlaması olduğunu Erdoğan'ın ve temsil ettiği asalakların yüzüne çarparacaktır.

Umutsuzluk için hiçbir neden yoktur. Kapitalizm kaçınılmaz olarak karşıtı var etmekte, üretmekte. **"Terör" umacıyla yaşanan kaos bir kez daha onu yaranların başında patlayacak.** Bugün Mısır, Haiti ve Pakistan'da yaşananları "terör" diye geçiştirilemeyecek. Kıtlık dolayısıyla başkaldırıları katledilirken, suçlanırken yarın aynı sorunun yoğunlaşacağı herkes tarafından bilinmelidir. Üstelik açlığın, kıtlığın nedeni kuraklık, toprağın verimsizliği değil düpedüz kâra odaklı kapitalizmdir.

Bir kez daha tarım politikasının gündeme getirilmesi ve insanlığı kıtlığa sürükleyenlerden hesap sorulması gerekir. Nihayet Türkiye'de aynı politikalar uygulanmaktadır. Türban, laiklik, derin-devlet, "terörizm" üzerine kapışanlar halkın yaşadığı ve daha derin yaşayacağı **krizin sonuçlarını** hazırlanmalıdır. Bu kez ellerinde onları kollayacak yabancı sermayenin gücü olmayacak. Karşılarındaki ekonomik yıkımın mağdurları ise epey **öfkeli** olacaktır.

Zalimler için takvim yapraklarından bir an önce koparılması gereken en önemli gün geldi çatı! Zorbalardan nefretle andığı korkulu gün için safak sökmek üzeredir! Sermayenin mezarı gömüleceğini iliklerinde hissettiği gün için geriye sayım başladı!

1 Mayıs, emeğe düşman olanlar, sömürü, baskı ve zulümden yana olanlar, halkların katili olanlar için lanetli bir gündür! 1 Mayıs, emperyalistlerin, faşistlerin, gericilerin, işbirlikçi kan emicilerin, işkencilerin kabusu-

Adımız isyan, soyadımız serhıldan!.. Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!..

Elimize posta kanalıyla geçen aşağıdaki yazıyı konunun güncelliğinden dolayı olduğu gibi yayınıyoruz.

Türk, Kürt, Çeşitli Milliyetlerden Halkımıza;

dur! 1 Mayıs, krallar, sultanlar, diktatörler, paşalar, papalar, din bezirganları, patronlar, ağalar için kapkara bir gündür!

1 Mayıs'ı sermaye dünyasının korkulu günü haline getiren ezilenlerin gücü ve öfkesidir!

Milyonlarla ifade edilebilecek bir azınlığın, vahşi biçimde ezdiği ve sömürdüğü milyarlarca insana hükmedebildiği emperyalist-kapitalist sistem; her türlü yalan, aldatma, yönlendirme, baskı ve zorbalıkla, ve fakat zorlukla ayakta durmaktadır.

Saltanatları, zevk ve sefa içerisinde hüküm sürdükleri düzenleri sonsuz değildir. Sistemleri her geçen gün daha da kötüye gidiyor, onarmakta, yamamakta güçlük çekiyor, bellerini

doğrultmakta tümenden aciz duruma düşüyorlar.

ABD emperyalizminden başlayarak tüm ittifakları, işbirlikçi ve uşaklarına yayılan son krizle başları fena halde derttedir. İşgal ettikleri ülkelerin tümünde ezilen halkların tokadını yiyenler, şimdi kendi derterleriyle başa çıkmadıkları gibi, dünyanın dört bir yanındaki açlığa isyan eylemlerine çare bulmaya çalışıyorlar.

1 Mayıs, kriz içerisinde debelenen Türk egemenlerinin üstüne karabulut gibi çökecektir!

AKP'si, CHP'si, MHP'si, orduyu, yargısı, YÖK'ü, TÜSIAD'ı, medyası ve diğer belli başlı kurumları ile birbirine düşen; ama özünde halka karşı olmamakta, sömürü, baskı ve zulüm uygu-

lamakta büyük bir mutabakat ve işbirliği sergileyen Türk hakim sınıfları bunalımdadır.

Bu öyle bir bunalımdır ki, enflasyon ve işsizlik yüzde 20'leri aşmada birbirleriyle yarışmaktadır. Ekonomideki kriz, tarımdaki çöküş, gıda maddeleri satışında kuyruklara yol açmaktadır. Öyle bir bunalımdır ki, sosyal güvenlik sistemi ve sağlık alanında kırıntı düzeyindeki haklara saldırılmaktadır. Yoksullukta sınır tanınmamakta, kıdem tazminatına dahi göz dikilmektedir.

Bu öyle bir bunalımdır ki, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikasında azgınlaşmakta, demokratik hak taleplerine, demokratik eylem biçimlerine en vahşi yöntemlerle ve en pervasız tutumla yaklaşmaktadır. İşte tam da bunun için:

1 Mayıs, zalimlerin korkusunu büyüttüğümüz gün olmalıdır. 1 Mayıs, egemenlerin krizini derinleştirdiğimiz gün olmalıdır. 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin, ezilen halk ve ulusların birlik ve dayanışmasını güçlendirdiğimiz gün olmalıdır.

1 Mayıs, proletaryanın kızıl bayrağını yükseklerde dalgalandırdığımız gün olmalıdır. 1 Mayıs, halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde adımlarımızı sıklaştırdığımız gün olmalıdır. 1 Mayıs, faşizmin kalelerini kuşattığımız gün olmalıdır! 1 Mayıs, işçi sınıfı ve ezilen halkların gövde gösterisine sahne olmalıdır!

İSYAN ATEŞİNİ KÖRÜKLEMEK İÇİN ALANLARI ZAPTEDELİM!

PROLETARYANIN KIZIL BAYRAĞINI DALGALANDIRMAK İÇİN İLERİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!

YAŞASIN 1 MAYIS!, BİJİ YEK GULAN!

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi Siyasi Bürosu Nisan 2008

Hapishane Endüstrisi

Emperyalist-kapitalist sistemin doymak bilmeyen kâr hırsı hapishanelerde de en ağır sömürü koşullarını yaratmıştır. Mahkum emeğinin kullanımını ve mahkumların "modern köleler" haline getirilmesi uygulamaları hapishanelerin özelleştirilmesi ile daha yaygın bir hale gelmiştir.

Bu konuda en yaygın uygulama ABD'dedir. "Hapishane endüstrisi, 80'lerden itibaren en hızlı biçimde ABD'de gelişme göstermiş ve bugün multi milyar dolarlık bir kapasiteye erişmiştir. ABD'de hapishane endüstrisi, günümüzde silah, petrol, bilgisayar endüstrilerinden daha fazla kâr getirmektedir.

Bir yandan devlet, geçmişte eğitim, sağlık gibi alanlara ayırdığı kaynakları artık hapishane bütçesine aktarıyor, diğer yandan özel sektörün hapishaneleri mantar gibi çoğaltmaktadır. Son 20 yıl içinde ABD'de 1.000'den fazla yeni hapishane inşa edilmiştir. Yalnız 1995'te 150 yeni hapishane yapılmış, 170 mevcut hapishane genişletilmiştir. Bu yüzyılın ilk üç çeyreğinde her 100.000 ABD vatandaşına 110 hapishane düşerken, Haziran 1996'da bu sayı 615'e yükselmiştir. Devlet hapishane sistemine 1975'te 4 milyar dolar ayırıırken, bu rakam 1994'te 30 milyara yükselmiştir. Hapishane endüstrisinin tek oyuncusu devlet değildir, özel sektör de bu alana girmiştir. Özel sektörün yatırımları da dâhil edildiğinde, ceza sistemine ayrılan pay ABD'de yıllık yaklaşık 80 milyar dolar civarındadır. Hapishane endüstrisi, yeni özel cezalardırma şirketlerini de ortaya çıkarmıştır ve bu şirketler, çok kısa süre içinde dünyadaki en büyük şirketler arasına girmiştir. Çokuluslu cezalardırma şirketlerinin en büyükleri ABD kökenli olanlardır, onları İngiliz şirketleri izlemektedir. Bu şirketler, yeni hapishaneler kurmakta, işletmekte ve giderek uluslararası alana açılmaktadırlar.

Hapishane endüstrisi, ayrıca inşaat, mimarlık, sağlık, yemek, nakliye, telefon, güvenlik teknolojisi gibi alanlardaki yan sektörleri de beslemektedir. Bugün ABD'de 500'den fazla şirket bu piyasaya girmiş durumdadır. Yatırım bankaları, güvenlik şirketleri,

hizmet şirketleri bu endüstrinin içinde yer almaktadır. Hapishaneler, ekonomisi krize girmiş bazı ABD şehirlerinde ana işveren konumuna gelmiştir. Pasta yeterince büyüktür ve mahpuslar ideal tüketicilerdir: Telefon hizmetini tekeline almış şirketler, dışarıdakinden yaklaşık 6 katına mahpuslara telefon hizmeti satmaktadır. Yemek ve kantin fiyatları aşırı pahalıdır. Silah üreticileri, şimdi elektrikli kelepçe, ok silahları, güvenlik kameraları gibi hapishaneleri savunma teknolojileri üretmektedir. Yalnız mahpusların nakliyesinden ülke çapında büyüyen şirketler vardır. Wall Street yatırım bankaları hapishane sektörüne yatırım yapmaktadır. Cezalardırma şirketlerinin Wall Street borsasındaki kâğıtları da en değerli kâğıtlar arasına girmiştir. ABD'de yalnız 15 yıllık bir tarihi olan bu sektörün büyümesinde aslan payı ise devlete aittir. FBI, CIA gibi kurumlardan gelen kişiler, bugün önde gelen çokuluslu cezalardırma şirketlerinin sahipleri ve yöneticileridir. Hapishane endüstrisi, bizzat ABD devleti eliyle yaratılmış ve beslenmiştir.

90'lı yıllarda hapishane endüstrisinin gelişmesinin en önemli sonucu, mahpus sayısındaki patlamadır. 1970'te ABD'de yaklaşık 200.000 kişi hapsedilmişken, bugün bu sayı 2 milyonun aşımış bulunmaktadır. Şartlı tahliye edilenler ve gözetim altındakiler de dahil edildiğinde, doğrudan ceza sisteminin nezareti altında tutulanların sayısı 5.5 milyonu bulmaktadır. Özgür Amerika'nın gerçek yüzünü de bu rakamlar ortaya koymaktadır. **Bugün dünyada en fazla mahpus sayısı ABD'dedir.**

Öte yandan ceza politikalarında ABD'yi izleyen ülkeler de kendi çaplarında kırdıkları rekorlarla ABD'ye eşlik etmektedir. Bunların en başta gelenlerinden biri olan İngiltere, modern tarihinin en yüksek mahkûm sayısına son birkaç yılda ulaşmıştır. Hapishane endüstrisinin kârli olabilmesi için yeni hapishaneler açılması ve bu hapishanelerin mahkûmlarla doldurulması gerekmektedir.

Bu amaçla, ABD'de yine hazırlıkları 70'li yıllara dayanan yeni ceza yasaları yürürlüğe konulmuştur. Ceza-

landırma stratejisinin temel hedefi, mahkûm sayısının artırılmasıdır, ancak bir hedef mahkûm kitlesi de belirlenmiştir: **Bu kitle, yoksul siyah, Latin, göçmen genç erkeklerdir.**

Hapishane özelleştirmeleri, herhangi bir kamu sektörünün özelleştirilmesinden farklıdır: Özelleştirmelerle, mahpuslar da özel şirketlere devredilmekte, adeta onlar da özelleştirilmekte, devletin kontrol alanından çıkıp şirketin egemenliği altına girmektedir. Yeni liberal politikaların özelleştirme aygıtının en çarpıcı örneği de budur, çünkü mahpusların özel hapishane şirketlerinin egemenliği altına girmeleri, kölelikten başka bir şeyi çağrıştırmamaktadır. Nitekim XIX. yüzyılın kiralık hapishaneleri, ABD'de kölelikten de ucuz ve etkin bir emek sömürü sistemi kurulmuştur. Köleliğin kaldırılmaya başlandığı XIX. yüzyılın ikinci yarısından sonra, hapishane emeği köle emeğini esas olarak kölelikte bulmuş, mahkûm emeği köle emeğini ikame eden biçimlerden biri olmuştur. ABD'nin kiralık hapishanelerindeki mahkûmlar, azat edildikten sonra basit hırsızlık suçlarından mahkûm edilmiş kölelerdir, hapishane çiftlikleri ise köle plantasyonlarına benzerlerdir.

Parmaklıkları fabrikalar

Hapishaneleri parmaklıkları fabrikalarına dönüştürmeyi amaçlayan yeni cezalardırma stratejisi, hapishanelerdeki meslek sayısını artırmayı, böylece dışarıdaki mal ve hizmet üretimini mümkün olduğu ölçüde içeriye taşımayı hedeflemektedir. ABD'de 1993'te kabul edilen bir yasayla hapishanelerde yılda 300 meslek yaratılması öngörülmüştür. 1999'da ise, ülke çapındaki hapishanelerde mahkûm mesleği sayısı 2600'e yükselmiştir. Bugün, ABD'de yalnız bir devlet şirketi (Unicor), saatte 23 cent karşılığında, 20.000 mahkûmu haftada 40 saat mobilya üretiminde çalıştırmaktadır.

Fabrikadan tek farkı, işçilerin gardiyan nezaretinde çalıştırılmalarıdır.

Çalışmayanlara sunulan seçenek, geçmişte olduğu gibi kamçı değilse de onun kadar vahimdir: Hücrelere kapatılma. Mahkûmları çalışmaya zorlayan yeni disiplin kuralları da yürürlüğe girmiştir. Çalışmayı reddeden mahkûmlara hücre cezası gibi ağır disiplin cezaları genel olarak uygulanmaktadır, ancak Kaliforniya gibi bazı ABD eyaletlerinde çalışmadan geçirilen günler, hapis süresinden de düşülmemektedir. İngiltere'de ise 1999 yılında çıkarılan Hapishane Kuralları, mahkûmların günde 10 saate kadar çalıştırılmasına izin vermektedir."

ABD suçlu yaratarak kâr ediyor!

"Hapishane endüstrisinde kâr etmek, hücrelerin insanlarla dolu olmasına bağlı. Bu yüzden cezaevlerine düzenli bir mahkûm akışı gerekiyor. Özel cezaevi işletmeleri kâr edebilmek için yüzde 90-95 doluluk oranını tutturmak zorundadır. Cezaevlerinin özelleştirilmesi hakkında Texas'ta Aralık 1996 yılında yapılan bir konferansın broşüründe şunlar yazıyordu: **'Tutuklamalar ve mahkûmlar sürekli artarken kazanılabilecek kârlar var - suçlardan kazanılacak kârlar bunlar. Siz de patlamayan yapan bu endüstride şimdiden yerinizi alın'.** Deniz aşırı ülkelerde az ücretlerle sağlıksız koşullarda işyerleri açılmak üzere yurt içindeki mahkûm insanların emeğini kullanmak hem daha kolay hem daha ucuz. Cezaevlerindeki tutuklu insanların saati 45 centten günde 9 saat çalıştırılmaları yaygın bir uygulama. Bu yolla üretim yapan şirketler şimdi ürünlerine övünerek 'Amerikan Malı' etiketini de taşıyabilmektedirler. Özel şirketlerin maliyetleri düşürmede daha güçlü araçları olduğundan, içerideki insanlara kötü davranmaları ve onları kötü yaşam koşullarına mahkûm etmeleri daha yüksek bir olasılık. Personel, mesleki eğitim, sağlık, eğitim ve rehabilitasyon programları ve hatta yiyecek ile ilgili harcamaları azaltmaya girişebilirler. Hem Uluslararası Af Örgütü hem de İnsan Hakları İzleme Örgütü özel cezaevlerindeki mahkûmlara fiziksel eziyet uygulandığını belgelemiş durumdadır.

Çalışmayanlara sunulan seçenek, geçmişte olduğu gibi kamçı değilse de onun kadar vahimdir: Hücrelere kapatılma. Mahkûmları çalışmaya zorlayan yeni disiplin kuralları da yürürlüğe girmiştir. Çalışmayı reddeden mahkûmlara hücre cezası gibi ağır disiplin cezaları genel olarak uygulanmaktadır, ancak Kaliforniya gibi bazı ABD eyaletlerinde çalışmadan geçirilen günler, hapis süresinden de düşülmemektedir. İngiltere'de ise 1999 yılında çıkarılan Hapishane Kuralları, mahkûmların günde 10 saate kadar çalıştırılmasına izin vermektedir."

F Tipi işveren tipi!

16 Nisan'da Özelleştirme İdaresi 2007 yılının ardından kamu hizmetlerinde özelleştirmelere başlayacaklarını söylerken hapishaneleri de özelleştirme kapsamındaki 'hizmetler' arasında sayıyordu. Türkiye'de son 10 yılda hapishaneye giren insan sayı-

sı üçe katlanmış durumda. Son dönemde meclis gündeminde olan bir soru önermesine göre, geçen Şubat ayında her saat başı 4.5 kişi cezaevine girdi. Hızla artan ihtiyaca karşılık cezaevlerine yeterli bütçenin ayrılmayıp kapasitenin sağlıklı koşullarda yaratılmaması da diğer özelleştirme girişimlerinde olduğu üzere 'madem devlet beceremiyor bırakalım girişimci ruh halletsin' söylemine çanak tutuyor. Cezaevlerinde üretim yapıyor olması da yeni değil elbet. Şu anda Türkiye'de Adalet Bakanlığı'na bağlı İşyurtları Kurumu'nda mahkûmlar mobilyadan, fırıncılığa kadar 40'a yakın alanda mal ve hizmet üretimi yapıyor. Şirketlerin neden cezaevi emeğini tercih ettiğine gelince: **Hem korumasız hem ucuz! Mahkûmların bu koşullarda çalışmayı reddetmesi ise mümkün değil.** Ceza indiriminin cezaevi yönetiminin iki dudağının arasında olmasının yanı sıra, karşı çıkılmaları halinde tecrit edilmeleri, televizyon, gazete gibi haklarının ellerinden alınması sıkça rastlanan olaylar. Velhasıl cezaevi-endüstri kompleksi, özelleşen cezaevlerinin de yardımıyla köle emeğine dönüştürdüğü mahkûmlar sayesinde gelişip palazlanırken, cezaevi yönetimi de maliyet sınırlamanın imkânını bulmuş oluyor."

İşçi emperyalist-kapitalist sistem tarafından yok sayıldığı, emeğin özgülleşme mücadelesinin tasfiyesi için her türlü saldırı planlarının devreye sokulduğu bir süreçte muhaliflerin devrimcilerin hapishanelerde öğütülmesi ve sömürü çarkının kendisine tehdit olarak gördüklerinin seslerinin kısılması amacıyla "hayata dönüş" adı altında katliam yapılmış, tecrit hapishaneleri devreye sokularak içeride mahkûmların yalnızlaştırılması, örgütsüzleştirilmesi yönünde temeller atılmıştır. Hapishanelerin "tek tip" insan yaratması için her gün yükseltelen tecrit duvarları uzun vadede mahkum emeğinin sömürülmesi, zorla çalıştırma ve hapishanelerin özelleştirilmesi uygulamalarının adım adım hayata geçirilmesi yönündeki çabaların da bir parçasıdır.

Mahkum işçi ordusu!

"Yeni ceza politikaları tıpkı 19. yy.da yaygın biçimde uygulandığı gibi mahkum emeğinin en ucuz ve disiplin edilmiş emek gücü olarak kullanılmasına yönelmektedir. **Neredeyse ücretsiz köle yapmak istenmektedir.** İkinci ekonomik etken ise, özel sektörün de hapishanelere yatırım yapmaya başlamasıdır. Böylece cezalardırmanın bir 'endüstri' ola-

rak doğması ve sermayenin kârli bir yatırım alanına dönüşmesi sağlanmıştır. Yeni cezalardırma politikalarını yönlendiren bu iki ekonomik etken de cezadan kâr sağlamayı amaçlayan bir süreçte özel hapishanelerin gündeme gelecek, özel sektöre cezalardırma yetkisinin tanınması ise cezalardırma gibi kamusal bir etkin özelleştirilmesi yolunu açmıştır. Bu anlamda kamu sektörünün tasfiye programının günümüzdeki son halkasını güvenliği, cezalardırmanın, hapishanelerin, mahkeme hizmetlerinin sermayeleştirilmesi oluşturmaktadır. **Yeni ceza politikalarının yarattığı en önemli toplumsal sonuç daha fazla emekçinin hapishanelere gönderilmesidir.** Mahkum emeğinin sömürüsü, hapsedmeye edeksiz yeni ceza politikalarını belirleyen başlıca uzun vadeli ekonomik dinamiklerden biridir. Yeni ceza politikalarının 'daha fazla mahkum' istikameti, aynı zamanda dışarıdakinden çok daha az bir ücretle çalışacak ve gardiyan baskısı altında çalışma süreleri maksimize edecek mahkum-işçi ordusunu genişletmeye yönelmiştir.

Üstelik, yapılan iş çeşidinin giderek arttırılması da hedeflerden biridir. Bu durum ise, dışarıdaki pek çok işletmenin kapatılarak üretimin daha ucuz mal olduğu hapishanelere taşınmasına yol açacak ve dışarıdaki işsiz kitlesini genişletecektir. İşsizlerin ise hapishanelere gönderilme olasılığı büyüktür. Hapishanelerin özelleştirilmesi, mahkumların 'bir meslek ve sanat öğrenmeleri', 'yararlı etkinliklere katılmaları', 'masraflarının kendilerinince karşılanması' gibi topluma 'meşru' görünen amaçlarla yürürlüğe konulmaktadır. Ancak, mahpusların çok ucuz işgücü olarak kullanılacağı gözlemlenmektedir. Hapishane emeği, örgütlenme, sendikalaşma, direniş gücü ve benzeri mücadele araçlarından da yoksun olduğu için sömürü şiddeti daha da artacaktır. Bu yolla: İçeride ve dışarıda ücretli kölelik birbirini besleyip büyütecektir. Bu durumda daha önce çokça bahsedilen 'hücre tipi cezaevi-hücre tipi yaşam' bağıntısı elle tutulur kadar gerçek haline gelmiştir. Cezaevleri sorunu artık, şüphe götürmez biçimde sınıf mücadelesinin 'esas' gündemidir."

12 Eylül'lerle umutlarımızın-çocukluğumuzun çalınmak istendiği bu ülkede yarınlarımızı yine ambargo konması yönünde kollar sıvanmaktadır. Hapishanelerden yükselen onurlu seslere kendi seslerimizi katmanın tam da vaktidir.

Kaynakça:

- *Engin Arda-Atak dergi
- *Melissa Barthelemy-Cumhuriyet Dergi
- *Armağan Gezici-Birgün
- *DPG

Baburam Batarai ile röportaj

Devrim hala devam ediyor. Seçimler devrimimizin bir parçasıydılar. Devrim sadece silahlı mücadele değildir. Devrim, toplumsal-ekonomik yapının hızlı ve radikal bir şekilde değişmesidir, bu silahlı da silahsız da olabilir. Bu seçimler, feodal monarşinin yıkılması için devrimin bir parçasını teşkil ediyordu. Eğer Halk Savaşı'nı başlatıp devleti zayıflamamış ve halkı güçlendirmeseydik, monarşinin yıkılma koşulları tek başına seçimlerle oluşmazdı. Sonuçta, seçimlere katılmak için silahları terk ettiğimiz doğru değildir. Bu devrimde silahları da, seçimleri de kullandık. Ne sadece silahlarla ne de sadece seçimlerle kazanamazsınız. Devrimimiz (Burjuva Demokratik Devrim kast ediliyor çn.) bu eşsiz biçimiyle tamamlandı.

Seçimler devrimimizin bir parçasıydı*

Nepal'de seçim sonuçları netleşti

Nepal'de seçim sonuçlarının açıklanmasıyla birlikte NKP (Maoist)'in zaferi daha belirgin şekilde ortaya çıktı.

Karma sistemin uygulandığı seçimlerde nispi sistemin sonucunda oyların % 30'unu alan NKP (Maoist) bu oy oranı ile nispi sistemle seçilen 335 koltuğun 100'ünü kazandı. İkinci sıradaki Nepal Kongresi (NK) % 21 ile 73 koltuk, UML ise % 20 ile 70 koltuk elde edebildi. Güney Nepal'de yaşayan Madhasi halkının ulusal 2 partisinden biri 22, diğeri ise 11 koltuk aldı. Çok sayıda parti ise 1'er parlamenter ile Kurucu Meclis'te temsil edilecek.

Kurucu Meclis'in 240 koltuğu ise her bölgeden aday olanlardan en çok oyu alanlar tarafından paylaşıldı. Buna göre NKP (Maoist) 120, NK 37, UML ise 33 koltuk kazandı. **Buna göre seçilen 575 parlamenterin 220'si NKP (Maoist) üyesi parlamenterlerden olmaktadır.** Kurucu Meclis için 26 üye de yeni Bakanlar Kurulu tarafından ülkenin önde gelen aydınları ve kanaat önderleri arasında seçilecek.

Seçimlerin ardından açıklama yapan NKP (Maoist) önderlerinden Gajurel yeni hükümetin Maoistlerin önderliğinde kurulacağını ve temel bakanlıkların NKP (Maoist) üyelerinden oluşacağını belirtti. **Yeni hükümetin geçici anayasa tarafından belirlenen prosedüre uygun olarak kurulacağını belirten Gajurel daha önceki anlaşmaların devamının sağlanması açısından tüm partilerin katılacağı bir koalisyon hükümetinden yana olduklarını vurguladı ve tüm partilerin hükümete katılma çağrısında bulundu.** NKP (Maoist) Merkez Komitesi de yaptığı toplantıda tüm partilerin hükümete Maoistlerin önderliği altında katılmasını savunduklarını ve yeni hükümeti 1 ay içinde kurmayı planladıklarını duyurdular. NKP (Maoist) önderlerinden Sharma da 23 Mayıs'ta hükümetin kurulacağını ve Kurucu Meclis'in ilk oturumunun toplanacağını planladıklarını açıkladı. **Sharma ayrıca daha öncesinde Prachanda'nın yaptığı çağrıya benzer şekilde krala sarayı sorun çıkarmadan, kan dökmekten terk etme çağrısında bulundu.** NKP (Maoist) önderlerinden Dev Gurung da yaptığı açıklamada Nepal halkının değişim için oy verdiğini, devletin geleneksel, üniter, merkezi, feodal-monarşik sistemden cumhuriyetçi, katılımcı ve federal-demokratik bir sisteme dönüştürüleceğini vurguladı.

Seçim zaferinin ardından partilerle görüşen Prachanda, ülkedeki diplomatlarla ve iş çevreleriyle de görüşmeler yaptı. Ticaret Odası'ndaki toplantıda Prachanda hükümetin ekonomi politikasını belirlerken sanayicilerin görüşlerini de alacaklarını, özel sektöre çalışmaya hazır olduklarını açıkladı.

NKP (Maoist)'in seçim zaferinin ardından açıklama yapan Hindistanlı yetkililer Maoistlerin önderliğindeki hükümete koşulsuz destek vereceklerini belirlerken Hindistan medyası bu zaferin ülke içindeki Maoist isyanı tetikleyeceği uyarısında bulunuyor. **Bununla birlikte, Hindistan'daki çok sayıda revizyonist, gerici partinin HKP (Maoist)'e yönelik Nepal'den ders çıkarma ve silahları bırakıp seçimlere katılma çağrısı yapması üzerine sert bir açıklama yapan Hindistanlı Maoistler partilerinin silahlı devrimden vazgeçmesinin mümkün olmayacağını vurguladılar.** HKP (Maoist) MK üyesi Srinivas yaptığı açıklamada Nepal'deki Maoistlerin örneğini takip etmeyeceklerini ve seçimlere katılmayacaklarını, iktidarı silahlı mücadele yoluyla ele geçireceklerini belirtti.

Yeni hükümet üzerine tartışmaların başlamasına paralel seçimlerden bozgunla ayrılan gerici partiler de ülkenin ileriye doğru gidişini engellemek için çabalarını sıklaştırdılar. Geçici hükümetin başbakanı Koirala, Nepal Ordusunun generalleriyle buluşmasının sonrasında NK Başkan Yardımcısı Shrestha'nın Maoistler silahları bırakmadan hükümetin önderliğini NKP (Maoist)'e bırakmayacakları açıklaması yeni hükümetin kuruluşunda ciddi sıkıntılarla karşılaşılacağını göstermektedir. Ayrıca Terai'deki ulusal partilerin daha öncesinde NKP (Maoist)'in reddettiği belirli taleplerin kabul edilmesi halinde yeni hükümete destek vereceklerini aksi takdirde isyan edeceklerini duyurmaları da tansiyonun yükselmesine sebep olmaktadır.

- **Gorka köyünden başlayan yaşamın bu noktaya kadar ulaşması sonunda neler hissediyorsunuz?**

- Alışıldık bir köylü ailesinde doğmak kaynaklanan derin bir sorumluluk duygusu içindeyim. Annem okuma ve yazma bilmiyor, babam ise çiftçi. Çocukken, hayvanları güder ve tarlada yardım ederdim. Ortaokula gittiğim zaman ise su taşıyıp, yemek yapmalydım. Bunları anlatmak ve diğer yandan da iyi bir okula giderek eğitim almak bir bakıma çelikli ve çarpıcıdır. Ancak şu an bulunduğumuz bu yerde, ulusal öneme sahip sorunları çözmeye gerekmiyor. Çok fazla beklenti var, yapılması gereken çok şey ve çok az zamanımız ve kredimiz var. Ne kadarını başarıp başarmayacağımız noktasında sıkıntılar oluşmakta. Çok ağır geceler geçiriyoruz, sabah 3'te uyanıyor ve bir daha uyuyamıyoruz.

- **Kader duygunuz oldu mu? Yani bu noktaya varmak istememeniz noktasında?**

- Hayır olmadı. Sizler şehirde doğup büyüdünüz fakat benimki gibi bir köyden burada bulunduğum yere varılabileceği tahmin bile edilemez. Eşimin de çevresi farklıdır, kızımızla köyümüze gittiğimiz zaman, karşılaştıkları şartlar tuhafına gitmekte. Eğer eğitim alma imkanım olmasaydı, hala orada olacaktım. Köyümde ayrımcılığı, yoksulluğu ve çelişkileri görmek beni pek çok defa duygusal olarak etkilemiştir. Erken yaşlarda ne yapılması gerektiği ile ilgilendim. Bu durum, üniversitede mimarlık bölümünü bitirip doktora yapmaya başladığımda ve sorunları Marksist gözden araştırmaya başladığımda daha da somutlaştı. Marks, ihtiyaçların ve fırsatların birlikteliğinin her zaman var olduğunu söyler. Yoksulluğun ve toplumun sosyal koşullarını kavradım. Feodal Monarşinin yıkılması gerektiğini biliyordum. Ancak, bunun nasıl olacağını, nasıl uygulanacağını ve sahneye çıkıp kimin önderlik edeceğini biliyordum.

- **Bu hafta, sonuçlar ortaya çıkma-ya başlayınca sürpriz yaşamadınız mı?**

- Hayır. Sizler basının içindediniz ve analizler yapıyorsunuz, acaba kırsaldaki gerçeklikle ilgili bir öngörünüz yok muydu? Son on yılda çarpışmalardan dolayı yapı çok değişti. Haklarından yoksun bırakılmış ve sınırlandırılmış Dalitler ve kadınlar, büyük acılar çektiler ve şehirlerde yaşayan insanlar bu acıların ne kadar büyük olduğunu anlayamazdı. Maoistlerin terör ve ölüm saçtıkları anlatılıyordu, fakat bizler ülke içinde neler olduğunu anlıyorduk. Golpa'dan, Rolpa'ya gidip geliyorduk. Halkın değişim istediğine inanıyorduk ve bizlerin onlara önderlik etmemize izin vereceğini biliyorduk. En büyük parti olacağını biliyorduk fakat ne kadar milliyetçilikli alacağımızı biliyorduk. Basının bize karşı çıkışı bizi şaşırıyordu. Şehirlerdeki elit tabaka ve orta sınıf çok yaşadı, çünkü köylerde neler olduğunu kavramıyorlardı. Hepsini yanıltıyorduk. Son haftada diplomatik çevrelerle görüşmelerimiz oldu ve bizlere istihbaratlarında zaafiyet olduğunu belirttiler. Biz savaşan insanlar için, bir dakikalık veya bir metrelik hatta

Son on yılda çarpışmalardan dolayı yapı çok değişti. Haklarından yoksun bırakılmış ve sınırlandırılmış Dalitler ve kadınlar, büyük acılar çektiler ve şehirlerde yaşayan insanlar, bu acıların ne kadar büyük olduğunu anlayamazdı.

ölüm kalım meselesidir. Bunun için üyelerimize seçimler için somut analizler yapmalarını söyledik. Gerçek anlamda baskı altında olan Tmang ve Tatu grupları kitlese olarak bizlere oy verdiler. Tamang bölgesinde, 27 sandalyeden 24'ünü, Taruvan'da ise 22 sandalyeden 20'sini kazandık. Seçilen 24 kadından 20'si Maoist. Ne dahası şehirlerdeki orta sınıfın (son anlarda karar verirler) % 20-30'u bizi destekledi.

- **Nepal halkı bedel ödeyecekse, devrim neye yaradı?**

- Devrim hala devam ediyor. Seçimler devrimimizin bir parçasıydılar. Devrim sadece silahlı mücadele değildir. Devrim, toplumsal-ekonomik yapının hızlı ve radikal bir şekilde değişmesidir, bu silahlı da silahsız da olabilir. Bu seçimler, feodal monarşinin yıkılması için devrimin bir parçasını teşkil ediyordu. Eğer Halk Savaşı'nı başlatıp devleti zayıflatmamış ve halkı güçlendirmeseydik, monarşinin yıkılma koşulları tek başına seçimlerle oluşmazdı. Sonuçta, **seçimlere katılmak için silahları terk ettiğimiz doğru değildir. Bu devrimde silahları da, seçimleri de kullandık.** Ne sadece silahlarla ne de sadece seçimlerle kazanamazsınız. Devrimimiz (Burjuva Demokratik Devrim kast ediliyor çn.) bu eşsiz biçimiyle tamamlandı.

- **Dikkatinizi ne zaman ekonomiye çevireceksiniz?**

- Hedefimiz ekonomik kalkındır. Ekonomik devrimde başarıya ulaşmak için, öncelikle yeni bir anayasa düzenleyerek politik devrimde başarılı olmalıyız. Acil yardımın yapılması zorunludur. Savaş mağdurları, enflasyondan ve yolsuzluktan dolayı sıkıntı çekenler var. Bu sorunlara derhal müdahale edilmesi gerekir. Fakat aynı zamanda, yeni bir ekonominin oluşturulması için yapısal değişim zemininin de yaratılması gerekir.

- **Bu hedeflerinize iki yıl içinde ulaşabilir misiniz? Enflasyonla nasıl mücadele edeceksiniz?**

- Eğer yapısal değişimleri gerçekleştirmezsek, görüntüsel müdahalelerin faydası olmayacaktır. Kısa vadede sorunun çözülmesi için yardımlar ve sübvansiyonlar verilebilir fakat ülke nüfusunun 2/3'ünün tarıma bağlı olmasından kaynaklı ekonomik krizin köklerine inilmelidir. Bu, ekonomik kalkınmayı sağlamayacaktır. Ekonominin bütününde değişime ihtiyaç vardır. İkincisi, yeni istihdam alanları yaratılmalıdır. Bunun için de, hidroelektrik, turizm alanlarında verimli sonuçlar alınabilir. Bunun için yatırımlara ihtiyaç duyulmaktadır. Bunlar uzun vadeli kalkınmanın zeminini yaratacaktır.

- **Seçim bildirgenizde tarım reformundan bahsedilmedi. Nasıl bir tarım reformudur bu?**

- Basitçe, toprağın üreticilere verilmesidir. Dağlardaki alanlarda arazi sahipleri zaten üretiyorlar fakat ovalarda ve düzlüklerde pek çok toprak ağası gitmiş durumda ve üretim düşük düzeyde. Toprağın ye-

niden paylaşımı ve üretim araçlarının modernize edilmesi gerekiyor.

- **Fakat, Mao'nun kolektifleştirme, Sovyetler Birliği'nin Kolhozları yıkıma ve kitleye yol açtı. Bu sınımalara dayanamayacak mısınız?**

- Burada abartılıyor. Çin'de ve Rusya'da kimi sorunlar olmuş olabilir fakat üçüncü dünya ülkelerinde çalıştı. Eğer Çin ve Rusya feodal yapılarını yıkamış olsalardı şimdiki ekonomik kalkınmalarını gerçekleştiremezlerdi. Feodalizme son vermek istediğimiz söylediğimizde, özel mülkiyete son vermeyi kast etmiyoruz. Bizim dilimizde ekonomik kalkınma, burjuva demokrasisi demektir. Başka ifadeyle, kolektifleştirme, toplumsallaştırma, millileştirme bugünkü gündemimiz değildir. Söylemek istediğimiz, bizim gibi zayıf ve geri kalmış bir ülkede devlet, düzenleyici ve kolaylaştırıcı bir rol oynamalıdır. Para ve vergi politikaları olmaksızın, yabancı çıkarlar egemen rol oynayabilirler. Bundandır ki, devlet, özel yerli sermayeyi ve serbest pazarı korumalıdır.

- **Sermaye çevreleri, Maoistlerin zaferinden dolayı çok da rahat hissetmemektedir. Bunları rahatlatmak için söyleyeceğiniz bir şeyler var mı?**

- Herkesse, Maoistlerin geldiklerinde (hükümete) yatırım havasının daha esnek olacağı güvencesini vermek istiyoruz. Bununla ilgili anlaşmazlıklara neden yoktur. Koşullarımıza ilişkin basındaki bilgiler –sermayenin kaçışına ilişkin- yanlış, böyle bir şey olmamalı. Diğer yandan ise, politik istikrar sağlandığı takdirde, girişimcilik daha da gelişecektir. Ekonomik kalkınma gündemimizin diğer konusu ise yerli sermayeyi ve gelirleri hareketi geçirecek özel yabancı sermayeyi yatırımlar için ülkemize davet etmektir. Şu an zaten Nepal'de bulunan yabancı sermayeye, girişim ortamının daha iyi olması için onları kabul edip ortak çalışma yapacağımız noktasında güvence vermek istiyoruz.

- **Sıra, sözlerin yerine getirilmesine geldi. Büyük beklentiler var.**

- Bu gerçektir. Fakat asıl olan ulusal birliğin korunmasıdır. Politik rekabet olsa da, bundan sonraki 10-15 yıl için minimum ortak bir programda anlaşılıp işbirliği yapmalıyız. Bu, bizlere siyasi istikrar getirecek, ulusal gelirlerimizi daha verimli kullanma imkanı sağlayacak, yatırımların olmasını ve yoksulluktan kurtulmamızı sağlayacaktır. Eğer bunu kısa zaman içinde başarabilirsek, bu insanların sabırlı olmalarını ve devamında kalkınmanın ilerlemesi için zemin sunacaktır.

- **Bütün bunlar çok kritik bir noktada odaklanmakta. Çok büyük beklenti ve umutlar var. Halk acil değişimler görmeye ihtiyacı var.**

- İlk olarak yapmak istediğimiz, yolsuzluğu ve ulusal gelirlerin başka noktalara sızmasını önlemektir. Bu, tek başına fazlasıyla halka yardım edecektir. Marks'ın dediği gibi "eğer bütün insanlar kulübelerde yaşasaydı herkes memnun olurdu". Eğer birisi kulübelere içinde bir köy inşa ediyorsa o zaman beklentiler de olacaktır. Halkın temel ihtiyaçlarını yerine getirmemiz gerekiyor, bu bizim için önceliklidir. Ekonomik programımız, çalışma alanlarının yaratılmasını içermektedir. Alt yapının oluşturulması gibi. Bu hem istihdam yaratırken aynı zamanda da iş yapılmaktadır. Çin ve Hindistan arasında bulunmamız gerçeğini değerlendirmemiz gerekiyor. Bu iki ülke yükselen süper güçlerdir ve bizler de bunların arasında bulunmaktayız. Önceleri bizleri, tarafsız, küçük bir ülke olarak görüyorlardı. Şimdi ise, onların arasında canlı bir köprü olmalı ve karşılaştırmalı üstünlüklerinden faydalanmalıyız.

***Dr. Baburam Bharattai NKP(M)'in Siyasi Büro üyesidir. 2. Seçim bölgesinde rakibini açık farkla yenerek seçildi. Röportaj "Nepali Times" gazetesine verildi ve www.nepalitimes.com adresinde 16 Nisan 08 tarihinde yayımlandı. Türkçe'ye çevirisi YKP (M-L)'in 19 Nisan 08 tarihli, "Proletarya Bayrağı" gazetesinden yapılmıştır.**

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Köylülerin sevgisini, düşmanın kinini kazanan bir komünist:

Bu ülkede Ermeni olmak zordur. Daha hafızalarımızda tüm sıcaklığıyla durmaktadır 1915 Ermeni Soykırımı. Henüz birinci yılını yeni doldurdu, Ermeni olmasına rağmen bu coğrafyayı uğruna ölmeye göze alacak kadar çok seven Hrant'ın haince katledilmesi. Bu ülkede devrimci olmak da zordur. Sıradan bir demokrat insanın bile her türlü baskıya maruz kalabildiği bir ülkede devrimci olmak ve öyle yaşamak.

Toplumun "Tek dil, tek millet, tek bayrak" anlayışıyla asimile edilmeye çalışıldığı, karşı duruşların büyük bedeller ödediği bir ülkede Ermeni kimliğiyle komünist olmak zordur.

İşte **Armenak Bakır (Orhan Bakır)** böyle bir ülkede Ermeni kimliğiyle insanlığın kurtuluş mücadelesinde yerini almış ve yaşamını Türk, Kürt, Ermeni çeşitli milliyetlerden ve azınlık uluslardan emekçi Türkiye halkı için feda etmiş bir komünisttir. Ezilen emekçi bir Ermeni ne anlam ifade ediyorsa O'nun yaşamında, emekçi bir Kürt, bir Arap, bir Türk, Boşnak, Çerkez de aynı şeyi ifade ediyordu. Çünkü O, insanları mensup olduğu milliyetlere göre değil, ezenle ezilen olduğu bir dünyada, dahil olduğu sınıfa göre değerlendiriyordu. Bunun için Proletarya Partisi saflarında çeşitli milliyetlerden yoldaşlarıyla omuz omuza faaliyet sürdürüyordu. Bu anlamda onu en iyi, bir dönem Proletarya

ARMENAK

Partisi saflarında birlikte faaliyet sürdürdüğü Hrant Dink'in "O, tertemiz bembeyaz bir sayfaya halkların kardeşliğini yazdı" sözü anlatıyordu.

1953 yılında Diyarbakır'da doğan Armenak Bakır, ilkokulu bitirdikten sonra İstanbul'da **Surp Harç Lisesi'**ne kaydedilir. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ni kazanır. Devrimci düşüncelerle burada tanışır. **Nubar Yalçıyan**, Hrant Dink, **Manuel Demir** ve daha başkalarıyla Proletarya Partisi saflarında örgütlenir. Bu durum egemenler tarafından pek hoş karşılanmaz. Bu yüzden TKP/ML

saflarında Ermenilerin faaliyet sürdürmelerini her zaman bir saldırı aracı olarak kullanmışlardır. Kimi dönem TKP/ML onlar için bir "Ermeni örgütü" olmuştur, kimi dönem "ASALA'yla işbirliği" içinde. Bunların hiçbirisi kuşkusuz gerçeği ifade etmemektedir. Gerçek olan bir şey vardır ki o da **TKP/ML'nin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yegane kurtuluş yolunu işaret ettiğidir.** İşte Armenak da bu gerçeği görerek Proletarya Partisi saflarında örgütlenmiştir. İlginçtir; Orhan ismini babasının bir arkadaşı koymuştur. İsmi aldığı kişi gözü pek bir fedaiymiş. (Fedai, Ermeni grupların oluşturduğu direnişçi Partizan gruplarının adı) Ablasının deyişleriyle "Adını onurla taşıdı ve o da iyi bir devrimci oldu." Ermeni Soykırımı sonrası bölgede sağ kalan ancak varlığını "gizlemek" zorunda kalan pek çok Ermeni aile, onunla başlayan bir uyanış içerisinde bulur kendini.

O her şeyden önce partisinin çıkarlarını düşünen bir militan, bir görev adamıdır. O Proletarya Partisi'nin bir üyesi ve kadrosudur. O, kimi zaman Tarih İplik Fabrikası'nın direnişinin örgütlenmesinde, kimi zaman askeri bir eylemdir. O'nun yaşamını en yalın haliyle ifade etmek gerekirse yigit bir Komünist, kararlı, sevilen ve unutulmayan bir kişilik diyebiliriz. Faaliyet yürüttüğü bölge-

nin Ali Ağa'sı olan Armenak, insanların gönlünde yer etmiş bir kişiliktir. Öyle ki köylüler şehit düştükten sonra yattığı yatağa kimseyi yatırmayacak kadar çok sevmişlerdir Armenak'ı. Öyle ki yaşlı bir köylü "Erosen öleceğine, benim oğlum öleydi" diyecek kadar, evlatlarından çok sevmişti Armenak'ı. Kuşkusuz bu sevgide Armenak'ın kitlelerle kurduğu diyalogun etkisi tartışılmazdır. Dürüst, sıcakkanlı, atik, insan sever bir kişiliğinin yanı sıra bölge halkının sorunlarıyla da ilgilenmesi devletin köylüler üzerinde uyguladığı baskılara karşı tavır koyan ve hesap sorucu özelliği de kitlelerle kısa sürede kaynaşmasını sağlamıştır. Bu konuda o dönem birlikte faaliyet yürüttüğü bir yoldaşının anlattığı bir olay ve o olay karşısındaki tavrı köylülerin Armenak'a olan sevgisinin en büyük kanıtıdır aslında.

"O dönemlerde Nazimiye Yüzbaşı'sı Ramazan Kılıç'ın korkulu rüyasıydı. Mazgirt'te Kulakkesen'in, Karakoçan'da Komiser Remzi'nin korkulu rüyasıydı. Orhan Bakır'ın adını Dersim'de, Elazığ'da, Bingöl'de duyan işbirlikçi hainler, faşist yöneticiler artık bir gün bile yaşamayı kâr sayıyorlardı. Çünkü bu ela gözlü çocuk halktan gelen şikâyetlerle huzursuz olmuştur. Orhan Bakır bir gün halktan bir şikâyet daha duyar, Yüzbaşı Nazimiye'ye bağlı Dallıbahçe köyüne gider, köyde düşünür. Geline ata bindirmiş, düşüğü başka bir köye gidiyor. Ramazan Yüzbaşı emir verir, indirin bu atın üstündeki. Kim bu? Düşün sahibi korkarak Ramazan Yüzbaşı'nın yanına gider, 'bey bu benim gelinim, ben oğlumu evlendiriyorum' der. Yüzbaşı 'benim niye haberim yok, çabuk indir, açın yüzünü, kimliğini verin belki teröristtir bu.' Düşün sahibi ne kadar yalvarmışsa yine de kabul etmemiş Ramazan Yüzbaşı. Geline attan indirip gelinle dans etmiş. "İşte böyle, bak o dağdakiler gelsin bırakmasın o zaman. Siz ekmeğinizi besleyin, bak biz varız onlar burada yok."

Orhan Bakır ani bir kararla yanına Kıvırcık ve kel Ferit kod adlı 2 arkadaşını alır, doğruca Nazimiye'ye gider. Orada 3 gün kaldıktan sonra 2 Şubat 1979 gecesi Yüzbaşı'nın evinin bulunduğu lojmana gider, kapıda 2 asker kafalarına kapısonu çekmişler sohbet ediyorlar, çok kuvvetli bir fırtına var. Bu fırtına sayesinde herkes içerde, nöbetçiye silahı dayayarak "biz size bir şey yapmayacağız,

siz kapıyı açtığınız iki laf söyleyip gideriz" der Orhan Bakır. Nöbetçi kapıyı vurur usul usul, hanımı "Ramazan yatıyor kim o?" diye seslenir. "Benim arkadaşım fenalaştı, açın kapıyı" der asker. Kapı açıldı, kel Ferit hemen içeriye daldı ve "ana biz bir şey yapmayız, sen kadınsın, kocana iki laf söyleyip gideriz" dedi. Kel Ferit kadınla konuşurken Ramazan gömüldü yatak odasının kapısından. Orhan Bakır "Ramazan hiç telaş etme, bize ekmeğinizi getir, biz gidiyoruz." Ramazan karısına dönerek "ne istiyorlarsa ver gitsinler." O arada Kel Ferit der ki; "anam sen dur o ekmeği kendi eliyle versin ki, bir daha gidip köylerde kimseyi işkene etmesin. Yüzbaşı bak biz geldik senin evine ve sen bize ekmeğinizi verdin. Bir daha bir köylüye hakaret eden sen bir daha ki gelişte seni vururuz. Tamam mı?" Evden çıktığında Yüzbaşı bahçe duvarına kadar beraber getirip serbest bırakırlar, güvenlik nedeniyle. Yüzbaşı Ramazan 7 Nisan ya da 7 Mart ayında istifa ederek ortadan kaybolur. (Bir yoldaşı)

Armenak kitlelerle bağının yanında Partinin militan kişiliğine de verecektir en önemli örneklerden bir tanesidir. Yaşamını Partiye adanmış, Partiyeye atan bir yüreğin altından kalkamayacağı bir zorluk yoktur. Bir eylem için gittiği İzmir'de tutsak düşen Armenak, Partinin böylesi değerli bir komünisti zindanlarda bırakılmama kararından sonra dış ağrısı bahanesiyle gittiği hastaneden yoldaşlarının yardımıyla firar etmiştir. Armenak, devlete askeri eylemlerle vurduğu darbenin yanı sıra kendini en güçlü hissettiği hapisanelerden de firar ederek onları düşürdüğü küçük durum nedeniyle daha özel bir nefretini ve kinini kazanmıştır. Firar sonrası eylemin büyük yankı uyandırmasından kaynaklı Parti O'nu Türkiye Kürdistanı'nda görevlendirir. 13 Mayıs 1980'de Kaypakaya'nın ölüm yıldönümünde parti kararı gereği bir polis komisyonunun cezalendirilmesi eylemi sırasında Elazığ Karakoçan'da girdiği çatışmada silah elde toprağa düşmüştür.

Devlet O'na olan kinini cenazesinde dahi göstermiştir. Cenazesini kimsesizler mezarlığına gömen devlet, daha sonra köylüler ve TKP/ML militanları tarafından kaçırılarak Nazimiye'nin Xarig (Yukarı Oduca) köyüne gömülen Armenak'tan intikam almak için kemiklerini çıkarttırıp Gole Xızır'a (Peri Çayı) atmıştır.

And olsun ki Emel yoldaş intikamını alacağız!

15 Mayıs 2003 tarihinde Tokat'ın Almus ilçesinde TC güçleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düşen Emel Kılınc 1979 Dersim Üçak

doğumluydu. Erzincan'da hemşirelik bölümünü okurken faaliyete başlayan Emel Kılınc bu süreçte tutuklanarak Erzurum Hapishanesi'nde üç ay kalır. Daha sonra okulu Ankara'da tamamlayan Emel yoldaş 2000 yılının yaz aylarında katıldığı Halk Ordusu saflarında gerilla birliğinin sağlıklı olarak Karadeniz dağlarında yerini alır. Gerillada kaldığı üç yıl boyunca sağlıklı görevini başarıyla sürdüren yoldaş 2001 yılında Özgür Gelecek gazetesinde çıkan TKP/ML TIKKO gerillalarıyla röportajda dostlarına ve yoldaşlarına şöyle sesleniyordu; "Tüm dostlara ve yoldaşlara buradan merhaba diyorum. Faşist diktatörlük bize her alanda saldırıyor. Biz de her alanda buna karşılık

vereceğiz, sonuna kadar savaşacak ve direne direne kazanacağız. ... Tesadüf olarak 7 şehidimizin olduğu bir dönemde gelmişim. Ben Umut İl yoldaş anlatmak istiyorum. Umut İl yoldaş, gerilla birliğinin sağlıklı olarak Karadeniz dağlarında yerini alır. Gerillada kaldığı üç yıl boyunca sağlıklı görevini başarıyla sürdüren yoldaş 2001 yılında Özgür Gelecek gazetesinde çıkan TKP/ML TIKKO gerillalarıyla röportajda dostlarına ve yoldaşlarına şöyle sesleniyordu; "Tüm dostlara ve yoldaşlara buradan merhaba diyorum. Faşist diktatörlük bize her alanda saldırıyor. Biz de her alanda buna karşılık

(Emel Kılınc)

Pusula

Militan duruş zorluklarla savaşmayı içerir

Proletaryanın kahraman ögretmeni Marks Paris'te komünarların savaşı sürerken şöyle haykırıyordu: "Komün yok edilecekse, mücadele sadece gecikmiş olabilir. Komünün ilkeleri ölümsüzdür ve yok edilemezdir..." (Paris Komünü Üzerine)

Tarih Marks yoldaşın öngörülerinin gerçekleşmesine tanıklık yapmakta gecikmedi. Yani Ekim Devrimi komünarların düşlerini gerçeğe dönüştürdü. Neydi gerçeğe dönüşen? Gerçeğe dönüşen; Bolşevikler önderliğinde devrimci şiddetle çarlık otokrasisinin yerle bir edilerek, proletarya diktatörlüğünün kurulmasıydı.

Ve Ekim Devrimi'ni birçok ülkede yeni devrimler izledi. Başkan Mao'nun önderliğindeki ÇKP'nin zaferi dünyada esen sosyalizm rüzgarını güçlü bir fırtınaya dönüştürdü. Bu fırtına beraberinde içte ve dışta büyük muharebelerin yaşanmasının kaçınılmaz olduğunu da gösterdi. Özcesi "Komünün ilkeleri ölümsüzdür ve yok edilemezdir" diyen Marks yoldaşın haklılığı yaşanan devrimlerle bir kez daha ispatlandı. Ama sınıf savaşımı bütün şiddetle sürüyordu. Marksizm-Leninizm ilkelerine dayanarak zafer kaza-

nan partilerin içinden çıkan yeni bürokrat burjuvalar işçi sınıfının davasına ihanet ediyorlardı. Elbette ki bu engeller karşısında umutsuzluğa düşüp teslim bayrağını çekenler de oldu.

Ama sınıf savaşımının bilimsel yasalarına inananlar ve insanlığın tarihi yürüyüşünün yengeli ve yenilgilerle iç içe olduğu gerçeğini kavrayanlar "durmak yok" şiarıyla ilerlediler. Sosyalizmde sınıf var ve sınıf mücadelesi olgusuna başta sınıf bilinçli proletarya olmak üzere tüm ezilenlerin dikkatini döne döne çektiler. Başkan Mao'nun "döne döne devrim" veya Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin hemen arifesinde "hala kimin kazanacağı belli değil" saptamaları süren kesintisiz savaşıma yapılan vurguydu. Bu vurgu aynı zamanda Marks'ın Komün'e dair yapmış olduğu değerlendirmeleri içeren anlayıştan bağımsız değildi. Ve nitekim aynı yenilgi ÇKP pratiğinde de yaşandı. Ama o ölümsüz ilkeler yok edilemedi-edilemez de. MLM'lerin sahip oldukları bu bilimsel kavrayış ve öngörü günümüzün karmaşık sorunlarını çözmeye, zorluklarla savaşmaya ışık tutuyor.

MLM'lerin sosyalist maskeli bürokrat burjuva diktatörlüklerin yıkılmasıyla birlikte dünyada estirilen sos-

yalizm karşıtı ihanet rüzgarından daha az etkilenmeleri tam da yukarıda altını çizdiğimiz doğru bakış açısına sahip olmalarından kaynaklanıyor. Dün "sınıf mücadelesinin" tarihe karıştığını ve "tarihin sonunun yaklaştığını" ilan edenler, bugün durmadan tarihin tokadını yiyorlar. Gerçeklerle oynamamaya çalışıyorlar, masa başında uyduruk teorilerle tarihin akışını, yönünün değerlendirmeyeceğini bu burjuva kalemlerini kurtuluşuna hizmet edecekleri büyük bir avantajdır. Bu avantaj ezilenlerin kurtuluşuna hizmet edecekleri büyük bir avantajdır. Bu avantaj ezilenlerin kurtuluşuna hizmet edecekleri büyük bir avantajdır. Bu avantaj ezilenlerin kurtuluşuna hizmet edecekleri büyük bir avantajdır.

Bugün dünyada yaşanan ekonomik ve siyasi krizden işaretleri bazı ülkelerde somut çatışmalara dönüşmüş durumdadır. "Küreselleşen" açlık, sefalet ve yoksulluk "küresel" çapta ezilenlerin öfkesi ve tepkisini büyütüyor. Bu iyi bir durumdur. Ama her şey değildir. Şöyle ki; emperyalistler ve usakların geniş emekçi yığınları uyutmak için uydurdıkları tüm yalanların, çizdikleri pembe tabloların geçiğün duvarına çarparak parçalanması ve bu durumun geniş yığınlar tarafından daha iyi görülmesi, devrimciler ve komünistler için büyük bir avantajdır. Bu avantaj ezilenlerin kurtuluşuna hizmet edecekleri büyük bir avantajdır. Bu avantaj ezilenlerin kurtuluşuna hizmet edecekleri büyük bir avantajdır. Bu avantaj ezilenlerin kurtuluşuna hizmet edecekleri büyük bir avantajdır.

Ama eğer böyle bir güce sahip değilse, egemenler ya şiddetle ya da ürettikleri yeni yalanlarla geniş yığınların öfkesi ve tepkilerini sistem içinde eritirler. Tüm mesele bu tarihi fırsatları büyük tarihsel eylemlere dönüştürecek sınıf bilinçli proletaryanın örgütlenmesi ve geniş yığınları etkileme, harekete geçirme, önderlik etme kapasitesindedir. Bu görevler başlatılmadıkça, emperyalistler ve işbirlikçileri geçici de olsa yaşadıkları bu krizleri şu veya bu şekilde atlatacak, ömürlerini daha da uzatabilirler.

Bundan dolayı da partinin döne döne altını çizdiği "kitlelere gidin, kitlelerin somut sorunlarını, çözümlerini doğru analiz ederek orada pratik hareket yaratın" söylemi boş bir söylem değildir. Çünkü büyük fırtınalar ancak geniş yığınları parti çizgisi etrafında birleştirip harekete geçirmekle yaratılır.

Dünyaya yaşanan ekonomik ve siyasi krizden işaretleri yaşadığımız coğrafyada da kendini hissettirmektedir. Son süreçte emekçilere dayatılan yıkım yasaları, kazanılmış haklara dönük saldırılar, yaşanan bu krizden ürünüdür. Yani, emperyalistler ve usakları yaşanan krizlerin faturasını emekçilere yüklemektedir. Buna karşı işçi ve emekçiler cephesindeki tepkiler yavaş yavaş sokaklarda yankısını bulmaktadır. İşte bu hoşnutsuzlukları büyütüp örgütlü bir güce dönüştürme göreviyle yüz yüze olduğumuz tartışılmazdır. Böylesi süreçler kitlelerle bağ kurmak,

onların siyasi bilincini yükseltmek bakımından oldukça elverişlidir. Bu elverişli ortamda, dağınık güçlerimizi, örgütlemek, örgütlü güçlerimizle kitle çalışmalarında tam bir seferberlik ruhuyla hareket etmek ertelenemez bir görevdir. Somut durumu kavramak ve anın görevlerini yüklenmenin anlamı da budur.

Bu süreçte Proletarya Partisi'nin tüm militanları Nisan 2008 Partinin kuruluşu vesilesiyle yayımlanan bildiriye ortaya konulan şu anlayış doğrultusunda hareket etme sorumluluğunu taşımalarıdır.

"İşte bu yüzden, bu yolda ısrar, bu uğurda feda, bu kavgada cesaret, bu mücadelede azim, bu savaşta kahramanlık, bu direnişte özveri hep daha iyi, daha fazla, daha yüksek, daha ileri olmak zorundadır. Bunu sergileme görevi, devrim mücadelesine hangi düzeyde katkı sunarsa sunsun herkes ve sorumluluğu her geçen gün daha da artmaktadır."

İçinden geçtiğimiz sürecin zorlukları bize kavgada ısrarı ve dirençliliği dayatıyor. Bu ısrarcılık sınıf mücadelesi açısından ortaya çıkan imkanları en doğru tarzda değerlendirmeyi ve gücümüzü rasyonel bir tarzda kullanmayı içeriyor. Yani, dört bir yana yumruk sallamak yerine, olması gereken öncelikli yerde olmalıyız. Sadece olmak yetmez, anın görevlerine yanıt olmak, süreci bir bütün olarak çözümlenmek için militanca düşünme, militanca çalışma temel prensibimiz olmalıdır. Militan-

Kavgada ölümsüzleşenler

Haydar Çakmak: Proletarya Partisi sempatzanı, Halk Ordusu Savaşçısı olan **Haydar Çakmak** Mazgirt-Dilanoğlu doğumludur. 11 Mayıs 1981 tarihinde Bakıl Ağa adlı bir muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde çıkan çatışmada şehit düştü. İhbarcısı olan Bakıl Ağa, Halk Ordusu tarafından ölüme cezalandırıldı.

Ağa Şimşek: 1962 yılında Erzincan Tercan Zager köyünde doğdu. Yılmaz, Zeki, Kara kod adlarını kullanan Ağa Şimşek, mücadeleye '80 öncesi katıldı. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin üyesi ve Halk Ordusu komutanlarındandı.

Kenan Bozkurt: 1963 yılında Dersim Hozat-Derik köyünde doğdu. 1980 öncesi mücadeleye '84'te de gerillaya katıldı. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin sempatzanı, Halk Ordusu'nun savaşçısıydı.

Gürsel Çelebi: 1972 Dersim Mazgirt- Yukarı Oyumca köyünde doğan **Gürsel Çelebi**, okumak için gittiği Tokat'ta daha önce ilgisinin olduğu Proletarya Partisi'nin düşüncelerini daha da bir benimser. Bu dönemde TMLGB ile bağlantı kurmuştur. Bu dönem Karadeniz'de gerillaya katılacağı duyan babası onu Tokat'tan Dersim'e götürür. Ancak bu çabası onun gerillaya katılma arzusunu engelleyemez ve Dersim'de gerilla faaliyetine katılır. 12 Mayıs 1992'de Sekerman'da ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi'nin ileri sempatzanıydı.

Gülseren Ağgül: 1972 Dersim Ovacık Karataş köyünde doğdu. Eylül 1990'da mücadeleye başlayan **Gülseren Ağgül**, Proletarya Partisi'nin sempatzanı olarak 12 Mayıs 1992'de Gürsel Çelebi ile birlikte ölümsüzler kervanına katıldı.

Mehmet Yaşar: 1968 Diyarbakır Dicle doğumlu olan **Mehmet Yaşar** 1989 yılında katıldığı Halk Ordusu saflarında 14 Mayıs 1992 yılında şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin sempatzanı ve Halk Ordusu'nun komutanıydı.

Eyüp Güllen: 11 Mayıs 1994 yılında Mazgirt Dinar köprüsünde bir kaza kurşunu sonucu şehit düşen Eyüp Güllen Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle Eskişehir üniversitesinde tanışır. Bir dönem Eskişehir'de TMLGB sorumluluğu yapan Eyüp Güllen, 1993 yazında gerillaya katılmıştır.

İbrahim Bozkurt: Duisburg Türkiye İşçileri Derneği'nin kurucularından olan **İbrahim Bozkurt** (Çermo Dayı) yalalandığı hastalık sonucu 5 Mayıs 1998 tarihinde yaşamını yitirdi.

ca düşünme, tali sorunlarla değil, ana sorunlarla uğraşmayı ve geneli somuta uygulamada yaratıcılığı zorunlu kılar. **Militanca çalışmaya**, haklı ve meşru zeminde gelişen hareketlere kayıtsız kalmamayı ve mutlaka sürece iradi bir müdahalede bulunmayı öngörür. **Militanca çalışmaya**, zorlukları için bir parçası olarak algılamayı ve görevlerin yerine getirilmesini de varlık gereği olarak kavramayı emreder. **Militanca çalışmaya**, görevleri ertelemeyi, disiplinsizliği, bedel ödemedi tereddütte düşmeyi reddeder. **Militanca çalışmaya**, yürütülen tüm çalışmaların merkezine partiyi ve parti politikalarını geneli yığınlarla ulaştırma hedefini asla gözden kaçırmaz. Dahası, **militanca çalışmaya** kitlelerden kopuk, kitle çalışmasına hizmet etmeyen her türlü hareketten kaçınır.

Sürece ve sorunlara bu bakış açısıyla yaklaşmak tüm örgütlü güçlerimize görevidir. Yapılması gereken en iyisini yapma sorumluluğuna görevlerimize yaklaşmalıyız. Süreci tersine çevirmek, yürüyüş temposunu daha da hızlandırmak için alan farkı gözetmeden hepimizi yitirmeye müsade eden teorik ve pratik sorunlarına dönmeliyiz. Sorunların bir parçası değil, çözücüsü olmalıyız. Devrimci heyecanı, devrimci coşkuyu ancak böylesi bir pratikle kazanabiliriz. Kaypakaya çizgisinde ısrar, Kaypakaya yoldaşlığı, zorluklarla savaşmayı ve kazanmayı öngörür. Ve gün, bunun gerekliliklerini yerine getirme gündür.

Emekçi kadınlarla ilgili bir Uslu yorum!

Kaç çocuk doğuracağına Başbakanın karar verdiği bir ülkede, kadının kaç kez evlenebileceğine de bir sendika konfederasyonu başkanının karar vermesini olağan mı karşılamak lazım acaba?

Başbakan Erdoğan bir süre önce yaptığı açıklamayla kadınlara üç çocuk doğurmasını "salık vermiş" ve bunu da ülkesini, vatanını, milletini sevmenin bir ölçütü olarak ortaya koymuştu. Kadınlara "kuluçka makinesi" yerine koyan bu anlayış, birçok tepki almasına karşın Erdoğan, açıklamasını tekrar ederek, "sözünün eri" olduğunu göstermişti.

Kadınlar konusunda bir yorum da Hak-İş Başkanı Salim Uslu'dan geldi. Üstelik, temsil ettiğini iddia ettiği emekçi kadınlarla ilgiliydi söyledikleri. Toplumun önemli bir kesimi tarafından protesto edilen ve de işçi ve emekçilerin kazanılmış tüm haklarına yönelik en büyük saldırılardan biri olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı gibi bir yasa-yı savunması gereken en son kişilerden biri olarak Konfederasyon Başkanı sıfatıyla Salim Uslu, yasa gereğince evlenen kadınlar için öngörülen 12 aylık tutarındaki evlenme yardımının "sadece ilk kez evlenecek kadınlara, 12 ay yerine 24 ay tutarında" verilmesine destek çıktı.

Salim Uslu bir yandan bu uygulamayı savunurken diğer yandan konuya ilişkin yaptığı yorumla da dikkatleri üzerine çekmeyi başardı. İşte Uslu yorumu: "Dul kadın ilk evliliğinde zaten evlenme yardımı almıştır. İlk kez evlenip yuva kuracak, halk deyişle kuru yere ateş yakacak, genç kıza verilsin istedik."

SSGSS Yasası'nın en önemli saldırı hedeflerinden birinin emekçi kadınlar olmasının sendikaların gündemine özel olarak girmediği zaten bu süreçte özel olarak dikkatlerden kaçmayan bir olguydu. Kadınlara yönelik saldırılar yasaya karşı çıktışta bir başlıktan öteye gitmezken, sendikaların kadın kolları ve çeşitli kadın kurumlarının çalışmaları dışında önemli bir tepki örgütlenemedi.

Bu durumda, sendikaların yönetimlerindeki kadın sayısının azlığının da etkisini gözmeden gelmek mümkün değil. Uslu'nun başkanlığını yaptığı Hak-İş'te hiç kadın yönetici bulunmazken, bu sayı diğer konfederasyonlar açısından da parlak değil. DISK'e bağlı sadece iki sendikaların başkanı (Bank-Sen ve Dev Sağlık-İş), KESK'e bağlı ise bir sendika (Tüm-Bel Sen) başkanı kadın. Sendikaların yönetimlerinin erkek ya da kadın olmasının, emekçi kadınların haklarının savunulması açısından bir öneminin olmadığı iddia edilebilir. Ancak tek başına kadın emekçilere sendika yönetimlerinde yer verilmezken, işyerlerindeki haklarının savunusunun da nasıl yapılacağı merak edilebilir.

Salim Uslu'ya dönecek olursak, kendisinin evlilik yardımının amacını bilmemesi mümkün değildir. Mümkün olmayan diğer bir nokta da kadının birinci veya ikinci kez evleniyor oluşunun ne gibi bir değişiklik yaratacağıdır. Belki Konfederasyon Başkanı olarak Salim Uslu, biz emekçi kadınlara bunu da açıklar. Bekliyoruz...

Sistemin yansıması: Pippa Bacca cinayeti

Sanat dünyasında Pippa Bacca olarak tanınan İtalyan sanatçı Giuseppina Pasqualino di Marineo ve arkadaşı Moro "dünya barışına sanatsal bir etkinlikle" katkı sunmak için Milano'dan "Beraberimizde yolculuk boyunca üzerinde birikecek tüm kirlerle birlikte götürüceğimiz tek elbise beyaz gelinlik olacak" söylemiyle yola çıkmıştı. 8 Mart 2008'de Milano'dan başlayan yolculuklarını Slovenya, Hırvatistan, Bosna, Bulgaristan, Türkiye, Suriye, Lübnan, Filistin ve İsrail güzergahından Tel-Aviv'de noktalamayı planlıyorlardı.

İki İtalyan sanatçının amacı, "tehlikeli" görülen ülkelerden otostopla geçerek insanlara gü-

çünü geçtikçe artmaktadır. Cinselliğin tabulaştırılması nedeniyle bastırılmış duygular sistemin bir ürünü olarak kendini bu tip olaylarda dışa vurmaktadır.

Türkiye'de 2002-2005 yılları arasında istatistiklere göre 21 bin 111 çocuk cinsel taciz ve tecavüz mağduru olmuştur ve araştırmacılar şikayetlerin en az 10-15 katı kadar fazla olayın gerçekleştiğini savunmaktadır. Bugün dünyadaki her üç kadından birisi şiddet, taciz veya tecavüz mağduru olmaktadır. Uluslararası Af Örgütü'ne, Türkiye'de gözaltında bulunan kişilere cinsel saldırı yapıldığı yönünde bilgiler gelmeye devam etmektedir. 2000 yılında yayımlanan bir çalış-

sakatlanmaya sebep olmaktadır."

ATO'nun araştırmasına göre Türkiye'de her 350 kadından biri fuhuş tehlikesiyle karşı karşıya kalmakta ve kadınların % 30'unu kocası "satmaktadır"! Bu noktada kadınları bedenlerini pazarlama noktasına getiren yoksulluğa, sefalet ve yozlaşmaya dikkat çekmek gerekir. Kadınların % 34'ü de iş yerinde tacize uğramaktadır. Çalışan kadınlar iş yerlerinde de fiziksel ve psikolojik tacize maruz kalarak yine metalaştırılma ve ikincilleştirilme gerekliliğinden dışarı taşınmaktadır. Kadın istihdamının her geçen gün düştüğü, çalışma koşullarının elverişsiz ve ağır olduğu bir ülkede mevcut düzen içinde bu so-

ğünü bulamamakta hatta kadın olmasından ötürü suçlu olarak kendisi gösterilmekte, "tacizi meşrulaştırabilecek bir sebebin" olup olmadığına bakılmaktadır. Yılı başında Taksim'de yaşanan taciz olayları ve tacizcilerin 57 YTL gibi komik bir rakamla cezalandırılmaları buna en açık örneklerden biridir ve her gün bunun gibi pek çok olay yaşanmaktadır.

Pippa Bacca cinayetinin ardından Denizli Valisi Canpolat'ın "Gerçekten çok üzgünüz. Pippa Bacca'nın öldürülmesi Türk turizmine zarar verdi" şeklindeki açıklaması da kadının toplum içinde nasıl ikincilleştirildiğinin, nasıl metalaştırıldığının somut bir örneğidir. Egemenlerin yaptığı açıklamalara olayın sistematik temellerini açıklamaktan öte kendi propagandalarını yapmaktan ibaret olarak kaldı. Bu yaşananlarda da görüldüğü gibi halkın kaygıları ile hâkim sınıfların kaygılarının ne kadar farklılaştığı ortadadır. Aynı şekilde, yaşanan bu ve benzeri olaylar hâkim sınıfların yansıtmaya çalıştığı gibi sadece sapık bir katilin eseri değil yarı-sömürge, yarı-feodal düzenin sonucudur ve tüm ülke çapında milyonlarca kadını etkileyen sistematik bir şiddetin, baskının somut bir yansımasıdır. Yaşananlar kimse tarafından şaşırtıcı bulunmamaktadır. Öyle ki sanatçının kaybolduğunun açıklanmasının ardından medyada "korkulanın Picca'nın başına gelmesi olacağı umulduğu" açıkça ifade edilmiştir. Toplumun kadına bakışındaki bu çarpık fikirler, ancak özgürlük sorunu olan her toplumsal kesiminin (etnik/ulusal azınlıklar, kadın), her türlü sömürü biçiminin, ezme-ezilme ilişkisinin ortadan kaldırılacağı bir toplumsal eşitlik için mücadele etmesiyle aşılabileceği açıktır. Bunun ülkemizdeki karşılığı ise ülkemizde ataerkilliğin en önemli kaynağı olan yarı-feodal düzeni yıkanacak olan Yeni Demokratik Devrim mücadelesine katılmaktır.

venilebileceğini kanıtlamaktaki fakat Pippa Bacca Türkiye'yi geçemedi. Arkadaşı Moro ile daha sonra buluşmak için ayrılmasından bir süre sonra ortadan kaybolan Pippa Bacca, kendisini arancına alan kamyon şoförü tarafından Gebze'de tecavüz edilip ardından boğularak öldürüldü. Yaşanan bu olay medya tarafından yalnızca sapık bir katilin suçu olarak yansıtılmaya çalışıldı. Türkiye'nin pek çok yerinden hem kurumsal hem de bireysel olarak İtalyan halkından ve sanatçının ailesinden "Türk Milleti adına" özürler dilendi.

Bu şekilde, tüm bu yaşananların -taciz, tecavüz, şiddet, cinayet- sistemin birer ürünü olduğu göz ardı edilmeye çalışılmaktadır. Oysaki asıl vurgulanması gereken nokta bu yaşananların sistematik bir sorun olduğudur. Sistemin en küçük yapı taşı olan ailede başlayan, okul döneminde artarak devam eden kadın üzerindeki yoz, ataerkilli anlayış, yaşamın her alanında kendini göstermektedir. Küçük yaşlardan itibaren kadın bir cinsel obje olarak görülmekte ve metalaştırılmaktadır. Bu metalaştırmanın ikili bir yönü vardır. Birincisi bekâretin fetişleştirilmesiyle toplumda namus cinayetleri yaşanmakta; diğer yandan kadınlara yönelik taciz, tecavüz, şiddet

mada, ağırlıklı olarak T. Kürdistanı'nda kadınların % 2'sinin kolluk güçlerinin cinsel saldırısına maruz kaldığı bildirilmiştir. Gözaltındaki, hapisanelerdeki kadınlara yönelik böylesi fiziksel, psikolojik, cinsel tacizler, tecavüzler ve şiddet de devletin kadına bakışının dolaysız yansımasıdır.

BM Nüfus Fonu raporuna göre; "Türkiye'de her 3 kadından biri genellikle bir aile ferdî ya da tanıdığı biri tarafından dövülmekte, cinsel ilişkiye zorlanmakta ya da istismara uğramaktadır. Şiddet 14-44 yaş grubundaki kadınlarda kanserin sebep olduğu kadar ölüme ve

nuçların önüne geçilmesini beklemek hayalperestliktir.

Tüm bunların altında yatan sebeple ataerkilliğin hakim olduğu yarı-feodal yapı olarak karşımızda durmaktadır. Bunun sonucu ise sadece kadın-erkek arasındaki eşitsizlik, erkeğin kadın üzerindeki baskı ve denetimi değil her türlü baskı ve zulmün meşrulaştığı bir zihniyettir. Örneğin, her gün pek çok kadın günlük hayat içerisinde (toplu taşıma araçlarında, sokaklarda, evde, okulda) tacize maruz kalırken bu zihniyetten kaynaklı sesini çıkaramamaktadır. Tepkisini ortaya koyan kadınlar ise karşılı-

Bacca'nın katili protesto edildi

Pippa Bacca'nın "Barış Yolculuğu"nun Türkiye ayağında tecavüze uğrayarak, hunharca katledilmesine dönük tepkiler devam ediyor.

17 Nisan'da Kartal Meydanı'nda bir açıklama

yapan EKD'li kadınlar "Bacca'nın katili erkek egemen sistemdir" dediler. EKD adına Tuğba Gümüş tarafından yapılan açıklamada, Bacca'nın tecavüze uğrayarak katledilmesi lanetledi.

Gebzeli kadınlar "Hepimiz Bacca'yız"

Bir diğer eylem ise, Emekçi Kadın Platformu tarafından gerçekleştirildi. Platform, Gebze'de yaşanan iki tecavüz saldırısına karşı bir yürüyüş düzenledi. Kadınlar, tecavüz edilerek katledilen Picca Bacca'nın resimlerini taşıyarak, "Hepimiz Pippa'yız" dedi. Eylemde ayrıca bir polislin tecavüz saldırısına maruz kalan A.G.S.de gündemleştirildi.

Açıklamada ayrıca: "Bu katliam başka ülkelerde de olabiliirdi. Ancak bu coğrafyada tecavüzleri koruyup kollayan yasalar var" denildi. (Kartal)

Kadınların mücadele tarihinden...

Bursa'da kadın iplik işçisi kadınların direnişi (10 Mayıs 1908);

Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde kimi kentlerde bulunan halıcılık gibi işletmelerde çok sayıda kadın çalışıyordu. Kadınlar, askere alma ya da vergilendirme yoluyla sayıma tabi tutulmadıklarından günümüze ulaşan genel nüfus oranlarını gösteren bir belge yoktur. Fakat İstanbul Fransız Ticaret Odası'nın 31 Ağustos 1900 tarihli aylık bülteninde şu bilgiler yer alıyor:

Sivas ve yöresindeki kazalarda yaklaşık 10 bin dokuma tezgahı bulunuyor. Kadın işçilere günde 10 para ile 1 kuruş arasında ücret ödeniyor. Uşak'taki bin 200 dokuma tezgahında 6 bin kadın çalışıyor. Ve günde her biri 2 ila 6 kuruş arasında ücret elde ediyor. Bir diğer kaynağa göre de Osmanlı'da 250 bin işçinin 75 bini kadındır.

İstanbul ve İzmir'deki iki tütün fabrikasında 1913'te bin 71 erkek, 923 de kadın çalışmaktadır. Bu rakam 1915 yılına gelindiğinde kadınlar için 1096'ya çıkmıştır. 1900'lerde Bursa'daki 16 iplik fabrikasında 20 bin kadın işçi çalışmaktadır. 1913'te Makri Köy Askeri Bez Fabrikası, Manisa ve Yedikule fabrikalarında 604 işçi çalışmaktaydı. Bunların yüzde 50'si kadındı. İpek dokuma söz konusu olduğunda bu oran yüzde 95'lere varıyordu. Konserve imalatı yapan 7 fabrikada 274 işçi çalışmaktaydı. Bunların 194'ü kadın işçi, sadece 67'si erkek işçiydi.

1897'de İstanbul Kibrit Fabrikası'nda çalışan 201 işçiden 121'i kadındı. 1915'te İstanbul'da sabun imalatı yapan iki fabrikada çalışan 84 işçinin yüzde 10'u kadındı.

1915 yılında erkek ve kadın işçi ücretleri arasındaki fark iki katın üzerindedi. Erkek işçiler günde 10-13 kuruş alırken, kadın işçiler 4-6 kuruş arasında ücret almaktaydılar.

1900'lü yılların ortalarından itibaren Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli büyük kentlerinde 100 kadar grev patlak verdi. Bu grevler kadınların yoğunlukta olduğu gıda, dokuma, tütün, iplik gibi işkollarında gerçekleşti. Kadınlar bu grevlere ya kadın işçi olarak etkin bir tarzda ya da babalarının, kardeşlerinin yanında destek güçleri olarak katıldılar. Bu örneklerden biri de 1900'lerde 16 iplik fabrikasında 20 bin kadın işçi çalışan Bursa'da yaşandı.

Yorumsuz...

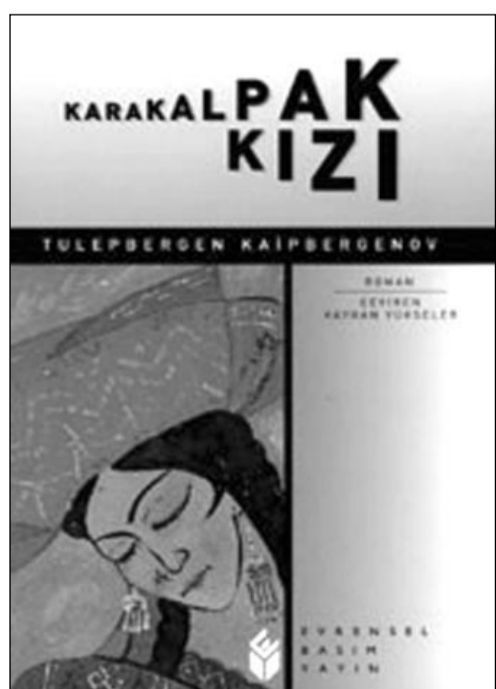
* İstanbul Kağıthane'de bir kadın, oturduğu apartmanın 6. katından atlayarak intihar etti. 22 yaşındaki kadın, çevredekiler tarafından Osmekyadan Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılırken yolda hayatını kaybetti.

* Van'ın Gevaş ilçesinde ekmeğin pişirmek isteyen bir kadın, tandıra düşme sonucu yanarak yaşamını yitirdi. Edinilen bilgiye göre, 44 yaşındaki kadın, ekmeğin pişirirken dengesini kaybederek tandıra düştü. Çevrede bulunanların yardımı ile düştüğü yerden çıkarılan S.A., yanarak hayatını kaybetti.

* İzmir'in bir ilçesinde 5 ay önce mandalina bahçesinde mevsimlik işçi olarak çalışırken H.A. tarafından tecavüze uğradığını iddia eden R.A., ailesinden ve tecavüzcüsünden ölüm tehdidi aldığını belirterek, İHD İzmir Şubesine başvurdu.

* 3 yıldır imam nikahlı olarak yaşadığı H.T'den şiddet gören ve bu nedenle de defalarca evden kaçarak ayrılmak istediğini belirten 6 aylık hamile B.Y. (29), eşinin ailesini ve kendisini ölümle tehdit ettiğini söyleyerek, kadın haklarını savunma sivil toplum kuruluşlarından yardım talep etti.

Ne okuyalım?

Karakalpakistan, Özbekistan'da özerk bir cumhuriyettir. Feodal ilişkilerin ve dinin baskısının çok yoğun olduğu bir bölge... Bu baskılar en çok kadınları ezer. Bir yandan feodal beylerin baskı ve sömürüleri, diğer

yandan ikinci cins durumuna itilmişliği sayısız acısını, baskısını yaşar kadınlar. Cumagül de yoksul Karakalpak kadınlarından biridir. Acı, dayak ve aşağılanmalarla dolu geçen annesinin hayatına benzer bir hayat onu beklemektedir. Evliliği bundan kurtuluş olarak umut etse de durum hiç de böyle olmaz. Aksine evliliğiyle birlikte dayanılmaz baskı ve şiddet o derece artar ki Cumagül intihar girişimine kadar sürüklenir. Bunlar sadece onun değil, yoksul Karakalpak köyünde yaşayan tüm kadınların birbirine benzeyen alinyazılarıdır.

1917 Ekim Devrimi ile birlikte yoksul Karakalpak köylülerinin yaşamlarıyla birlikte kadınların yaşamının da nasıl değiştiğine tanıklık ederiz. Artık "değişmez" denilen kadınların yaşamı

ciddi değişikliklere uğrar. Sovyet iktidarı ile Karakalpak kadınları birçok haklara ve özgürlüğe kavuşur... Kölelik sona ermiştir, kadınlar eşitliğe ka-

Karakalpak Kızı

muştur... Bundandır ki kendilerine çok şey kazandıran devrime, sosyalist inşaya da canla-başla, fedakarca sahip çıkar, savunur, korurlar kadınlar. Artık bir mal değil, aktif öznedirler... Elbette bu o kadar kolay olmaz. Feodal baskı ve din bir pranga olmaya devam eder. Sovyet iktidarı aydınlanma, dönüşüm, inşaa çalışmalarında ve feodal-gerici güçleri bertaraf etmede ileriye adımlar attıkça, bu prangalar da bir bir kırılır. Emekçi kadınlar için devrimin aydınlık, eşit bir hayatın adı olduğunu görürüz romanda.

Karakalpak Kızı, kadın sorununa dair yazılmış ender, gerçekçi romanlardan biridir.

Sosyalizmin kadınların hayatını nasıl değiştirdiğini, kadınların kurtuluşunun sosyalizmle mümkün olduğunu anlatmakla kalmaz yazar; aynı zamanda feodal beylerin dini de kullanarak yoksul köylüleri iliklerine kadar sömürmelerine, bu karşı-devrimcilerin iktidarlarını kaybetmemek için her türlü baskı, korku yaratma, sabotaj, katliam ve benzeri yöntemleri nasıl vahşice kullanarak direndiklerine ve halkın kendisini yönetmesinde sömürünün son bulmasına ve halkın maddi ve manevi açıdan refaha kavuşmalarına da tanıklık ediyoruz.

Ezilenlerin de ezilen olan kadınların alinyazılarının değişmez olmadığını, bu yazıyı kendilerinin tüm emekçilerle birlikte yeni baştan yazabileceğini görmek, kaderlerini değiştirmek için cesaretlendirici, değiştirilebilirliğine inancı güçlendirici olacaktır.

Tulebergen Kaipbergenov'un Karakalpak Kızı romanı Evrensel Basım Yayın tarafından basılmış ve 504 sayfadandır oluşuyor. Bir İK okuru

Mısır Komünist Partisi'nden dayanışma çağrısı*

Sizlerden ricamız, bu metni diğer kardeş partilere de ulaştırarak dayanışma göstermelerini rica ediyoruz.

7 Nisan 08,

Sabahın erken saatlerinden itibaren, başkent Kahire'nin önemli meydanları ve caddeleri, özel güvenlik güçleri ve sivil polislerce kuşatıldı. Kimi diğer şehirlerde de, İskenderiye, Algarbiya gibi, insanlar sokaklarda ve meydanlarda polis ablukasının tanığı olmuştur. Özellikle AL Mahalla şehri kitlesel eylemlerin merkezidir. Yaklaşık 200 eylemci, farklı bölgelerde ve zamanlarda gözaltına alınmıştır. Belli sayıda işçi, tekstil fabrikası Gazl Al Mahalla işçileri ile dayanışmak için grev yapmaktadır. Grevin talepleri arasında, Al Mahalla işçilerini olduğu gibi tüm emekçileri ilgilendiren ücret artışlarının, fiyat artışlarıyla dengelemesidir. Al Mahalla grevi, devasa bir gösteriye dönüşerek tüm şehri kapladı. İşçiler, köylüler, yoksul insanlar yürüyüşlerin güvenliğini sağladılar. Yaklaşık 30.000 kişi, pahalılığa, tekelleşmelere ve Neo-liberalizme karşı sloganlar attı.

Mısır merkezi güvenlik güçleri, gaz bombaları, kauçuk mermileri, elektroşoklarla, gerçek mermilerle göstericilere saldırarak yüzlercesinin yaralanmasına sebep oldu. Polis, yaralıları ve gösterilen katılmayanları dahi gözaltına alıp hala gözaltında tutmaktadır. Al Mahalla'dan gelen haberler, biri 9 yaşında kız çocuğunun, diğeri ise 20 yaşında bir erkeğin öldüğünü doğrulamaktadır. Mısır polisine bağlı özel bir birim olan "Kara güçler", mağazaları, trenleri, kamu binalarını ve araçları yakarak ve bunları da işçilerin üzerine yükleyerek eylemlere katılanları suçlamaya çalışmakta. Amaçları, polisin şiddetini kullanarak, son yıllarda şiddetlenen toplumsal muhalefeti ve işçi sınıfının mücadelesini ezmeğidir.

Sizlere çağırımız, Al Mahalla işçilerinin haklı taleplerini ve mücadele araçlarını (grev, eylem vb.) seçme hakkını desteklememizdir. Biz komünistler, tüm demokratik ve toplumsal güçler olarak uyarıyoruz, bundan sonra polis devleti, genelde tüm işçi sınıfına ve özel olarak da Al Mahalla işçilerine karşı çok büyük bir baskı kampanyası başlatacağıdır. Bu kaygılarımız, polisin yapmış olduğu Vandalizm, işçi önderlerine yönelik yaptığı düzmece suçlamalara dayanmaktadır.

Saygılarımızla.

MISIR KOMÜNİST PARTİSİ

(*Bu çağrı, -Palestine Blogs- İnternet sayfasından, İşçi-Köylü için çevrilmiştir.)
(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Al Mahalla grevinden tanıklıklar

Grev öncesi

25.000 Al Mahalla işçisi -Ortadoğu'nun en büyük tekstil fabrikası- 6 Nisan'da, 350 Mısır Lirası (yaklaşık 60 Dolar) olan maaşlarının enflasyon oranında artırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle grev kararı aldılar. Mahalla işçilerinin grevi Mısır işçi sınıfı ve halkı için, basit fakat önemli talepler içermekte. Eğer Mahalla işçilerinin grevi gerçekleşir ve zaferle de sonuçlanırsa, Mübarek rejimine karşı çok önemli bir zafer kazanılmış olacaktır. Fakat, bağımsız sendika ve grev hareketinin öncülerinden olan Mahalla grevi, İşçileri Bakanlığı tarafından yasadışı ilan edildi.

Devletin güvenlik güçleri, resmi sendika (**Sendikalar Genel Konfederasyonu**) ve Çalışma Bakanlığı, 6 Nisan grevinin engellenmesi için gerekli tüm önlemlerin alınacağını açıkladılar. Mahalla şehri, başkent Kahire'ye iki saat mesafede ve 35.000 polis tarafından ablukaya alınmış durumda. Şehre giriş de yasak. Kahire'de beş kişi bugün greve destek için bildiri dağıtarken gözaltına alındılar. Diğer taraftan, işçi önderleri gözaltından ve diğer saldırılardan korkmayarak mücadeleye devam ediyorlar.

Aynı zamanda, vergi memurları, bağımsız sendikal örgütler, Mahalla greviyle dayanışmak için aynı gün grev ve eylem kararı aldılar. Mahalla

Bu yazı, Mısır'da Mahalla tekstil işçilerinin geçtiğimiz haftalarla gerçekleştirdiği eylemlere ilgili tanıklıklarıdır ve "Palestine.blogs-pot.gr" sitesinden alınarak İşçi-Köylü gazetesi için çevrilmiştir.

İşçileri Dayanışma Komitesi, tüm Mısırlı işçileri ve halkı greve dayanışmaya çağırdı. Görünen o ki, neo-liberal ve teşhir olmuş Mübarek rejimi, 6 Nisan grevinin bastırılmak için tüm araçları kullanacaktır. Mahalla işçileri, tüm emekçileri ve dünya işçi sınıfını, haklı mücadelelerine destek vermeye çağırıyor.

Grev sonrası

Sevgili dostlar, Mahalla'dan döner dönmez, sabah saat 08.30 gibi bazı Mısırlı arkadaşlarla birlikte şehirdeki fabrikaya ulaştık. Fabrikanın etrafı polis tarafından çevrilmişti. Fakat buna rağmen bir sendikacıyla

konuşmayı başarabildik. Sendikacı bizlere, sabah 07.00-07.30 gibi yani vardiyaların değişimi sırasında polisin daha fazla olduğunu, işçileri tek tek alarak, 5.000 işçinin grev yapmasını engellediklerini söyledi.

Sonrasında ise, bizleri basın mensubu olarak fabrikaya götürerek bizlere "işçilerin çalıştığını", "grevin olmadığını" göstermeye çalıştılar. Bizleri götürdükleri bölümlerde sadece fabrika yönetiminden kişiler vardı, bizlerin işçilerle konuşmasına izin vermediler ve fabrikanın tamamını gezmemize de yetkili olmadan müsaade etmediler. Onlara bu oyunu daha fazla oynamak istemediğimizi ve

dışarı çıkmak istediğimizi söyledik. Zaten egemen medya görüntüleri çekmiş ve bunları yayımlayarak Mahalla'da bir şey olmadığını propagandası yapmaktaydı. BBC ve bir haber ajansı dışındaki tüm gazeteciler şehri terk etmişlerdi.

Saat 03.30'da, polis, vardiya değişimi sırasında kapıda bekleyen ve grevi başlatmak isteyen işçilere saldırarak iki sendikacıyı gözaltına aldı. Şehir kaynamaya başladı. Çoğunluğunu işsizlerin ve genç işçilerin oluşturduğu binlerce kişi meydana toplandı. Bunun üzerine polis toplananlara gaz bombası ve gerçek mermilerle saldırmaya başladı. Polis bir taraftan çocukların üzerine ateş ederken, diğer taraftan da siviller yüzlerce insanı tahta coplarla döverek gözaltına alıyordu. 4 ya da 7 kişinin hayatını kaybettiği tahmin edilmekte. Yüzlercesi ise yaralı veya gözaltında. Tren istasyonu ve yollar yanarken, saat gece 11.00'de diğer vardiyadan çıkan işçilerle birlikte direniş büyüyerek devam etti. Barışçıl grev, polisin saldırganlığı sonucu bir halk ayaklanmasına ve şehir tam anlamıyla savaşa alanına dönmüştü. Bulduğumuz binaya çok fazla gaz bombası atıldığı için buradan ve şehirden ayrılmak zorunda kaldık. Görüldüğü kadarıyla, direnişler sabaha kadar devam etti.

Dayanışma adına şimdilik bu kadar.

Filistin halkı tutsaklarını sahiplendi

Siyonist İsrail Devleti'nin Filistin halkına dönük saldırıları sürerken, işgale karşı Filistin direnişi de saldırıları karşı saldırılarla cevaplıyor. Filistin halkı ayrıca, Siyonist kuşatmanın bir parçası olarak Gazze'de hüküm süren gıda ve temel ihtiyaç maddeleri yoksunluğuna, tüm Gazze'yi karanlıkta bırakacak olan elektrik kesintisi eklense de, direnişte esir düşenleri de unutuyor.

FHKC ve Filistin halkı, **17 Nisan Tutsaklar Günü** nedeniyle **Khan, Younis, Gazze, Ramallah ve Lübnan**'ın çeşitli yerlerinde çok sayıda eylem ve etkinlik gerçekleştirdi. Khan Younis'te yapılan eylem çok sayıda FHKC üye ve yöneticisi katılırken, FHKC Merkez Komite üyesi **Wissam Fakawi** tarafından yapılan açıklamada, İsrail hapishanelerinde tutulan Filistinli tutsaklar selamlandı ve derhal serbest bırakılmaları talep edildi. Eylemde, bir delegasyon tarafından Kılızhaç'a, Filistin milletvekili ve FHKC'nin tutsak Genel Sekreteri Ahmad Sa'adat'a ve diğer Filistinli tutsaklara ulaştırılmak üzere mesajlar verildi.

Eylemlere sendikalar da katıldı

Geniş çaplı gerçekleşen eylemlere

katılanlardan biri de, Sağlık İşçileri Sendikası'ydı. Sendika Gazze'de yaptığı basın açıklamasında, tüm uluslararası emek örgütlerine aralarında sendikacıların ve sendika üyelerinin bulunduğu tutsaklara ve özgürlük mücadelelerine destek verme çağrısında bulundu.

Eylemlere destek veren bir diğer sendika ise, **Lise Öğrencileri Sendikası** oldu.

Sendika, Ramallah'ta gerçekleşen eyleme katılan sendika tarafından, tutsakların Filistin tarihinin bir parçası olarak, eğitim amaçlı okullarda okutulması çağrısında bulundu. İlerici Öğrenciler Eylem Cephesi de, Al-Tirah Koleji'nde bir etkinlik gerçekleştirdi.

Şehit ve tutsak ailelerini sahiplenme çağrısı yapıldı

Eylemlerden biri de, Gazze'de, Al-Shawwa Kültür Merkezi'nin önünde gerçekleştirildi. FHKC Merkez Komitesi üyesi **Yousef al-Salibi**, burada yaptığı konuşmada, aralarında Yousef Maraghah (Abu Jamal), Abdellkader Abdelfarim, Rasim Halawa, Ali al-Jaafari, Ibrahim al-Rai, Omar al-Kassim ve Mustafa al-Akkawi'nin bulunduğu Filistin ulusal hareketi şehitlerini ile tutsaklarını andı ve ailelerini sahiplenme çağrısı yaptı.

Bangladeş'te pirinç grevi

Bangladeş'in Dhaka kentindeki yaklaşık 12 tekstil fabrikasının çalışanları gıda maddelerinin fiyatlarındaki sürekli artışı protesto etmek ve daha yüksek ücret talebiyle greve gitti.

Hükümet ise tekstil işçilerinin eylemine karşı özel polis birliklerini ve orduyu devreye soktu. Kolluk güçleri, gözyaşartıcı gaz, cop ve uyarı ateşi yaparak gerçekleştirdikleri saldırılarla grevi bastırmaya çalıştılar. Eylemci işçiler ise taş atarak ve bariyerler kırarak kendilerini korumaya çalışırken, bu saldırılarda en az 100 işçi yaralandı. İşçilerin eylemi, Ordu'nun daha kapsamlı bir saldırıya girişmesiyle birlikte dağıldı.

144 milyon nüfusu olan Bangladeş'te insanlar günde en fazla 1 Dolarla yaşamak zorun-

lu. Buradaki tekstil işçileri dünyanın en düşük ücretle çalışanları. Ortalama aylıkları 23.6 Dolar. Bangladeş'te 2 milyon kadar insan tekstilde çalışıyor. Bunların ortalama % 85'i kadın. Bir işçi açlıktan ölmek için, sadece

pirince, gelirinin yaklaşık % 70'ini vermek zorunda.

Tekstil işçileri sendikası başkanı, 2006 yılında asgari ücretin 25 Dolar olarak belirlendiğini, ancak bu süre içinde pirinç ve diğer temel gıda maddelerinin fiyatlarında iki kat artış olduğunu söylüyor.

Evrensel Bakış

Açların devrimi...

IMF, DB ve G-7 temsilcilerinin geçtiğimiz günlerde Washington'da gerçekleştirdikleri toplantı, 1930 Büyük Buhran'ından bu yana ortaya çıkan en büyük ekonomik krizin gölgesinde geçti. Tartışmaların odağında da doğal olarak, giderek derinleşen kredi krizi vardı. G-7 temsilcileri ekonomik krize yoğunlaşırken, IMF ve DB gibi küresel finans kuruluşlarının liderlerinin tüm dikkatleri, giderek artan gıda krizine odaklanmıştı. Toplantıda bulunanları devasa bir açlık faciası tehlikesine ve bunun getireceği politik istikrarsızlığa karşı uyarıyorlardı. G-7'yi oluşturanlardan **Japonya**, **Almanya**, **İngiltere**, **İtalya**, **Kanada** ve Rusya ise, gıda krizinden hiç söz etmiyorlar, dikkatleri "**yüksük benzin ve tüketim**" fiyatlarına çekmeye çalışıyorlardı.

Ancak IMF ve DB temsilcileri, dünya ölçeğinde büyüyen facia'yı gündemleştirmekte kararlıydılar. Çünkü her ikisi de emperyalist güçlerin en önemli araçları olan bu kurumlar, tüm dünyada milyonlarca insanın açlıktan ölmeye tehlikesi altında olduğunu artık gizlenemez boyutta olduğunu biliyorlardı. Asıl korkuları ise, dünyanın en yoksullarının açlık isyanlarının, açların devrimini tetiklemesi ve dünyanın büyük bölümünde rejimleri yerle bir etmesiydi.

Örneğin, Haiti'de, IMF ve DB toplantı yaptığı sırada gerçekleşen açların isyanı, hükümetin geri çekilmesini getirmişti. Ve tüm dünyada bundan daha boyutlu ayaklanmaların gerçekleşmesi beklentisi giderek büyüyordu. İşte IMF ve DB yetkililerini korkutan buydu. Esas korkuları ise, daha çok

da bu iki kurumun, emperyalizme bağlı ülkelere dayattığı ekonomik politikaların bir sonucu olan gıda krizinin ortaya çıkardığı, çoğunluğu kendiliğinden gelişen bu açlık isyanlarının, kontrollerinden iyice çıkarak, örgütlü güce dönüşmesi ve dünya ölçeğinde sınıf mücadelelerini tetiklemesi ya da daha da üst boyutlara çıkarmasıydı.

İsyanların denetimden çıkmasına ilişkin kaygı IMF ve DB tarafından yapılan açıklamalara da yansıyor, açıklamalarda "sorunun sadece insanı bir sorun olmadığına, bu tür sorunların demokrasiyi de tehdit ederek, savaşlara götürebileceğine" dikkat çekiliyordu.

Uluslararası toplum, giderek büyüyen, en çok da kadın ve çocukları vuran, her beş saniyede 10 yaşın altında bir çocuğun ölümüne neden olan ve dünyada 854 milyon insanı açlık sınırının altına getiren bu krizin politik ve güvenlikle ilgili sonuçlarını engellemek üzere, acil önlem almaya çağırılıyordu. Hepsinden önemlisi de, emperyalizmin temsilcileri tarafından

ayaklanmaları, çatışmaları ve denetlenemez bir istikrarsızlığı barındıran, yeni bir sürece giriyoruz tespitleri yapıyorlardı.

Emperyalistler, nasıl bir korkuya kapıldıklarının çok net bir biçimde dışı vurması olan bu tespitlere paralel olarak, acil "önlemlere" başvurmaya başladılar. Beyaz Saray aynı günlerde 200 milyon Dolar gıda yardımı yapacağını açıkladı. Bu miktar, ABD emperyalizminin Irak işgalinde bir günde harcadığı para kadar bile değil.

Açlık isyanlarının, her gün yeni ülkeler eklenerek sürdüğü bugünlerde, emperyalist cephe de halklara dönük saldırılarını nasıl ve hangi yöntemlerle artıracaklarını, halkları nasıl teslim alacaklarını hesaplarını yeniden gözden geçiriyor.

Askeri saldırganlığın başı ABD emperyalizminin temsilcileri artık teslim alma yöntemi olarak işkenceyi resmen onayladıklarını, bu yönlü toplantılar alıp, sadece işkenceyi değil, hangi "özel" işkence yöntemlerinin kullanılacağına karar verdiklerini giz-

lemeye bile gerek duymuyorlar.

Askeri saldırganlıkta ABD emperyalizmi ile yarışan AB emperyalizmi ise, sadece bu yönlü saldırılarını değil, Avrupa işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük saldırılarını da artırmış bulunuyor.

Bu saldırılar kapsamında, Avrupa Mahkemesi son dönemde peş peşe aldığı kararlarla, işçi sınıfının sermayenin saldırılarını geri püskürtmedeki en önemli silahı olan grev hakkının önünü kesmeye, işçileri ücret tarifelemlerinin altında, düşük ücretlere mahkum etmeye çalışıyor. AB'nin emperyalist karakterini iyice gözler önüne seren, açık açık mali sermayenin çıkarlarını koruyan bu kararlarla birlikte yapılmaya çalışılan ise esas olarak, Avrupa'daki işçi-emekçi yığınlarının temel demokratik haklarının ve sosyal kazanımlarının bütünüyle ortadan kaldırılmak istenmesidir. Ancak son yıllarda sosyal yıkım saldırılarının hızını ve dozunu artıran AB emperyalistleri, bu çocukları sırasında güçlü direnişlere çarpmayı sürdürüyorlar.

Hindistan

Hindistan'ın doğusunda bulunan Kalküta'da binlerce kişi yüksek gıda fiyatlarını protesto etti. Öfkeli eylemciler elektrik hatlarını kopardı, caddeleri işgal etti. Polisin saldırdığı eylemlerde en az 300 kişi gözaltına alındı. Kalküta Hindistan'ın en yoksul bölgelerinden biri.

Danimarka

Danimarka sağlık sektöründe, çocuk yuvalarında ve sosyal hizmetlerde çalışan 100 binden fazla emekçi greve gitti. Emekçiler % 15 ücret artışı istiyor. Hükümetin teklifi ise %12.8.

Grev tüm ülkede yankı bulurken, birçok kamu işyeri çalışanı da geniş destek verdi. Greve giden emekçiler eylemlerini, talepleri kabul edilinceye kadar sürdürceklerini açıkladılar.

Honduras

Orta Amerika ülkesi Honduras'da on binlerce kişi hükümet politikalarını ve artan fiyat artışlarını protesto etmek için sokaklara döktü. Honduras dünyada ortaya çıkan gıda kriziyle birlikte, örgütlü ve en fazla eylem yapılan ülkelerden biri.

Polisin saldırarak, çok sayıda kişiye gözaltına aldığı bu eylemlerde "Devlet işletmelerinin özelleştirilmesine son verilsin!" vb. sloganlar atıldı.

Paraguay

ABD'nin Latin Amerika'daki son kalelerinden biri olan Paraguay'da düzenlenen devlet başkanlığı seçimlerini, Değişim İçin Yurtsever İttifak'ın adayı, eski piskopos Fernando Lugo, oyların yaklaşık yüzde 41'ini alarak kazandı. Lugo, Paraguay'a bağımsızlık ve egemenlik vaat ediyor. 2.8 milyondan fazla Paraguaylı yeni devlet başkanını, başkan yardımcısını ve diğer ulusal ve yerel yetkilileri seçmek için geçtiğimiz günlerde sandık başına gitti. Başta reformistler olmak üzere, birçok kesim tarafından eski bir rahip olan Lugo'ya da Latin Amerika'nın birçok ülke liderine olduğu gibi, "solcu" yakıştırması yapılıyor. Yeni "sol" başkanın ne kadar "solcu" olduğunu ise önümüzdeki süreçte sergileyeceği pratik gösterecek.

Almanya

Lidl, Aldi ve Rewe gibi süpermarket zincirlerinin süt fiyatlarını 73 Cent'ten 61 Cent'e indirmesi üzerine, Bavyera eyaletindeki bin kadar köylü marketlerin önünde gösteri yaptı.

Köylüler, bir litre sütün üretim fiyatının zaten 40-45 Cent arasında olduğunu ve böylelikle de fiyat indiriminin kendi ceplerinden gerçekleştirildiğini söylemekte ve fiyat indirmeni geri çekilmediği takdirde, eylemlerin tüm Almanya'ya yayılacağını açıklamaktalar.

Sosyal yıkım saldırılarına karşı, sadece Avrupa'da değil, tüm emperyalist-kapitalist ülkelerde gerçekleşen direnişlere ise bugün artık, dünyayı kasıp kavuran ve emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünün bir ifadesi olan, açlık isyanları eşlik ediyor.

Birbirinden ilham alarak yükselen isyan ve direnişlerin, emperyalistlerin başlıca korkusu olan örgütlü güce dönüşmesi, sistemi sürdürülemez hale getirmesi ise kaçınılmaz gibi görünüyor. Birçok ülkede kendiliğinden başlayan, kısa süre sonra örgütlü hale gelen açlık isyanlarının sayısı ise giderek artıyor. Bu isyanlar birçok ülkede, işçi-emekçi yığınların ekonomik ve demokratik taleplerle gerçekleştirdiği grev vb. direnişlerle bütünlüğe ulaşmış bulunuyor. Bunun da ötesinde bu isyanlar çoğu yerde, doğrudan ülkelerindeki rejimi hedef alan bir siyasi içeriğe bürünüyor. Bu da emperyalistlerin özellikle de tespitlerinde ne kadar "haklı" olduklarını gösteriyor. Evet, **açlık isyanları açların devrimini tetikliyor!**

9 Mayıs 1945 Emek Kahramanları unutulmayacak! Gerçek kahramanlar kitlelerdir!

22 Haziran 1941

Bu tarih, Hitler faşizminin, proleteryanın iktidarına, Sovyetler Birliği'ne saldırı tarihidir.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı, daha önce emperyalizm tarafından paylaşılmış dünya pazarlarının ve maddi zenginliklerinin yeniden paylaşılması amacıyla başlatıldı. Başta Alman emperyalistleri olmak üzere diğer emperyalistler yaşadıkları yapısal ve dönemsel krizden kurtulmanın çıkış yolu olarak başvurdukları bu savaşa girerken, tarihlerinin ikinci büyük affedilmez hatasına düştüklerini düşünemiyorlardı.

Bu savaşta Alman emperyalistlerinin karşısında, hesaba katmadıkları, "unuttuk"ları, her yönüyle örgütlenmiş büyük emek gücü ve Sovyet iktidarı vardı. Sovyetler Birliği'nin varlığını ve gücünü hesaba katmayan Alman emperyalistleri, tarihlerinin en büyük hatasını işlediler. Alman emperyalizminin en saldırgan, en gerici ve en bağız kesiminin iktidar gücü olan Hitler faşizmi, Sovyetler Birliği'ne saldırı kararını aldığı anda, kendi sonunun da başlangıç kararını alıyordu.

Savaşın başlamasıyla Alman faşizmi, sadece iktidarını kaybetmedi, aynı zamanda daha önce hükmettiği, nüfuz altında tuttuğu toprakların büyük bir bölümünü de kaybetti. **Alman emperyalizminin aldığı kayıplarla birlikte, dünya kapitalist sistemi de büyük bir darbe ve kayıp aldı. Bunun karşısında sosyalizm, büyük bir üstünlük ve saygınlık elde etti.** Dünyanın birçok ülkesinde demokratik halk iktidarları ve sosyalist iktidarlar kuruldu. Halk demokrasisinin, emeğin, proleteryanın bayrağı bir dizi ülkede dalgalandı. Kapitalist-emperyalist sistemin, yaşadığı yapısal ve dönemsel krizden çıkış yolu olarak başvurduğu emperyalist savaş politikası kendisini fazlasıyla pahalıya mal oldu. Onların koltuk değnekleri olan sosyal-şoven "sosyal demokratların" proleterya ve ezilen dünya halklarına ihaneti bile emperyalistleri yenilgiyen ve proleteryanın darbelerinden kurtaramadı. İşçi sınıfı ve ezilen dünya halkları için her yönüyle avantajlı bir dönem başlıyordu. **Ekim Devrimi** ve ardından II. Emperyalist Dünya Savaşı'nın zafere

ezilen dünya halklarının kurtuluşu için büyük olanaklar sağladı ve kurtuluş giden yolları açtı, büyük kazanımlar elde ederek, yeni bir devrimler cephesi yarattı.

Alman faşizminin saldırısı ve işgaline kadar, Sovyetler Birliği, dünya barışının tutarlı bir savunucusu, koruyucusu ve sahibi durumundaydı. Ekim Devrimi'nden sonra, uzun bir dönem boyunca Sovyetler Birliği'nin dış politikasının temelini tutarlı bir proleterya enternasyonalizmi oluşturdu. SSCB'nin tutarlı dış politikası, başta

tahribat yaratacağını ve nasıl sonuçlar doğuracağını kesin olarak kestirememekle birlikte, bu faşist saldırının Sovyet halklarına iyi şeyler getireceğini, çok şeylerini kaybedeceklerini biliyorlardı. Bu büyük faşist tehlike, Sovyet halkı üzerinde patlamaya hazır bir öfke, unutulmayacak bir kin yarattı. Barışsever Sovyet halkı, tarihin yeniden kendilerini büyük acılar içine atacağını yüreklerinde hissetmeye başladılar.

Bu alçakça saldırı karşısında suskun kalmayan Sovyet halkının önder-

leliğini bir çağrıya, bir parolaya dönüştürmektedir."

Eşsiz komutan, büyük komünist Stalin yoldaş önderliğinde, Sovyet halkları için büyük Anayurt Savunması başlamıştı. Ekim Devrimi'nin, sosyalizmin kazanımlarını kanla canla savunma zamanıydı şimdi.

Alman halkını ve bütün dünyayı büyük felakete iten, çıkışı olmayan emperyalist dünya savaşına sürükleyen Hitler, kısa bir süre önce saldırmazlık anlaşması imzaladığını "unutarak", Sovyetler Birliği'ne saldırdı. Ancak, kafasını Sovyet Devrimi'nin muzaffer duvarına çarpıp, yok oluştan kurtulamadı. Sovyet halkı ve dünya insanlık tarihi, Alman faşizminin SSCB'ye karşı başlattığı bu saldırının yanıtını vererek, onu hak ettiği yenilgiye uğratmaktan, çöplüğüne yollamaktan çekinmedi. Milyonlarca Sovyet emekçisinin kanı canı pahasına faşist saldırıya karşı verdiği haklı savaş ile sosyalist anavatanını korumuş, kaderlerini kendi ellerine alarak, özgürlüklerini ve geleceklerini belirlemiş, Hitler faşizmini mezara gömmüştür.

Anayurt Savunması, Alman halkı dahil olmak üzere, bütün dünya halklarının ve ilerici insanlığın sempati ve desteğini kazandı. Sovyet işçi ve köylüleri bu haklı savaşta sadece kendi özgürlükleri ve gelecekleri için değil, Hitler faşizminin azgın saldırısından acı çeken, baskı ve zulüm altında yaşayan bütün dünya halklarının özgürlüğü ve geleceği için de veriyordu.

Sovyet halkı haksız, yağmacı, emperyalist savaş karşısında bir an bile tereddüde ve kararsızlığa düşmeden proleter devrimci duruşu göstererek, anavatanlarını korkusuzca savunmaya gidenler, Sivas Şarkışla'da yaralı olarak yattı.

Stalin gibi, korkusuz ve bilge bir komutanın başında olduğu Sovyet halkıyla bütünleşmiş kahraman bir **Kızıl Ordu**; Stalin gibi devrimin ve sosyalizmin kurucusu bir komünistin

önderliğindeki SBKP ve sosyalizme inanarak, bu uğurda canını düşünmeden feda eden Sovyet halkı varken büyük ve sayısız kayıplar pahasına zafere elde edilmesi kaçınılmazdı.

Kızıl Ordu ve Sovyet halkı, SBKP'nin Sovyet Devrimi'ni ve sosyalizmi savunan, onu korumayı amaçlayan, Sovyet halkının çıkarlarıyla bütünleşen savaş politikasına güveniyor ve inanıyordu ve gözünü bile kırpmadan bu politikayı destekledi.

Sovyet halkı ve Kızıl Ordu askerleri, başında Stalin gibi eşsiz devrimci savaş kurmayının olduğunu ve onun önderliğinde SBKP gibi büyük bir proleterya partisinin olduğunu biliyor ve ona güveniyordu. Çünkü onlar biliyorlardı ki Bolşeviklerin politikası doğrudur, sınıf bilinci ve dayanışması yüksek, çelikten bir disipline sahiptir. Ortak dava uğruna hiçbir fedakârlıktan çekilmeyecek milyonları örgütlemeye ve yönetmeye yeteneğine sahip, en zor koşullarda bile yönünü bulmakta başarılı bir partidir. Bu sonsuz güvendir ki başta Stalingrad savunması olmak üzere, askeri savaş sanatında büyük direniş kahramanlıkları gösterdi, sonsuz feda ruhunun örneklerini direniş ve savaş alanlarında dost ve düşmana gösterdi

Anavatan Savunması sadece Sovyet halkının eşsiz ve sınırsız destek ve güvenini kazanmadı, aynı zamanda başta proleterya olmak üzere ezilen dünya halklarının destek ve dayanışmasını, özgüvenini kazandı. Enternasyonalizm bilincinin doruk noktası yaşandı. Halkların kardeşliği bilinci somut ve gerçek haline geldi. Temel kanla-canla sonsuz fedakârlıkla yaratılan Sovyet Anavatan Savunması bilinci, halklara kurtuluş ve direniş yolunu gösterdi ve somutluk kazandı.

Stalin, Molotov, Kalinin, Kirov, Orjonikidze, Jerjinski, Kaganoviç, Migoyan, Yaroslavski gibi değerli komünist önderlerinin ve denemiş, sinanmış, güvenilir eşsiz savaş uzmanlarının yanı sıra, yeni tipte genç yetenekli ve becerikli askeri önderler ve komutanların başında bulunduğu Kızıl Ordu, milyonlarca adisiz kahramanla Anavatan Savunmasını gerçekleştirdi. Öncüsüyle bu denli sarsılmaz güvenle bütünleşen Sovyet

halkı, ve halkıyla bu denli güçlü bütünleşen öncü SBKP, milyonlarca emekçi canı ve kanı pahasına en güzel ve en bilinçli örneklerini sundular işçi sınıfına ve ezilen dünya halklarına.

Birçok zengin deneyim ve derslerle dolu olan bu süreçten öğrenilmesi ve uygulanması gereken çok şey vardır. Yakın devrim tarihimize yol gösteren Ekim Devrimi, SBKP tarihi, Kızıl Ordu'nun savaş pratikleri bir devrim laboratuvarıdır. Bu zengin devrim laboratuvarında öğrenilmesi gereken, kavranıp bilince çıkarılarak uygulanması gereken bir hazine değerinde öğreti ve deneyim vardır.

9 Mayıs 1945, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitiş, Sovyet Anavatan Savunması'nın zafer tarihidir. Son yıllarda Moskova yönetimi tarafından kutlama amacıyla örgütlenen etkinliklere ve katılımlarına baktığımızda 9 Mayıs'ın geçmişine ait görüntülerin dışında, onun özünden ve ruhundan hiçbir şey bırakılmadığını, içinin boşaltılmaya çalışıldığını görmekteyiz. 9 Mayıs'tan geriye sadece nostaljik görüntülerin bırakılması, kapitalist-emperyalist dünya açısından çok da anlaşılabilir bir durum değildir. Çünkü Sovyet Devrimi'ne, sosyalizm değerlerine karşı çıkan Rus egemen burjuvaları elbette ki, geçmişine özüne ve ruhuna uygun tarzda anmayacaktır. Onlar 9 Mayıs etkinliğini diplomatik, politik çıkar amaçlı bir gösteriye dönüştürmek isterler ve öyle de yapıyorlar. Bir dizi ülkenin devlet adamı ve hükümet başkanlarının gösteride yer alması, kapitalist-emperyalist dünyanın "gücünün, üstünlüğünün" gösterilmesi açısından önemli bir fırsattı. Anavatan Savunması'ndan, faşizme karşı zafer direnişinden geriye sadece geçmiş görüntülerin kalması, 9 Mayıs etkinliğinin hangi amaçla niçin örgütlendiğinin de yanıtını vermektedir.

9 Mayıs'ı Rus egemenleri politik ve diplomatik sınıf çıkarlarına hizmetine dönüştürmeye çalışsa da sosyalizmi ve Anavatan Savunması'nı yaşayan Sovyet halkı başta olmak üzere dünya halkları 9 Mayıs'ı unutmayacak ve onun devrimci özünü ve ruhunu asla bilincinden çıkartmayacaktır.

9 Mayıs Sovyet halkı başta olmak üzere dünya halklarının devrimci zafer günüdür!

ezilen dünya halkları olmak üzere kapitalist-emperyalist ülkelerin işçi sınıfının destek ve sempatisini kazandı.

Kendisini Almanya'nın ve Avrupa'nın kurtarıcısı (Mesih'i) ilan eden Hitler komutasındaki faşist Alman ordusu, 22 Haziran 1941 tarihinde, Sovyet anavatanına saldırı başlatmıştır. O gün "görevimiz Avrupa kıtasını, ölüm getiren Bolşevik tehlikesinden korumaktır. Tanrı, bu önemli kavga da bize yardım etsin" diyerek "Doğu'ya yönelik tarihi yürüyüşü" başlattığını ilan eden Hitler, kendi sonunu getirecek saldırı çanını beraberinde çalmıştır. O gün Hitlerin savaş bildiririsini duyan Sovyet emekçi halkları, bu saldırının ülkelerinde nasıl bir yıkım ve

lerinden, dönemin Dışişleri Bakanı V. Molotov yoldaşın sesi radyolarda yankılanmakta gecikmedi:

"Sovyetler Birliği yurttaşları! Bugün sabahleyin saat dörtte Alman orduları Sovyetler Birliği'ne karşı hiçbir ihtarda bulunmadan, savaş ilan ettiğini duyurmadan, ülkemize saldırdı. SSCB hükümeti, kahraman ordumuzun ve filomuzun, Sovyet havacılığının gözü pek şahinlerinin yüklediği görevi yerine getireceklerine ve saldırgana yıkıcı darbeyi indireceklerine sarsılmaz bir güven beslediğini belirtir... Kızıl Ordu ve bütün Sovyet halkı, yurt için, namus için, özgürlük için başlayan Anayurt Sa-

İlkbahar'ı Sonbahar'a çevirdi 6 Mayıs...

60'lı yılların sonlarında egemenlerin yaşadığı kriz, egemenlere karşı mücadele yürütenlerin büyük çelişkilerini daha da keskinleştirmişti. Bu duruma dünyanın değişik bölgelerinden yükselen ulusal kurtuluş mücadeleleri eşlik ediyordu.

ABD'de Vietnam'daki işgallere karşı duyulan tepki, ırkçılığa karşı büyüyen siyah hareket ile toplumsal muhalefeti yükseltiyordu. Yüz binlerce kişinin katılımıyla Fransa'da, Almanya'da eylemler yapılıyor, üniversitelerde işgaller oluyor, okul boykotları, sokak direnişleri ve işçi grevleri yapıyordu. Tüm dünyayı sarsan **Büyük Proleter Kültür Devrimi** Çin'de tüm sıcaklığıyla ve yoğun kitle katılımıyla devam ediyordu. Afrika'da, Latin Amerika'da, Asya'da ulusal kurtuluş savaşları önemli bir gündem oluşturuyor, dünya halklarının desteğini kazanıyordu. Hindistan'da komünist önder Çaru Mazumdar'ın önderliğindeki Naksalbari isyanının etkileri ülkemizde de karşılığını alıyordu.

Dünyada esen bu rüzgârın etkisi Türkiye'de de kendini göstermişti. Ülkemizde de işçilerin köylülerin mücadelesi ivme kazanıyordu. Üniversite öğrencileri de araştırma, okuma, tartışma faaliyeti içine girmiş; kendisini ve bilincini geliştirebildiği oranda emekçilerden ve ezilenlerden yana saf tutmaya başlamıştı. Tüm bu gelişmeler karşısında TC de boş durmamış ve ezilen emekçi kesim üzerindeki baskısını daha azgınca uygulamaya başlamıştı.

12 Mart darbesiyle başlayan dönem Türkiye üstündeki karanlığı daha da yoğunlaştırmıştı. Sıkıyönetim mahkemeleri kurulmuş; tutuklamalar, işkenceler, cinayetler günlük, sıradan olaylar gibi konuşulmaya başlanmıştı. Sa-

nıkların birçoğu idam istemiyle yargılanıyordu ve idam da sıradanlaşmıştı.

Deniz Gezmiş

24 Şubat 1947'de Ankara'da doğdu. Öğretmen bir ailenin çocuğu olan Deniz, henüz lise öğrencisiyken sol düşünceyle tanıştı ve dönemin eylemleri içinde bulundu. 1966'da İstanbul Hukuk Fakültesi'ne girdi. TİP'le bağlantıya geçti ve birçok kez gözaltına alınıp serbest bırakıldı. TİP içinde yoğunlaşarak, ayrılıklara ve tartışmalara yol açan ideolojik sorunlarda Millî Demokratik Devrim (MDD) görüşünü benimsedi ve bu görüşün özellikle de öğrenciler arasında yaygınlaşmasında etkili oldu. Birçok öğrenci eylemlerine katıldı. Daha sonra mücadelesini değişik alanlarda sürdürmeyi planladı. Sinan Cemgil ve Hüseyin İnan'la birlikte **THKO**'yu kurdu.

1971'de THKO adına Ankara İş Bankası Emek Şubesi'nin kamulaştırmasını gerçekleştirenler arasında yer aldı. 4 Mart 1971'de dört ABD'li erin Balgat'taki Tuslog Tesisleri'nden kaçırılması eyleminde de bulunan Gezmiş, erlerin serbest bırakılması daha da yoğunlaştırmıştı. Sıkıyönetim mahkemeleri kurulmuş; tutuklamalar, işkenceler, cinayetler günlük, sıradan olaylar gibi konuşulmaya başlanmıştı. Sa-

yakalandı. 16 Temmuz 1971'de başlayan THKO-1 Davası'nda TC'nin 146. maddesini ihlal ettiği gerekçesiyle, **9 Ekim 1971'de** idam cezasına çarptırıldı.

Yusuf Aslan

1947'de Yozgat'ın bir köyünde doğdu. Orta öğrenimini feodal önyargıların güçlü olduğu bir çevrede tamamladı. 1966'da ODTÜ Mühendislik Fakültesi'ne kayıt yaptırdı. Burada sosyalist fikirleri benimseyip Sosyalist Fikir Kulübü ve Dev-Genç içinde çalışmaya başladı. ODTÜ'de patlak veren öğrenci hareketlerinin ve okul işgallerinin öncülerinden oldu. İlk yargılandığı eylem, CIA ajanı, Amerikan Bü-

yükelçisi Commer'in arabasının yakılmasıydı. 1969 yılında arkadaşlarıyla birlikte Filistin'e gitti. Burada helikopter ve uçak pilotluğunu öğrendi. Traktörden helikoptere kadar her türlü aracı büyük bir ustalıkla kullanıyordu. 1970 yılında kurulan THKO'nun kurucusu ve önderlerinden olan Yusuf Aslan, Deniz Gezmiş'le birlikte Nurhak'a gerilla grubuna katılmaya giderken, Sivas Şarkışla'da yaralı olarak yakalandı.

Hüseyin İnan

1949'da Kayseri'nin bir köyünde doğdu. 1966'da ODTÜ İdari Bilimler Fakültesi'ne kayıt oldu. Sosyalist Fikir Kulübü (SFK) ve bu derneğin bağlı olduğu Dev-Genç'e üye oldu. Bu arada TİP'e katılarak bu partinin etkinliklerinde yer aldı. Sonrasında bu parti içindeki ayrılıklarda, giderek belirginleşen gizli ve dar örgüt fikri doğrultusunda çekirdek bir grup oluşturup, kır gerillası yoluyla anti-emperyalist mücadele verme düşüncesini geliştirmeye çalıştı. Aynı yıl İdari Bilimler Fakültesi'nden çıkarılan Hüseyin İnan, ODTÜ yurtlarında kalmaya devam etti. 14 Ekim 1969'da, grubun önemli bir kesimiyle birlikte Suriye üzerinden Ürdün'e, Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün asıl gücünü oluşturulan El Fetih kampları-

na gitti. Burada FKÖ'nün yanında İsrail'e karşı savaştı. İsrailiçilerdeki karakol baskınlarında bizzat yer aldı. Şubat 1970'de Türkiye'ye geri döndüğü için, Diyarbakır-Antep yolunda bir otobüste yakalandı. Diyarbakır'da devam eden yargılama sonunda, Ekim 1970'te tahliye oldu. Hüseyin İnan Ankara'ya döndüğünde kafasındaki kır gerillası fikri iyice berraklaşmıştı. Benzeri düşünceler taşıyan ve aynı eylem çizgisini benimseyen, başlarında Deniz Gezmiş'in yer aldığı İstanbul grubuyla bir araya gelerek THKO'yu kurdu. 1 Ocak 1971'de Türkiye İş Bankası Emek Şubesi kamulaştırması, Amerikan askeri tesislerinin basılarak bir Amerikalının kaçırılması ve daha sonra dört Amerikalının kaçırılması eylemlerinde gösterdiği gözü pek tavır ve kararlılığıyla THKO'nun varlığında büyük etken oldu. 24 Mart 1971'de Kayseri'nin Pınarbaşı ilçesinde yakalanarak, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'la birlikte Ankara 1 No'lu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi tarafından 9 Kasım 1971'de idama mahkûm oldu.

İdamların önlenmesi için gerek Meclis'te, gerek kamuoyunda ve gerekse örgüt arkadaşları tarafından çeşitli girişimlerde bulunuldu. Askeri mahkemeden 18 idam kararı çıktı. Deniz, Yusuf, Hüseyin Mamak Askeri Hapishanesi'ndeki ön hücrelere ayrı ayrı kondu ve intihar etmesinler diye hücrelerindeki lambalar koridora alındı.

İdamla yargılandıkları halde, ölüme devrimin şiarıyla giden bu üç devrimci, 6 Mayıs 1972'de idam edilmek üzere darağacına götürüldü.

Son sözleri yaşamlarını feda ettikleri kavga bağlılıklarını özetler nitelikteydi...

Ankara

1 Mayıs kutlaması Ankara'da da faşist saldırıyla karşı karşıya kaldı. Öğleden sonra Opera'da toplanmaya başlayan binlerce emekçi emperyalist-faşist saldırılara, inkâr ve imha politikalarına, tarımın tasfiyesine, sosyal yıkım yasalarına vb. karşı sloganlar ve zılgıtlarla karşı durdu. Sendikalar, dernekler, devrimciler ve siyasi partiler olarak sıralanan

kortejler içerisinde Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenleri **Alinteri**, **BDSP**, **DHD** ve Partizan çoşkusu ve disipliniyle 1 Mayıs alanında görkemli bir duruşa sahiptiler. "**Yükselen Saldırlara Karşı Yaşasın Halk Savaşı**" pankartı açan Partizanlar temsili olarak işçi tulumları ve köylü kıyafetleriyle 36. yılın coşkusu 1 Mayıs alanına taşıdılar.

Genel olarak liseli gençliğin ağırlıklı olarak katıldığı Ankara 1 Mayıs kutlamasında SSGSS yasası "**Sağlık hakkı satılmaz**" sloganıyla protesto edilirken, Taksim'deki kutlamaya izin vermeyen faşist TC'nin azgın saldırısı ve saldırı karşısında direnen emekçilerin coşkulu kutlamaları anbean duyurularak sloganlarla karşılandı. Sıhhiye Meydanı'nda kurulan arama noktasında ÖDP'ye saldıran çevik kuvvet polislerine

Dersim

Dersim'de KESK, DISK, Türk-İş'e bağlı sendikalar ile aralarında Partizan'ın da bulunduğu devrimci, demokratik ve ilerici güçler tarafından ortak örgütlenen 1 Mayıs kutla-

devrimci ve ilericiler hızlı bir yanıt vererek saldırıyı geri püskürttüler. Taksim Meydanı'nın öfkesinin ve coşkusunun hâkim olduğu kitle polis gaz bombalarına karşı taşlar ve sopalarla karşılık vererek bütün kortejlerin alana girmesini sağladı. Saldırı büyümeden sonlanırken

"Her yer Taksim her yer direniş", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Direne direne kazanacağız" sloganları Sıhhiye Meydanı'nı doldurdu. Alanda 1 Mayıs Tertip Komitesi adına yapılan konuşmanın ardından kutlamalar müzik dinletisi eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

İzmir

İzmir'de Konak Sümerbank önü ve Basmane olmak üzere iki nokta-

da buluşan sendikalar ve devrimci, demokratik ve yurtsever kurumlar,

saat 11.00'de kurumların biraraya gelerek kortejler oluşturmasıyla başladı.

Belediye önünden yürüyüşe başlayan kortejler Kışla Meydanı'nda biraraya geldi. Meydanda

toplandıktan sonra demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına 1 dakikalık saygı duruşu ile miting başladı. Sırası ile Tertip Komitesi ve sendikalar adına yapılan konuşmaların ardından AKP politikalarını

Cumhuriyet Meydanı'nda buluşmak, buradan da Gündoğdu Meydanı'na gitmek üzere saat 14.00'te yürüyüşe geçti. "**Emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı yaşasın halk savaşı**" yazılı ve **Partizan** imzalı, "**Belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak İbrahim Kaypakkaya**" ve "**Söz, karar, eylem ve örgütlenme özgürlüğü istiyoruz**" yazılı ve **Yeni Demokrat Gençlik** imzalı pankartlar ile Sümerbank önünden yürüyüşe geçen Partizan korteji, sık sık "**1 Mayıs kızıdır, kızıl kalacak**", "**Birlik mücadele zafer**", "**Faşizme karşı yaşasın halk savaşı**" sloganlarını attı. Genel olarak katılımın yüksek olduğu miting oldukça coşkulu geçti. Gündoğdu Meydanı'nda yapılan konuşmalar ve verilen müzik dinletisinin ardından hep bir ağızdan okunan 1 Mayıs Marşı ve Enternasyonal ile miting sona erdi.

Bursa

Bursa'da bu sene KESK ve Türk-İş'in son günlere kadar İstanbul veya Bursa'da kalacağı belli olmadığından dolayı son günlerde **BATIS**, **Partizan**, **ESP**, **DHP**, **DTP**, **BDSP**, **EMEP**, **SODAP**, **Bursa Tuncelililer Derneği** ve İşsiz Eğitimciler Örgütlemesi Girişimi Tertip Komitesi oluşturarak 1 Mayıs örgütlemeye çalışmaları başladı. Tertip Komitesi bileşenleri tarafından el ilanları ve araçla sesli anonslarla emekçi semtler ve organize sanayi bölgeleri gezilerek işçi ve

teşhir eden bir skeç gösterildi. Ardından müzik grubunun müzik dinletisi eşliğinde çekilen halaylar ile miting sonlandırıldı.

Mitinge "**Yaşasın demokratik halk iktidarı**" pankartıyla katılan Partizan kortejinde sık sık "**Sağlık hakkı satılmaz**", "**Eğitim hakkı satılmaz**", "**1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak**", "**İşçi-köylü gençlik Halk Savaşında birleştik**", "**Savaş, ilerle, kazan Partizan**" sloganları atıldı.

Miting öncesinden kolluk güçleri savcılıklardan aldıkları arama izinleriyle il ve ilçe giriş-çıkışlarında üst araması da dâhil dakikalarca arama ve kimlik kontrolleri yaparak miting katılımı engellemeye çalıştılar.

emekçiler 1 Mayıs'a davet edildi.

1 Mayıs günü saat 16.00'da Fomara Meydanı'nda toplanan kurumlar buradan kortejler oluşturarak

yürüyüşe geçti. "**Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan**" yazılı Tertip Komitesi imzalı pankartın ardından sendika, devrimci kurum ve demokratik kitle örgütleri sıralandı. Partizan kitlesi önde "**Emperyalist talana, ırkçı saldırılara ve kölelik yasalarına karşı yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan**", "**Biz halkız gelecek ellerimizdedir**" yazılı pankartla, YDG ise "**Biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık**" pankartıyla mitingde katıldı. Kitle Gökdere Bulvarı'na kadar yürüdü. Gökdere Meydanı'nda 1 Mayıs şehitleri adına saygı duruşu ile başlayan etkinlik **BATIS**, devrimci kurumlar ve siyasi partiler ayrı ayrı konuşmalarını yaptılar. Kardeş Dernekler Platformu adına da TUDEF Genel Sekreteri **Yusuf Topçu** konuştu. Konuşmaların ardından Tuncelililer Derneği müzik grubunun söylediği marşlar ve davul zurna eşliğinde kitle halaya dönüşerek eylem sonlandırıldı. Ancak arama noktalarında Bursa polisi pankart sopalarını alana almayarak provokatif tavrını göstermiştir.

Mersin

1 Mayıs Mersin'de yaklaşık 5000 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Polislin saldırılarına karşın geri adım atmayan emekçi halkımız coşkulu bir şekilde alandaki yerlerini aldılar.

Miting Mersin Devlet Hastanesi önünden Metropol miting alanına kadar yürüyüş eşliğinde yapıldı. Yürüyüş boyunca sık sık "**Her yer Taksim her yer direniş**", "**Katil ABD Ortadoğu'dan defol**", "**Yaşasın 1 Mayıs**" vb. sloganlar atıldı. Mitinge sendikalar, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve devrimci kurumlar katıldı. Partizan kortejine polis mü-

dahale ederek, taşınan pankart ve flamalara el koymak istedi. Bir arkadaşın kimlik bilgileri polis tarafından alınarak "suç ve suçluyu övme" iddiasıyla dava açılacağı söylenilerek korkutulmaya ve yıldırılmaya çalışıldı. Fakat Partizan bu tutumun keyfiyetini teşhir ederek alana pankart ve flmalarıyla girdi. Partizan eyleme "**Sağlık hakkı satılmaz**" ve "**Zafer direnen emekçinin olacak. Yaşasın örgütlü mücadelemiz**" pankartlarıyla katıldı.

Malatya

Malatya'da da işçiler ve emekçiler 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak saldırılara boyun eğmeyeceklerini, mücadeleye devam edeceklerini ilan ettiler. Malatya'da KESK ve Türk-İş'in düzenlediği 1 Mayıs'ta **Partizan**, **ESP**, **DHP**, **DTP**, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği**, **EMEP**, **ÖDP** ve **SHP** pankartlarıyla katıldılar. 1 Mayıs 2008 saat 13.00'te Emeksiz Alt Kavşağı'nda toplanan kitle buradan yürüyerek Emeksiz Üst Kavşağı'na doğru yürüyüşe geçti.

Yol boyunca slogan atan kitle "**Yaşasın Taksim direnişimiz**" sloganını daha gür atarak İstanbul'daki direniş selamladı. "**Emperyalist saldırılara karşı**

örgütlü mücadeleye Partizan" pankartı ve "**Söz karar ve örgütlenme hakkımız istiyoruz**", "**Eğitimde emperyalist politikalara son**" vb. yazılı YDG imzalı dövizleriyle yürüyüş kolundaki yerini alan YDG ve Partizan kitlesi 1 Mayıs alanına geldi. Bütün grupların alana girmesiyle beraber 1 Mayıs ve devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunulmasıyla alandaki kutlamalara geçildi. Burada yapılan konuşmalarda Taksim'deki 1 Mayıs kutlamalarının yasaklanması protesto edildi. Türküler ve halaylardan sonra kitle eylemi sonlandırdı. (Malatya YDG)

Diyarbakır

Diyarbakır'da son 30 yıldır miting için izin verilmeyen 1 Mayıs'a bu yıl da izin verilmedi. Demokrasi Platformu İstasyon Meydanı için başvuruda bulunmasına rağmen bahaneler uydurularak reddedilmiştir. "**Mini Taksim**" uygulamasını protesto etmek için Dağkapı Meydanı'nda basın açıklaması yapılmasına karar verildi. Üç ayrı yerde biraraya gelen emekçiler Dağkapı Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Öncesinden Diyarbakır'a gelmeyi kararlaştıran çevre illerin taşıtları şehir girişinde durdurularak şehre girişleri engellendi. Tüm engellemelere rağmen yaklaşık 4 bin civarında kitle Dağkapı Meydanı'nda biraraya geldi. Bizler de **Partizan** imzalı dövizlerimizle alanda yerimizi aldık. "Akıllı İşçileri Yalnız Değildir", "Biji Yek Gulan" sloganlarıyla eyleme katıldık. Eyleme destek vermek amacıyla DTP milletvekilleri, belediye başkanları da alanda bulundular. **Emine Ayna** bir konuşma yaptıktan sonra sözü Demokrasi Platformu'nun sözcüsüne bıraktı. Son süreç ve emekçilerle ilgili kısa bir açıklama yaptıktan sonra eylem sonlandırıldı.

Sivas'ta 1 Mayıs kutlamaları saat 11.00'de Ethembey Parkı'nda toplanarak başladı. Sloganlarla 11.30'da yürüyüşe başlayan emekçiler Mevlana Meydanı'nda toplandı. Mesajların ve konuşmaların ardından halaylar ve sloganlar eşliğinde miting devam etti.

500 kişinin katıldığı mitingde **YDG**, **DHH**, **SGDF**, **Genç-Sen**, **Halkevleri**, **Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği**, **KESK** ve siyasi partiler katıldılar. YDG olarak mitingde "Söz ve karar hakkımız için örgütlenelim" pankartı açtı. Miting saat 15.00'te sona erdi. (Sivas YDG)

Hannover

Bölgemizde gerçekleştirilen yürüyüşte Partizan okurları olarak kavga ve mücadeleye şiarlarımızı haykırdık. Görece katılımın düşük olduğu bu yılki 1 Mayıs yürüyüşünde önde 5 usta-

nin resimlerinin olduğu pankartla ve İbrahim resimlerinin olduğu kızıl bayraklarla yerimizi aldık. DGB ve benzeri sarı sendikaların yürüyüşü sessiz bitirme anlayışına karşı sloganlarımızı haykırarak yoğun bir ajitasyon/propa-

ganda çalışması yürüttük. Proletarya Partisi MK-SB'nin günün anlam ve önemine yönelik yazdığı bildiriler yol boyunca okundu. 1 Mayıs yürüyüşünü coşkuyla ve geleceğe olan umutlarımızla bitirdik. Yürüyüşte ayrıca 24 Mayıs'ta gerçekleştireceğimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anma etkinliğimize dostlarımızı katma çalışması yaptık. (Hannover Partizan okurları)

Stuttgart

Bu yıl Stuttgart'ta geçen yıllara nazaran 1 Mayıs'a katılımında artış vardı. Ayrıca bu yıl Stuttgart'ta polis, Türk polisini aratmayacak şekilde kitle üzerinden provokasyon yaratmaya çalıştı. Alana gelen kitleyi her koldan aramalarla alana aldı. Aramalar sırasında

TKP/ML'nin 1 Mayıs bildirilerine el konuldu. Birçok insana kimlik kontrolü yapıldı. Tüm bu baskıya karşın kitlede büyük bir coşku vardı.

Bu sene de Partizan korteji büyük ilgi çekti. En önde açılan ve üzerinde beş ustanın resimleri bulunan pankartımız Almanların da ilgi odağıydı. Ark a -

ganlar da gençlerin ve kitlenin katılımıyla yankı uyandırıyor. Mitingde gençler en önde kırmızı tişört ve kızıl bayraklarla yürüdüler.

Duisburg

Almanya'da sosyal hakların kısıtlanması, ırkçılığın yükseldiği,

Avrupa'da 1 Mayıs

sında TKP/ML'nin pankartı ve ATİK ve ILPS bayrakları ile kitle çeşitli sloganlar attı. Ayrıca Almanya'da yoğunlaşan sosyal halk gasplarını da protesto eden Almanca slo-

yoksullaşmanın yacıklaştığı, grev sayısının ve sektörler dağılımının arttığı bir süreçte Partizanlar her sene olduğu gibi Duisburg'da Hamborn Belediyesi'nin önündeki 1 Mayıs yürüyüşüne katıldı. Almanca ve Türkçe TKP/ML imzalı "**Yaşasın Enternasyonal dayanışma**" pankartının ve TKP/ML bayraklarının taşındığı yürüyüşte "**Biji yek gulan, biji Partizan**", "**Kürdistan faşizme mezar olacak**", "**Faşizme karşı omuz omuz**" vb. sloganları attık. Partizan yürüklerin hep birlikte sloganları atması, megafonda 1 Mayıs marşının söylenmesi vb. yaşadığımız güzelliklerdi. Yürüyüş sendikalar dışında Türkiye devrimci, demokratik kurumlardan **ATİK**, **ATİF**, **YDG**, **Yeni Kadın**, **ADHK**, **DGH**, **DİDİF**, **YEK-KOM**, **AGİF**, **Alevi Bektaş Kültür Merkezi**, **Komkar**, **PKK**, **HÖC**, **MLKP**, **MKP**, **ÖDP**, **KP-İÖ** vd. katıldı.

Hollanda

Rotterdam şehrinde düzenlenen 1 Mayıs yürüyüşü, saat 14.00'de başladı. Geçtiğimiz yıla oranla daha fazla katılımın olduğu yürüyüşe 1000'e yakın kitle katıldı. Ezici çoğunluğunu Türkiye devrimci kurumların oluşturduğu yürüyüş, bu sene resmi tatil gününe denk gelmesi sebebiyle öğlen saatlerinde yapıldı. TKP/ML, PKK, MKP, MLKP, HÖC gibi örgütlerin yanı sıra, birçok demokratik kitle örgütleri de eylemdeki yerini aldı.

Yürüyüş boyunca 1 Mayıs temalı sloganların yanı sıra, sık sık TKP/ML-TIKKO lehine sloganlar da atıldı. Yürüyüşün sonlanmasına doğru Türkiye faşist bir gencin, ülkücülüğü temsil yapmış olduğu işaret, ortalgın karşımasına sebep oldu. Olayın olduğu esnada PKK kortejinden gençler, faşist gencin üzerine yürümek istedi. Olay yerinde bulunan diğer bir Türkiye güvenlik görevlisinin küfür ederek PKK'li gençlere tükürmesi ise bardağın taşmasına yetti. Türkiye devrimci kurumların da durarak olayı protesto etmesi üzerine polis kitleye coplar ve biber gazıyla saldırdı. Bir kişinin gözaltına alındığı olayda, devrimci kurumlar "**Kürdistan faşizme mezar olacak**" sloganlarıyla durumu protesto etti.

Ardından yürüyüşün bittiği meydana gelerek halaylar ve konuşmalarla yürüyüş sonlandırıldı.

ÇİZGİ-YORUM

Ayaklar baş olursa...

Emekçilerin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararına karşı, emekçi düşmanı yüzünü bir keze daha gösteren Başbakan Erdoğan, işçilere ve örgütlenmelerine yönelik "Ayakların başları yönettiği yerde kıyamet kopar" dedi.

Fransız Devrimi döneminde "baldıri çıplak" ve benzeri şekillerde tanımlanan ezilenler, bu kez de Başbakan Erdoğan'ın katkısıyla yeni bir isimlendirmeye sahip oldu. Ancak Fransız Devriminde baldıri çıplakların nasıl bir kıyamet kopardığını Erdoğan'a hatırlatmakta fayda var.

Çelik Aldığı Suyu Unutmadı, UNUTMAYACAK!

Program

Hilmi Yarıyıcı
Koma Çıya
Hasan Sağlam
Dursun Güngör
Cengiz Sağlam
Grup İsyân Ateşi
İmam Diler ve
Grup Kotan
Sinevizyon

Tarih: 24 Mayıs Cumartesi

Saat: 19:00

Yer: Sultan Dügün Salonu

(Gazi Mahallesi Dörtöyol)

İrtibat: (0212/ 521 34 30)

Konfederasyonların ihanet ve yalpalamalarına rağmen 1 Mayıs'ta kararlılık ve militanlık...

"Ayaklar" ayaklandı!

2008 1 Mayıs'ı sıkıyönetim dönemlerini aratmayan görüntüler ve her şey e rağmen Taksim'e çıkmak isteyen emekçilerin kararlılığı ile hafızalara kazandı.

Vapur seferlerinin iptal edildiği, otobüslerin çalışmadığı ve Taksim'e çıkan hemen her yolun, ara sokağın polis ablukasına alındığı, Şişli yolu boyunca kullanan yüzlerce polis barikadı ile adeta savaş alanına dönen İstanbul, emekçilerin Taksim isyanına tanık oldu.

1 Mayıs'a bir gün kala devlet ile sen-

açarak yürüyen kitleye gaz bombaları ile saldırdı. DİSK binasını tecrit ederek kitlenin buradan yürümesini engelleme hedefiyle yana yana gelen herkese saldırdı. Polis saldırısı ile DİSK üyesi 4 emekçi hastaneye kaldırıldı. Polis binanın pencerelerden gelişmeleri takip etmeye çalışan emekçileri sürekli taciz etti. Şişli Meydanı polis tarafından işgal edildi. İnsanların işine gitmesini, hastalarını hastaneye ulaştırmasını engelledi. Alınan önlemlere rağmen aralarında Partizan'ın da bulunduğu birçok dev-

leşiyse sendikaların Taksim'e yürümekten vazgeçtiğini açıkladı. KESK, DİSK Genel başkanları ve Türk-İş Genel Sekreteri DTP milletvekilleri ile Osmanbey'de caddeye çıkarak Agos gazetesinin önüne kadar yürüdü ve burada bir basın açıklaması yaptı. Sendika başkanlarının yaşanan devlet terörünü protesto ederek Taksim'e çıkmaktan vazgeçtiğini ve eylemin sona erdiğini açıkladıkları sırada kitlenin "Kahrolsun sendika ağaları" sloganlarını atması dikkat çekti. Emekçiler Cihangir, İstiklal Caddesi ve Tarlabası'nda rayaya gelerek Taksim Meydanı'nda yürüyüşe geçti. Uzun süre polisle çatıştı. Dolmabahçe, Şişhane ve Şişli olarak düşünülen yürüyüş kollarının birleştirilerek DİSK Genel Merkezinden tek kola düşürülmesi, Valinin birkaç gün öncesinde yaptığı tehdit açıklamaları ve 1 Mayıs'ta yaşanan polis ablukası emekçilerin katılımını olumsuz etkiledi. 1 Mayıs eylemlerinde dikkat çeken sonuçta kitlenin Taksim ısrarı ve birçok yerde ortaya koyduğu direniş oldu.

İstanbul'da YDG'İliler olarak 1 Mayıs sabahı 8-9 arasında Şişli'de kitleyle birlikte buluşmaya başladık. Daha sonra Şişli Camii önünde toplanarak "Yaşasın 1 Mayıs" ve polis şiddetini protesto eden sloganlar atık. Polisin biber gazıyla müdahale etmesinin ardından başlayan çatışmalar ara sokaklarda ve yer yer ana caddede saat 15.00'e kadar sürdü. Şişli'nin arka sokaklarından Kurtuluş'a, Dolapdere'ye kadar sloganlar atarak ve polisin saldırılarına cevap vererek ve karşı saldırılar düzenleyerek Taksim'i saran binlerce kişi baskılara karşı militan bir duruş sergiledi. Saldırıların ardından tekrar toplanan ve birleşen büyük gruplar halinde Harbiye Caddesi'ni zorladık. Zaman zaman farklı bölgelerde devam eden çatışmaların etkisiyle büyük gruplar halinde Harbiye Caddesi'ne çıkarak aralıklarla kurulmuş olan polis barikatlarına doğru yürüydük. Barikatu zorladığımızda tazyikli su ve biber gazı ile saldırı polise cevap ara sokaklardan verilmeye devam etti. Aralıklı olarak birçok sefer bu şekilde ana caddede polisle karşı karşıya geldik.

İşçiler ve gençlerin Taksim kararlılığı

İstanbul'da YDG'İliler olarak 1 Mayıs sabahı 8-9 arasında Şişli'de kitleyle birlikte buluşmaya başladık. Daha sonra Şişli Camii önünde toplanarak "Yaşasın 1 Mayıs" ve polis şiddetini protesto eden sloganlar atık. Polisin biber gazıyla müdahale etmesinin ardından başlayan çatışmalar ara sokaklarda ve yer yer ana caddede saat 15.00'e kadar sürdü. Şişli'nin arka sokaklarından Kurtuluş'a, Dolapdere'ye kadar sloganlar atarak ve polisin saldırılarına cevap vererek ve karşı saldırılar düzenleyerek Taksim'i saran binlerce kişi baskılara karşı militan bir duruş sergiledi. Saldırıların ardından tekrar toplanan ve birleşen büyük gruplar halinde Harbiye Caddesi'ni zorladık. Zaman zaman farklı bölgelerde devam eden çatışmaların etkisiyle büyük gruplar halinde Harbiye Caddesi'ne çıkarak aralıklarla kurulmuş olan polis barikatlarına doğru yürüydük. Barikatu zorladığımızda tazyikli su ve biber gazı ile saldırı polise cevap ara sokaklardan verilmeye devam etti. Aralıklı olarak birçok sefer bu şekilde ana caddede polisle karşı karşıya geldik.

Polis dar sokaklarına rağmen rastgele attığı gaz bombalarıyla halkın evlerinin zarar görmesine ve özellikle çocukların ve yaşlıların sağlık sorunları yaşamalarına neden oldu. Özellikle Dolapdere'de Roman mahallesinde halkın polise olan öfkesini açıkça ifade etmesi, yaralanan, zehirlenen devrimcilere yardım etmesi ve ilgi göstermesi oldukça olumluydu.

Aynı saatlerde aralarında YDG ve Partizan okurlarının olduğu farklı gruplar Beyoğlu'nun arka sokaklarından İstiklal Caddesine zorladı, eylemlere geniş bir kitle katıldı. Kitle içinde işçilerin ve gençlerin yoğunlukta olması devletin hedefine ulaşamadığının kanıtıydı.

(İstanbul'dan bir YDG'li)

Tuzla işçisi iş bıraktı!

Deri işçileri üzerinde günler öncesi başlayan jandarma baskısı, 29 Mayıs günü fiili saldırıya dönüştü. Sabah erken saatlerde sanayi içinde 1 Mayıs bildirileri dağıtılan deri işçilerine ve Deri-İş Sendikası Tuzla Şube yöneticilerine saldıran jandarma, Şube Başkanı Binalı Tay'ı ve bir deri işçisini darp ederek gözaltına aldı. Bununla da yetinmeyen jandarma, havaya ateş açarak işçilerin 1 Mayıs çalışmasını engellemeye çalıştı. Gözaltına alınanlar, işçilerin tepkisi üzerine, birkaç saat sonra serbest bırakıldılar. Aynı gün öğlen saatlerinde kitlesel bir basın açıklaması yapan Deri-İş Sendikası, hem sabah gerçekleşen saldırıyı kınadı hem de 1 Mayıs'a katılım çağrısı yaptı.

1 Mayıs sabahı ise, sendika önünde toplanmaya başlayan deri işçilerinin yoğun bir katılım sağladığı gözlemlendi. İşçiler halaylar çekerken otobüslerin gelmesini beklemeye başladılar. Büyük bölümünün engellenmesi sonucu saat dokuzda doğru gelebilen oto-

büslerle, Taksim'e gitmek üzere yola çıkma kararı alındı. Büyük-küçük 17 araçtan oluşan konvoy polis tarafından, TEM otoyolunda, Samandıra gişelerinde durduruldu. Araçlara ceza yazacağını söyleyen polis, otobüslerden inen işçilerin sloganlı protestosuyla karşılaşınca, otobüslere yol vermemek zorunda kaldı.

Deri işçilerini taşıyan araçlar Çağlayan üzerinden Şişli yoluna girdiler. Ancak daha araçlardan inildiği sırada, Taksim'e giden yollar üzerinde yoğun bir yığınak yapmış olan polisin attığı gaz bombalarıyla karşılaşıldı. Gaz bombasının etkisiyle kısa süreli bir dağılıma yaşayan işçilerin toplanarak, tekrar polis barikatına doğru yürüme çabası, bir kez daha polisin gazlı saldırısına uğradı. E-5 Karayolu'ndan Çağlayan'a girilen noktada tekrar biraraya gelen ve açtıkları pankart ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçen deri işçileri, Çağlayan Meydanı'na kadar ilerledi. İşçilerin yürüyüşü burada da bir kez daha polis barikatıyla karşılandı ve barikatu önünde yapılan açıklamanın ardından, yürüyüş sona erdirildi.

(Kartal)

Bakırköy Belediyesi'nde toplantı

1 Mayıs öncesi Belediye İş 2 No'lu Şube örgütlü olduğu işyerlerinde üyeleriyle buluştu. Sendika, 1 Mayıs tartışmalarını, çıkartılan yasaları ve 2008 1 Mayısının önemini üyeleri ile tartıştı.

Bu toplantıların biride 29 Nisan günü Bakırköy Belediyesi'nde gerçekleştirildi. Toplu İş Sözleşmesi (TİS) sürecinde bulunan Bakırköy Belediyesi işçileri sorunlarını ve 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını konuştu. SSGSS'ye karşı örgütlenen muhalefetin sendikal bürokrasiyi 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz açıkla-

ması yapmaya zorladığının belirttiği toplantıda 13-14 Mart eylemleri ve 6 Nisan mitingi ile emekçilerin yasaya karşı seslerini yükselttiği ve sendikalar üzerinde bir basınç yarattığı ifade edildi.

1 Mayıs'ın yasaklanmasına dair Bakırköy Belediyesi'nde çalışan emekçilerin valinin açıklamalarının ortamı germe amaçlı olduğunu 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını işçi ve emekçilerin hakkı olduğunu söylediler. Toplantıya yaklaşık 70 işçi katıldı.

(İstanbul)

Taksim'den izlenimler...

Günler öncesinden Taksim çevresindeki evleri basan, herkesi kimlik kontrolünden geçiren ve 1 Mayıs günü de Taksim'i ablukaya alan polis OHAL uygulamalarıyla bir kez daha "asayiş sağlanmış" oldu. Bütün ulaşım yollarını kapatan polis, sadece eylemcilerin değil halkın hatta basının bile ulaşımını engelledi. Yoldan geçen halkı döverek, küfürlerle ve hakaretlerle işkence etmesinin yanında sadece "tipini beğenmediği" kişileri de gözaltına aldı. 500'ü aşkın kişinin gözaltına alındığı çatışmalarda polisin estirdiği terör halk tarafından tepki topladı. Gazdan etkilenen bir kişinin "Bu ne biçim bir zulümdür? Birakin yürüsünler ne var yani, bu halka bu ka-

dar eziyet etmenin anlamı ne? Yazıklar olsun hepinize!" şeklinde tepkisi polisler tarafından tartaklanmaya karşılandı. Polis sabahın erken saatlerinden itibaren İstiklal Caddesi'nde boş binaları basmaya, sözde eylemci ya da "eylem aleti" aramaya başladı. Şişli'deki çatışmaların Taksim'e yayılmasıyla ortak yürüyüşler şeklinde İstiklal Caddesi üzerinden ve ara sokaklardan Taksim Meydanı zorlandı. Atılan emperyalizm karşıtı sloganlar halk tarafından da alkışlarla desteklendi. Sadece eylemcilere saldırmakla yetinmeyen polis civardaki cafelari de basarak insanları tartakladı, gözaltına aldı.

(İstanbul)

İkitelli'de 1 Mayıs çalışmalarından!

Bizler İkitelli Partizan okurları olarak 1 Mayıs'ta hem egemenlerin Taksim'e çıkacak olan emekçiler üzerinde uyguladığı terörü teşhir etmek hem de kitlelere 1 Mayıs çağrısı yapmak için bir takım çalışmalar yaptık.

İlk olarak 1 Mayıs'a çağrı yapan Partizan, DDSB ve Devrimci 1 Mayıs Platformu imzalı afişleri Mehmet Akif Mahallesi ve İkitelli Köyü'ne yaptık. Yine Partizan imzalı bildirileri evlerde, parklarda ve kahvelerde sesli ajitasyonlar eşliğinde yoğun bir şekilde dağıttık. Ayrıca 1 Mayıs öncesinde "1 Mayıs İçin Seferberlik" başlığıyla çıkan İşçi-köylü gazetesinin 15. sayısını Perşembe ve Pazar pazarlarında sesli ajitasyonlarla dağıttık.

Bizler İkitelli Partizan okurları olarak diyoruz ki; akıllarımızda Taksim olduğu müddetçe ayaklarımız bizi mutlaka Taksim'e çıkaracaktır.

(İkitelli Partizan okurları)

